

ภาคผนวก

PAYAP UNIVERSITY

ภาคผนวก ก.

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง “แนวนิยมและแนวทางอนุรักษ์การแต่งกวีนิพนธ์ล้านนา”

คำแนะนำในการตอบแบบสัมภาษณ์

1. แบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ความสนใจและแนวนิยมในการแต่งกวีนิพนธ์

ตอนที่ 3 ความต้องการในการฟื้นฟูและหาแนวทางอนุรักษ์กวีนิพนธ์ล้านนา

ตอนที่ 4 ประสบการณ์ ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ ของผู้ตอบแบบ-
สัมภาษณ์

2. โปรดอ่านคำชี้แจงเฉพาะของแต่ละตอนก่อนตอบแบบสัมภาษณ์นั้น ๆ

3. โปรดตอบแบบสัมภาษณ์ทุกตอนและทุกข้อ

ชื่อของผู้กรอกแบบสัมภาษณ์ (นาย , นาง , นางสาว)

นามสกุล

ที่อยู่

ภูมิตำเนาจังหวัด

ตอนที่ 1

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หรือกรอกข้อความในช่วงว่าง.....

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. อายุของท่าน

() 21 - 25 ปี () 26 - 30 ปี

() 31 - 35 ปี () 36 - 40 ปี

() 41 - 45 ปี () 46 - 50 ปี

() 51 - 55 ปี () 56 - 60 ปี

() 61 - 65 ปี () 66 - 70 ปี

() มากกว่า 70 ปี (โปรดระบุ) ปี

3. อาชีพของท่าน

- () รับราชการ () ทำงานเอกชน
 () ทำงานรัฐวิสาหกิจ () ค้าขาย
 () ทำงานด้านเกษตรกรรม (โปรดระบุ) ว่าทำไร่ ทำนา หรือเลี้ยงสัตว์

 () ไม่ได้ทำงาน

4. ตำแหน่งการทำงาน

5. สถานภาพสมรส

- () โสด () แต่งงาน
 () หม้าย () หย่าร้างหรือแยกกันอยู่

6. ศาสนา

7. วุฒิการศึกษา (สำเร็จการศึกษาระดับใด)

8. ปัจจุบันท่านมีรายได้ประจำรายเดือน เดือนละ บาท

ตอนที่ 2

ความสนใจและแนวโน้มในการแต่งกวีนิพนธ์ด้านนา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) หน้าตัวเลขหัวข้อที่ท่านเลือกตอบ

1. ท่านรู้จักคำประพันธ์ของล้านนาประเภทใดมากที่สุด

1. คร่าว (คำว, คำวซอ)	2. กาพย์
3. โคลง (กะโลงหรือครรโลงหรือกั้นโลง)	4. คำร่ำ (คำฮ่ำ)
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....	

2. ท่านชอบแต่งคำประพันธ์ประเภทใดมากที่สุด

1. คร่าว (คร่าว, คร่าวซอ)	2. กาพย์
3. โคลง (กะโลงหรือครรโลงหรือกั้นโลง)	4. คำร่ำ (คำฮ่ำ)
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....	

3. สาเหตุที่ท่านชอบแต่งคำประพันธ์ในข้อ 2 เพราะ

1. คำประพันธ์ชนิดนั้นแต่งง่าย	2. คำประพันธ์ชนิดนั้นมีความไพเราะ
3. คำประพันธ์ชนิดนั้นเป็นที่นิยมของคนทั่วไป	
4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)	

4. ท่านไม่รู้จักคำประพันธ์ของด้านนาประเภทใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
1. คร่าว (คำว , คำวซอ)	2. กาพย์
3. โคลง (กะโลงหรือครร โลงหรือก้น โลง)	4. คำร่ำ (คำอ่ำ)
5. ท่านไม่ชอบแต่งคำประพันธ์ประเภทใดมากที่สุด
1. คร่าว (คำว , คำวซอ)	2. กาพย์
3. โคลง (กะโลงหรือครร โลงหรือก้น โลง)	4. คำร่ำ (คำอ่ำ)
6. สาเหตุที่ท่านไม่ชอบแต่งคำประพันธ์ที่ท่านตอบในข้อ 5 เพราะ
1. คำประพันธ์ชนิดนั้นแต่งยาก
 2. คำประพันธ์ชนิดนั้นไม่ไพเราะ
 3. คำประพันธ์ชนิดนั้นไม่เป็นที่นิยมของคนทั่วไป
 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
7. ท่านมักแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ในโอกาสใดมากที่สุด
1. เมื่อมีการประกวด	2. เมื่อมีความคิดอยากจะแต่ง
3. เมื่อมีเวลาว่าง	4. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
8. ท่านใช้เวลาในการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ครั้งหนึ่ง ๆ มากน้อยเพียงใด
1. มาก	2. ค่อนข้างมาก
3. น้อย	4. น้อยมาก
9. ท่านคิดว่าคำประพันธ์ชนิดใดเป็นที่รู้จักและนิยมนมากที่สุดในด้านนา
1. คร่าว (คำว , คำวซอ)	2. กาพย์
3. โคลง (กะโลงหรือครร โลงหรือก้น โลง)	4. คำร่ำ (คำ อ่ำ)
10. คนที่ท่านรู้จักในห้องถิ่นของท่าน มีจำนวนผู้ที่นิยมแต่งคำประพันธ์ของด้านนามากน้อยเพียงใด
1. จำนวนมาก	2. จำนวนพอประมาณ
3. จำนวนน้อย	4. ไม่มีเลย
11. ในห้องถิ่นของท่านเคยมีการจัดประกวดการแต่งคำประพันธ์ด้านนา เช่น คร่าว (คำว) คร่าวซอ โคลง กาพย์หรือคำร่ำ (คำอ่ำ) บ้างหรือไม่
1. เคยบ่อยครั้งมาก	2. เคยค่อนข้างบ่อยครั้ง
3. เคยแต่น้อยครั้ง	4. ไม่เคยเลย

12. ท่านทราบประกาศการจัดประกวดการแต่งคำประพันธ์ล้านนาของหน่วยงานต่าง ๆ จากแหล่งใดมากที่สุด

1. หนังสือพิมพ์	2. วิทยุกระจายเสียง
3. โทรทัศน์	4. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

13. ท่านเคยส่งผลงานการประพันธ์ของท่านเข้าประกวดบ้างหรือไม่

1. เคยบ่อยครั้งมาก	2. เคยค่อนข้างบ่อยครั้ง
3. เคยแฉ่น้อยครั้ง	4. ไม่เคยเลย

14. ถ้าท่านเคยส่งผลงานเข้าประกวด เป็นเพราะสาเหตุใดจึงส่งผลงานเข้าประกวด

1. เพราะต้องการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของล้านนา
2. เพราะอยากแสดงความสามารถในการแต่ง
3. เพราะหน่วยงานที่จัดประกวดตั้งรางวัลไว้สูง
4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

15. บรรพบุรุษหรือญาติพี่น้องของท่านที่แต่งคำประพันธ์ล้านนา (คร่าว , โคลง ฯลฯ) มีหรือไม่

1. มี	2. ไม่มี

16. ท่านชอบการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ล้านนาที่มีเนื้อเรื่องแบบใด (ท่านอาจตอบหลายข้อและโปรดเขียนเรียงลำดับความชอบจากมากไปหาน้อยในช่องว่าง ตัวอย่าง เช่น 2 4 6 1 5 3

1. เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม	2. เกี่ยวกับความรักและอารมณ์ต่าง ๆ
3. เกี่ยวกับการเมือง	4. เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม
5. เกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ	6. เกี่ยวกับวิถีชีวิตหรือการดำเนินชีวิต
7. อื่น ๆ (โปรดระบุ)	
- เรียงลำดับความชอบจากมากไปหาน้อยดังนี้

17. ท่านเขียนอักษรธรรม (อักษรล้านนา , ตัวเมือง) ได้หรือไม่

1. เขียนได้	2. เขียนไม่ได้

18. เมื่อท่านแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ล้านนา ท่านเขียนเป็นตัวอักษรแบบใด

1. อักษรไทยกลาง	2. อักษรธรรม (อักษรล้านนา ตัวเมือง)

19. ในกรณีที่ท่านใช้อักษรไทยกลาง ภาษาที่ท่านเขียนคำคร่าวหรือคำประพันธ์มีลักษณะเป็นแบบใด

1. เขียนไปให้ถูกต้องตามอักษรวิธีหรือตามหลักภาษาไทย เช่น “พี่น้องต้องเดียวกัน”
2. เขียนตามเสียงพูดในภาษาด้านนา เช่น “พี่น้องต้องเดีวกัน”

20. สาเหตุที่ท่านเขียนแบบนั้น ๆ เพราะ

.....

.....

21. ท่านติดตามรับฟังรายการการจัดคร่าวชอหรือการเล่าคร่าวตามสถานีวิทยุกระจายเสียงหรือไม่

1. ติดตามรับฟังเป็นประจำ
2. รับฟังเป็นบางครั้ง
3. รับฟังน้อยเพราะติดภารกิจการทำงาน
4. ไม่เคยติดตามรับฟังเลย

22. รายการการจัดคร่าวชอหรือการเล่าคร่าวที่ท่านเคยรับฟังทางสถานีวิทยุกระจายเสียง มีรายการอะไรบ้าง ใครเป็นผู้จัด

1. รายการ ผู้จัดรายการคือ
2. รายการ ผู้จัดรายการคือ
3. รายการ ผู้จัดรายการคือ
4. รายการ ผู้จัดรายการคือ
5. รายการ ผู้จัดรายการคือ

	ระดับความ ต้องการ					ความเป็นจริง ในปัจจุบัน				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
13.การประกวดการเล่าคร่าวหรือแต่งคำประพันธ์ชนิดอื่น เป็นเหมือนการได้กลอนสดหรือแบบที่ใช้ปฏิภาณไหว- พริบ โดยไม่ได้มีการเตรียมข้อความมาก่อน										
14.การให้รางวัลแก่ผู้ชนะการประกวด ควรไว้ก่อนข้างสูง เพื่อเป็นการจูงใจ										
15.การเชิญวิทยากรหรือผู้ที่มีความรู้ในเรื่อง กวีนิพนธ์หรือ คำประพันธ์ด้านนา มาให้ความรู้แก่คนทั่วไป										

ตอนที่ 4

ประสบการณ์ ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

1. ท่านคิดว่าแนวทางในการอนุรักษ์กวีนิพนธ์ด้านนาควรเป็นอย่างไร

- 0
- 0
- 0
- 0
- 0
- 0

2. การจัดตั้งชมรมหรือกลุ่มต่าง ๆ เพื่อรวมบุคคลที่สนใจในการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ ท่าน
คิดว่ามีประโยชน์อย่างไร

0

0

0

0

0

3. (สำหรับสมาชิก “ชมรมฟื้นฟูวิถีล้านนาไทย”) ความสนใจของท่านในการแต่งคร่าวหรือคำ-
ประพันธ์ก่อนการจัดตั้ง “ชมรมฟื้นฟูวิถีล้านนาไทย” กับความสนใจหลังการจัดตั้งชมรมนี้
เหมือน หรือ แตกต่าง กันอย่างไร

0

0

0

0

0

0

4. ท่านมีข้อเสนอแนะที่จะให้ “ชมรมฟื้นฟูวิถีล้านนาไทย” ตลอดจนชมรมหรือกลุ่มอื่น ๆ ที่มี
วัตถุประสงค์สำคัญคือ การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมล้านนาด้านภาษาและวรรณกรรมคงอยู่คู่
ล้านนาตลอดไปได้ได้อย่างไร

0

0

0

0

0

0

5. ท่านอยากให้อำนาจและเอกชนส่งเสริมและสนับสนุน “ชมรมฟื้นฟูวิถีล้านนาไทย” หรือบุคคลที่สนใจในการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ล้านนาอย่างไร

0.....
 0.....
 0.....
 0.....
 0.....

6. ท่านเคยส่งผลงานการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์เข้าประกวดหรือไม่ ถ้าเคยส่ง ส่งเรื่องอะไร คำประพันธ์ชนิดใด (คร่าว โคลง กาพย์ คำร่ำ ฯลฯ) เมื่อประมาณ ปี พ.ศ.ใด และหน่วยงานใดเป็นผู้จัดประกวด

1) ส่งเรื่อง.....ชนิดของคำประพันธ์.....
 เมื่อ.....
 หน่วยงานที่จัดประกวด.....
 2) ส่งเรื่อง.....ชนิดของคำประพันธ์.....
 เมื่อ.....
 หน่วยงานที่จัดประกวด.....
 3) ส่งเรื่อง.....ชนิดของคำประพันธ์.....
 เมื่อ.....
 หน่วยงานที่จัดประกวด.....

(หากเนื้อที่ไม่พอ กรุณาเขียนต่อด้านหลัง)

7. ท่านเคยได้รับรางวัลอะไรบ้าง จากการส่งคร่าวหรือคำประพันธ์เข้าประกวด

() ไม่ได้รับ
 () ได้รับ 1. ส่งเรื่อง.....
 ชนิดของคำประพันธ์.....เมื่อ.....
 หน่วยงานที่จัดประกวด.....
 2. ส่งเรื่อง.....
 ชนิดของคำประพันธ์.....เมื่อ.....
 หน่วยงานที่จัดประกวด.....

(หากเนื้อที่ไม่พอ กรุณาเขียนต่อด้านหลัง)

8. ท่านเคยส่งผลงานการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ และได้ออกรายการทางสถานีวิทยุกระจายเสียงหรือไม่

() ไม่ได้รับ

() ได้รับ 1. ส่งเรื่อง

ชนิดของคำประพันธ์.....เมื่อ.....

ผู้จัดรายการ.....

2. ส่งเรื่อง

ชนิดของคำประพันธ์.....เมื่อ.....

ผู้จัดรายการ.....

9. การฟังขอในท้องถิ่นของท่านในสมัยปัจจุบันกับสมัยก่อน ได้รับความสนใจเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

0.....

0.....

0.....

0.....

0.....

10. โปรดบอกชื่อคณะช่างขอที่ท่านคิดว่ามีชื่อเสียง และเป็นที่นิยมของคนในท้องถิ่นของท่าน

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

0.....

0.....

0.....

0.....

0.....

ภาคผนวก ข.

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง “ความรู้ ความสนใจ และทัศนคติของคนที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ
ที่มีต่อกวีนิพนธ์ล้านนาในสมัยปัจจุบัน”

คำแนะนำในการตอบแบบสัมภาษณ์

1. แบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ความรู้และความสนใจเกี่ยวกับกวีนิพนธ์ล้านนา

ตอนที่ 3 ทัศนคติหรือแนวความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ที่มีต่อกวีนิพนธ์
ล้านนา

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ

2. โปรดอ่านคำชี้แจงเฉพาะของแต่ละตอนก่อนตอบแบบสัมภาษณ์ตอนนั้น ๆ

3. โปรดตอบแบบสัมภาษณ์ทุกตอนและทุกข้อ

4. คำว่า “กวีนิพนธ์ล้านนา” ในแบบสัมภาษณ์ หมายถึง คำประพันธ์ที่แต่งด้วยฉันทลักษณ์ของ
ล้านนา อันได้แก่ คร่าว (คำว) โคลง กาพย์ คำร่ำ (คำร้อ) และร่าย

ชื่อของผู้กรอกแบบสัมภาษณ์ (นาย , นาง , นางสาว)

นามสกุล

ที่อยู่

ตอนที่ 1

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หรือกรอกข้อความในช่องว่าง

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. อายุของท่าน

() 21 - 25 ปี () 26 - 30 ปี

() 31 - 35 ปี () 36 - 40 ปี

() 41 - 45 ปี () 46 - 50 ปี

() 51 - 55 ปี () 56 - 60 ปี

() 61 - 65 ปี () 66 - 70 ปี

() มากกว่า 70 ปี (โปรดระบุ) ปี

3. อาชีพของท่าน

- () รับราชการ () ทำงานเอกชน
 () หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ () ค้าขาย
 () ทำงานด้านเกษตรกรรม (โปรดระบุ) ว่าทำไร่ ทำนา หรือเลี้ยงสัตว์

 () ไม่ได้ทำงาน

4. สถานที่ทำงาน

5. ตำแหน่งการทำงาน

6. สถานภาพสมรส

- () โสด () แต่งงาน
 () หม้าย () หย่าร้างหรือแยกกันอยู่

7. ศาสนา

8. วุฒิการศึกษา (สำเร็จการศึกษาระดับใด)

9. ภูมิลำเนาจังหวัด

10. อาศัยอยู่ในลำานนา (ภาคเหนือของประเทศไทย) เป็นเวลา ปี

ตอนที่ 2

ความรู้และความสนใจเกี่ยวกับกรวินิพนธ์ลำานนา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หน้าตัวเลขหัวข้อที่ท่านเลือกตอบหรือเติมข้อความในช่องว่าง

1. ท่านรู้จักคำประพันธ์ของลำานนาหรือไม่

1. รู้จัก 2. ไม่รู้จัก เพราะ.....

2. ถ้าท่านรู้จักคำประพันธ์ของลำานนา ท่านรู้จักคำประพันธ์ประเภทใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. คร่ำว (คำว, คำวขอ) 2. กาพย์
 3. โคลง (กะโลงหรือครร โลงหรือกั้นโลง) 4. คำร่ำ (คำร่ำ)
 5. ร่าย 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

3. สาเหตุที่ท่านรู้จักคำประพันธ์ล้านนาหรือกวีนิพนธ์ของล้านนา เพราะ
1. ท่านเคยศึกษาลักษณะคำประพันธ์หรือกวีนิพนธ์ของล้านนา
 2. ท่านสนใจและรับฟังการจ้ดรายการคร่ำอ้าหรือคร่ำวชอจากสถานีวิทยุเป็นประจำ
 3. ในท้องถิ่นของท่านมีคนให้ความสนใจเกี่ยวกับคร่ำอ้าหรือคร่ำวชอมาก
 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
4. ท่านคิดว่าคำประพันธ์ชนิดใดเป็นที่รู้จักและนิยมมากที่สุดในล้านนาสมัยปัจจุบัน
1. คร่ำว (คำว, คำวชอ) 2. กาพย์
 3. โคลง (กะโคลงหรือครร โลงหรือกัน โลง) 4. คำร่ำ (คำอ้า)
 5. ร่าย 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
5. ระหว่างคำประพันธ์ของล้านนากับคำประพันธ์ของภาคกลาง (คำประพันธ์ประจำชาติ) ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรดังต่อไปนี้
1. ท่านรู้จักคำประพันธ์ของภาคกลางมากกว่าคำประพันธ์ของล้านนา
 2. ท่านรู้จักคำประพันธ์ของล้านนามากกว่าคำประพันธ์ของภาคกลาง
 3. ท่านรู้จักคำประพันธ์ของภาคกลางเท่ากับคำประพันธ์ของล้านนา
 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
6. จากการที่ท่านตอบในข้อ 5 เป็นเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
1. เพราะท่านเคยเรียนรู้คำประพันธ์ของภาคกลางในสถาบันการศึกษา ซึ่งสถาบันการศึกษาที่ท่านเรียนไม่เคยสอนคำประพันธ์ของล้านนาเลย
 2. เพราะท่านเป็นชาวล้านนาและท้องถิ่นของท่านมีผู้นิยมแต่งคำประพันธ์ของล้านนา
 3. เพราะคำประพันธ์ของภาคกลางเป็นคำประพันธ์ประจำชาติ ส่วนคำประพันธ์เองล้านนาก็เป็นคำประพันธ์ประจำท้องถิ่นของท่าน
 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
7. บรรพบุรุษหรือญาติพี่น้องของท่านแต่งคำประพันธ์ของล้านนาได้ มีหรือไม่
1. มี 2. ไม่มี
8. ท่านแต่งคำประพันธ์ของล้านนาเป็นหรือไม่
1. เป็น 2. ไม่เป็น
9. ถ้าท่านแต่งคำประพันธ์ของล้านนาเป็น ชนิดของคำประพันธ์ที่ท่านแต่งเป็นคือ
-
-

10. คนที่ท่านรู้จักในห้องดินของท่าน มีจำนวนผู้ที่นิยมแต่งคำประพันธ์ของล้านนามากน้อยเพียงใด
1. จำนวนมาก
 2. จำนวนพอประมาณ
 3. จำนวนน้อย
 4. ไม่มีเลย
11. ในห้องดินของท่านเคยมีการจัดประกวดการแต่งคำประพันธ์ล้านนา เช่น คร่าว (คำว) คร่าวขอ โคลง กาพย์ หรือคำร่ำ (คำฮ่ำ) บ้างหรือไม่
1. เคยบ่อยครั้งมาก
 2. เคยค่อนข้างบ่อยครั้ง
 3. เคยแต่น้อยครั้ง
 4. ไม่เคยเลย
12. ท่านรู้จักวรรณกรรมของล้านนาหรือไม่ (อาจจะเคยศึกษาหรืออ่านหรือฟังวรรณกรรมเรื่องนั้น ๆ มาก่อน)
1. รู้จัก
 2. ไม่รู้จัก
13. ถ้าท่านรู้จักวรรณกรรมของล้านนา โปรดยกตัวอย่างวรรณกรรมล้านนาที่ท่านรู้จักมาให้ด้วย (อาจเป็นวรรณกรรมลายลักษณ์ คือ เรื่องที่มีการบันทึกไว้เป็นตัวอักษรในใบลาน พับสา หรือพับตา สมุด หรือหนังสือ เป็นต้น หรืออาจเป็นวรรณกรรมมุขปาฐะ คือ เรื่องที่ไม่มีการบันทึกไว้เป็นตัวอักษร แต่เป็นการเล่าสืบต่อกันมา)
1. เรื่อง
 2. เรื่อง
 3. เรื่อง
 4. เรื่อง
 5. เรื่อง
14. “การขอ คือการเล่นเพลงหรือการขับลำนำโต้ตอบกันระหว่างช่างชอชายและหญิง โดยมีคนตรีประกอบปี่ซุดเป่าคลอไปด้วย”
- ท่านเคยชอบฟังชอหรือไม่
1. เคย
 2. ไม่เคย
15. ถ้าท่านเคยฟังชอ ส่วนมากท่านฟังเพื่ออะไร
1. เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน
 2. เพื่อศึกษาเรียนรู้เชิงวิชาการและนำความรู้นั้นไปทำวิจัย รายงานหรือวิทยานิพนธ์
 3. เพื่อเรียนรู้ศิลปะพื้นบ้านของชาวล้านนาโดยมีจุดประสงค์ให้เป็นความรู้ประดับตน
 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

16. ในอดีตงานทดลองต่าง ๆ งานมงคล เช่น งานขึ้นบ้านใหม่ งานทำบุญ หรืองานวัดมักนิยมจัดให้มีการขอ ในปัจจุบันห้องถิ่นของท่าน มีการจัดให้มีการขอในงานต่าง ๆ ดังกล่าวมากน้อยเพียงใด

1. มีมากเหมือนในอดีต	2. มีค่อนข้างมาก
2. มีแต่ค่อนข้างน้อยมาก	4. ไม่มีเลย

17. ในการขอท่านรู้จักทำนองอะไรบ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

1. ขึ้นเชิงใหม่	2. จะปู ชาวปูหรือละม้ายจะปู
3. เชิงแสน (จ้อยเชิงแสนหรือละม้ายเชิงแสน)	
4. เพลงอ้อ	5. เพลงเงี้ยว
6. เพลงพม่า	7. เพลงปิ่นผ้าย
8. เพลงพระลอเค็นคง	9. ซอยัน
10. อื่น ๆ (โปรดระบุ)	

18. ท่านคิดว่าทำนองขอทำนองใดมีความไพเราะที่สุด

ทำนอง

19. โปรดบอกชื่อคณะช่างขอที่ท่านคิดว่ามีชื่อเสียงและเป็นที่นิยมของคนทั่วไป

1.
2.
3.
4.
5.

20. ท่านติดตามรับฟังรายการการจัดคร่ำขอหรือการเล่าคร่ำวหรือคร่ำวส์ ตามสถานีวิทยุกระจายเสียงหรือไม่

1. ติดตามรับฟังเป็นประจำ
2. รับฟังเป็นบางครั้ง
3. รับฟังน้อยเพราะติดภารกิจการทำงาน
4. ไม่เคยติดตามรับฟังเลย
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

21. รายการการจัดครัวหอหรือการเช่าครัวหรือครัวอู่ที่ท่านเคยรับฟังทางสถานีวิทยุกระจายเสียง มีรายการอะไรบ้าง ใครเป็นผู้จัด ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงอะไร

1. รายการ.....ผู้จัดรายการคือ.....
ทางสถานีวิทยุ.....เวลา.....
2. รายการ.....ผู้จัดรายการคือ.....
ทางสถานีวิทยุ.....เวลา.....
3. รายการ.....ผู้จัดรายการคือ.....
ทางสถานีวิทยุ.....เวลา.....

ตอนที่ 3

ทัศนคติหรือนวความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ที่มีต่อกวีนิพนธ์ล้านนา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าที่ตรงกับระดับความต้องการมากน้อยตามความคิดเห็นของท่าน โดยระดับของความคิดเห็นมีความหมายดังนี้

- เลข 5 หมายถึง มาก
- เลข 4 หมายถึง ค่อนข้างมาก
- เลข 3 หมายถึง ปานกลาง
- เลข 2 หมายถึง ค่อนข้างน้อย
- เลข 1 หมายถึง น้อย

ความคิดเห็น	5	4	3	2	1
1. ท่านคิดว่ากวีนิพนธ์ของล้านนา (คร่าว โคลง กาพย์ ร่าย คำอ้อ) มีความสำคัญเพียงใด					
2. กวีนิพนธ์ของล้านนาที่แต่งโดยกวีพื้นบ้านในสมัยปัจจุบันมีความน่าสนใจเพียงใด					
3. ผู้นำท้องถิ่นกาครัฐบาล ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ล้านนาเพียงใด					
4. หน่วยงานภาคเอกชนควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์ล้านนาเพียงใด					
5. การจัดตั้งชมรมเพื่อส่งเสริมกวีล้านนาในสมัยปัจจุบันมีความจำเป็นเพียงใด					
6. การสนับสนุนด้านทุนทรัพย์ (การเงิน) แก่กวีล้านนา เช่น หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ให้เงินบำรุงชมรมที่จัดตั้งเพื่อฟื้นฟูและสนับสนุนกวีล้านนามีความจำเป็นเพียงใด					
7. การจัดประกวดการแต่งกวีนิพนธ์ล้านนา ควรจัดถี่มากน้อยเพียงใด					
8. การจัดรายการเล่าคร่าวตามสถานีวิทยุกระจายเสียงในสมัยปัจจุบัน ท่านคิดว่าได้รับความสนใจจากชาวล้านนามากน้อยเพียงใด					
9. การให้ความรู้ด้านกวีนิพนธ์ล้านนาแก่เยาวชนมีความจำเป็นเพียงใด					

ความคิดเห็น	5	4	3	2	1
10. การฟื้นฟูและส่งเสริมการขอในงานต่าง ๆ ในล้านนามีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด					
11. ท่านคิดว่า การเชิญวิทยากรหรือผู้ที่มีความรู้ในเรื่องกวีนิพนธ์หรือคำประพันธ์ล้านนา มาให้ความรู้แก่คนทั่วไป เช่น การจัดประชุมหรือสัมมนาที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวจะมีประโยชน์เพียงใด					
12. การประกวดการเล่าคร่าวหรือแต่งคำประพันธ์ชนิดอื่นเป็นเหมือนการได้กลอนสลาหรือแบบที่ใช้ปฏิภาณไหวพริบ โดยไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน เป็นสิ่งที่น่าสนใจหรือสนับสนุนให้จัดขึ้นเพียงใด					
13. การให้รางวัลแก่ผู้ชนะการประกวดควรให้มากน้อยเพียงใด					
14. ท่านมีโอกาสสัมผัสกับกวีนิพนธ์ล้านนาในสมัยปัจจุบัน โดยการฟังหรืออ่านเพียงใด					
15. ท่านมีความภาคภูมิใจในศิลปะคำประพันธ์ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของล้านนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความไพเราะของคำประพันธ์เพียงใด					

ตอนที่ 4

ความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามโดยเติมข้อความในช่องว่าง ถ้าหากเนื้อที่ไม่พอ กรุณาเขียนต่อ
ด้านหลัง

1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ที่จะมีการอนุรักษ์กวีนีพนธ์ล้านนาในสมัยปัจจุบัน เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ถ้าท่านเห็นด้วยว่าควรมีการอนุรักษ์กวีนีพนธ์ล้านนาในสมัยปัจจุบัน ท่านคิดว่าจะมีแนวทางใด
ที่จะส่งเสริมให้มีการแต่งกวีนีพนธ์ล้านนา

.....

.....

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่าแนวโน้มของกวีนีพนธ์ล้านนาในอนาคตจะเป็นเช่นไร

.....

.....

.....

.....

.....

4. การจัดตั้งชมรมหรือกลุ่มต่าง ๆ เพื่อรวมบุคคลที่สนใจในการแต่งคร่าวหรือคำประพันธ์
ล้านนา ท่านคิดว่ามีประโยชน์หรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

5. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรที่หน่วยงานของรัฐหรือเอกชน จัดให้มีการประกวดการแต่งคร่าว
(คำว) หรือคำประพันธ์ล้านนาชนิดอื่น เนื่องในโอกาสต่าง ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

6. ท่านคิดว่าเพราะเหตุใดชาวล้านนาจึงไม่สนใจวิพนธ์ของล้านนาเท่าที่ควร

.....

.....

.....

.....

.....

7. มีผู้กล่าวว่า “การฟังขอและการแต่งคำวหรือคำประพันธ์ของล้านนาในสมัยนี้ เป็นเรื่องของ
ชาวชนบท คนส่วนมากมองว่าการขอเป็นเรื่องตลก ล้าสมัย เซย ผู้ไปฟังคนตรีสากลหรือ
คอนเสิร์ตไม่ได้” ท่านคิดว่าคำพูดนี้เป็นจริงหรือไม่ และท่านมีความเห็นอย่างไรต่อคำ
กล่าวนี้

.....

.....

.....

.....

8. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ที่จะมีการเสนอกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้โรงเรียนทุกแห่งใน
ล้านนาสอนวิชาที่เกี่ยวกับกวีนิพนธ์ของล้านนาแก่นักเรียนทั้งชั้นประถมศึกษาและมัธยม-
ศึกษา

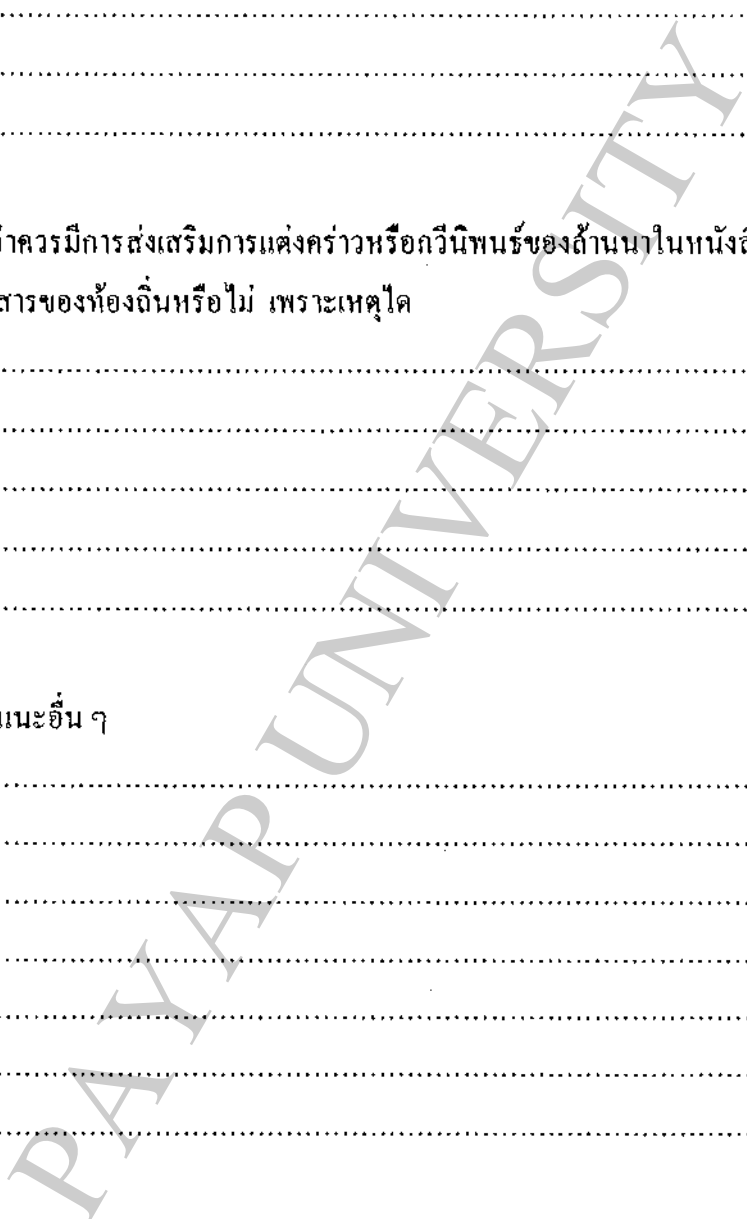
.....
.....
.....
.....
.....

9. ท่านคิดว่าควรมีการส่งเสริมการแต่งคร่าวหรือกวีนิพนธ์ของล้านนาในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร
หรือวารสารของท้องถิ่นหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....
.....
.....
.....
.....

10. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ภาคผนวก ค.

ตัวอย่างกวีนิพนธ์ล้านนาในสมัยปัจจุบันที่ชนะการประกวด

1. เรื่อง "การอนุรักษ์ป่าไม้" จัดประกวดโดยสถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. 2533 มีผู้ส่งผลงานเข้าร่วมประกวดจำนวน 116 ท่าน จำนวนที่ได้รับรางวัลมีดังนี้

รางวัลเกียรติยศ	คำคง	สุระวงส์
รางวัลเกียรติยศ	กำธร	จินดาหลวง
รางวัลที่ 1	วรินทร์	มุลยศ
รางวัลที่ 2	จ.ศ.ศ.เถิชชัย	โพธารธรรม
รางวัลที่ 3	วชิระ	อินทราชา
รางวัลชมเชย	ดวงคำ	ปัญญาคุณ
รางวัลชมเชย	จูเจริญ	ศิใจ
รางวัลชมเชย	ทรงจันทร์	กิตติสาร
รางวัลชมเชย	ทองอ่อน	อรุณสิทธิ์
รางวัลชมเชย	สาคร	พรมไชยา

รางวัลเกียรติยศ

อนุรักษ	พิทักษ์ป่าไม้	อย่าเอาแต่ได้	เผาไร่ไถสวน
อย่าไปรุกร้า	อย่าป่าสงวน	บ่สมเป็งควร	ป่าสวนท่านห้าม
ช่วยกันรักษา	อย่าเอาแต่ห้ำม	หันแต่เงินงาม	จ่องซัก
ลูกน้องนายทุน	บุญน่องลัก	ป่าจักวอดเลี้ยง	ว่าวาย
ลักตัดหมูไม้	ไต่รถไปขาย	หวังเอาสบาย	ตัวนายเท่าอื่น
อำนาจเงิน	บังเอิญเกี่ยวฝัน	ในปัจจุบัน	กล่าวไว้
เงินตกไต่หิน	แตกบั้นชะไฉ้	คอยสูงค่าไค้	แบบบาย
ตกไล่ช้าง	ม้วยม้างเป็นสาย	ตกไล่น้องนาย	นายหงายอยู่ถ้ำ
ตกไล่รุเณร	เป็นเงินก่งกล้า	ลักขายพระนา	บอกชี้
ป่าไม้สมบูรณ์	มีคุณมากนี้	หื้อคิดก่อนก็	ท่าตาย
วนาป่าไม้	เหียบไปคั้งหมาย	ฉัตรจ้องบังนาย	เมื่อสายแดดต้อง
รักษาคืนคืน	ยังขึ้นหัวห้อง	เวลาน้านอง	หลังหัน
เหมือนดังฝ่ายแข็ง	ผ่อนแรงปล่อยพัน	น้ำป่าหลังหขึ้น	เบาลง
เดิมอ่อนก่อนนั้น	คนมันไหลหลง	กลัวผีในคง	ผีพงป่ากว้าง
มาหักคอตาย	ท่าตายแตกบ้าง	ปางท่าตายทาง	ป่าไม้
ปัจจุบัน	มาหันแปลกไว้	ฝึกถ่วงวไป	หนีคน
ป่าไม้โค่นล้ม	จมดินสะสม	เหลือแต่คอยคด	ผมขมเลียนเกลี้ยง
เหมือนคนล้านเศียร	แมงเขียนขบเสี่ยง	เหลือหัวเมียงเมียง	ต่องฟ้า
พนัสมหา	มีใจอ่อนล้า	น้ำดาชุ่มหน้า	คั้งวัน
สงสารหมูไม้	ในป่าวายกัน	คนตัดบั้นพัน	เนืองนั้นหัวห้อง
คนโลกโทษัน	บ่หันศพหลัง	น้ำดาบ่นอง	หลังเมียด
อย่าหันแก่ตัว	เฒ่ามัวสำเร็จ	จักเผ็ดเคียดใหม่	ภาวถุน
บ่หันแต่ไม้	หันไล่จะถูกล	เชื้อสานเหง้างุน	เกิดถุนเมื่อหถ้า
จักเอาไม้ไหน	เหลือไปแต่หญา	เอาไม้ไหนมา	แต่งใช้
เอ็นดูไม้เหียง	ไม่เก็งก้อไค้	ปิวคั้งอยู่ใกล้	เต็งรัง
ไม้คู่กอกงะ	ป่าแพะแต่หลัง	ชื่อเสียงโค้งคั้ง	ไม้ยังเดือนกว้าง
ไม้สักไม้แดง	ค่าแพงอวดอ้าง	ไม้รวกบงชาง	รกฟ้า

ขั๊กหมอกขาวเหลือง	หมากเฟืองม่วงมัว	จ่าปีกาบฮ้า	ขาวปอน
กนคางุ้นเงี้ยว	สั้นบัวสะหลอน	สะแล่งอุนอน	ออกซอนหมากเหน้า
เดี๋ยวนี่สูญหาย	วอดวายรากเหง้า	บ่เกลื่อนอเรา	สืบเชื้อ
นกเป่านกยม	เป็นขุมฟักเพื่อ	นกขุ่ยปีกเปื้อ	ลายคำ
หูคั่นจอกฟ้า	ถ้ำน้ำหนาหนา	เอียง โกงเอียงคำ	เอียงคำแบกเต้า
แลหม้อและหลว	กระสาปากเส้า	นกขุ้มลับเงา	คุ่มไม้
เดี๋ยวนีไผ่หัน	มันบ่สอคไซ้	เพราะไม่วอดใหม่	ตูดง
บ่มีหมู่ไม้	จับได้ประสงคค์	ตูดงป่าตูดง	เหลือคองหย่อมหญ้า
บ่มีที่แปง	แต่งรังไข่ข้า	บ่มีวนา	อวบฟัก
ไม่มีที่โหน	คนไปจ้องลัก	ตั้งตักคู่ค้อง	ปิวขแดง
บ่หวังและให้	หมู่ไม้เนื้อแข็ง	มมนุษย์รักแพง	ใบแดงม่วงเจ้า
เอื้องเผิงเอื้องคำ	คิดค่างเหง้า	ไม้ตั้งไม้เปา	คุ่มงะ
เก้าถั่วเอื้องสาย	โคลายเขาพะ	เอื้องและมุยถ้อ	คาควาย
เอื้องเงินและซ้าง	คิดหว่างเครือหวาย	ตามปอยก็ตาย	ตูดงสายเงื่อนเหง้า
แล้วจักประสงคค์	ชมคองดอกเจ้า	จักชมใดเรา	เปล้าว่าง
เผาป่าเสียวหาย	เผียบหมายฆ่าซ้าง	มาคักฝ่ายซ้าง	เองา
ทำไร่เล็กล่อนคล้อย	เถื่อนถอยคันทา	ย้ายไร่ไปมา	ปัญหาเกิดขึ้น
แม่น้ำหลายสาย	เงินทรายขอลคั่น	บ่มีวันคืน	ตั้งเต้า
พายุเกย์	มาคั่นปิ่นเต้า	ชาวเมืองโสกเสร้า	ขุมพร
เผาป่าแมกไม้	ได้อูหาพรรณ	ไร่บ้านเรือนนอน	ขุมพรนั่งให้
อย่าหันแต่เงิน	โลกพถินแต่ได้	กรรมเวรมาใจ	โสกนั๊ก
ควรรอกกฎหมาย	กระจายพิทักษ์	หมู่ตักลอบเข้า	ฮารัญ
เผาไร่ตัดไม้	อย่าไว้ที่อื้น	ควรม่าตัวมัน	แทนกันที่ข้า
ระหว่างคลี	อย่ามีเลือกหน้า	หื้อปลูกไม้นา	สืบไซ้
ข้อสำคัญ	อย่าปิ่นช่องไว้	ผู้รู้แน่ไต่รู้	ตัวจริง
บ่ได้ลายล้าง	ค้วงจิงกินจิง	ผู้ร้ายแอบอิง	เพ็งพิงยักยัดเจ้า
บ่รู้จักหมาย	เป็นนายนั่งเฝ้า	หนักกลายเป็นเบา	จุงคิด
จับช่วยกัน	นับวันมอดมิด	บ่ลิดแต่คั่น	หนที่
หมดเสียงป่าไม้	โสกใหม่โสก	ซ้าฝนบ่มี	หนที่ขอดแห่ง
เมื่อรู้พอกวาย	เมื่ออายุรุ่งแจ้ง	มาหิวโรยแรง	ขาดน้ำ

xonákplkrong	จุงตรงช่วยคำ	หาทางช่วยกล้า	กันลม
บ้านมาขาดรั้ว	เหมือนหัวขาดผม	แม่หญิงขาดนม	เหมือนหมดขาดไส้
นักออกกฎหมาย	อย่ามายชองได้	หื้อขันเกลียวไป	เต็มซัด
อวสาน	ไฉนารพิทักษ์	อนรักรัยป่าหั้น	กลอนขอ
ฟังมอกกำปอ	กลอนขอเสีงนี้	เห่าอื้อวางคำ	ก่อนแลนายเฮย

คำคง สุระวงส์

PAYAP UNIVERSITY

รางวัลเกียรติยศ

นบประณม	บังคมกราบพระ	ขอคารวะ	นมัสการ
เจ้าหน้าขน้อง	ทุกห้องถิ่นฐาน	ฝากบทตำนาน	ด้านนาควาร้อย
เรื่องการรักษา	นำพาอ่วงห้อย	เดือนถ้ำภูคอย	ป่าไม้
อนุรักษ์ดิน	ที่ทำกินไว้	ปลูกผักพืชได้	ผลงาม
อนุรักษ์น้ำ	บ่กล้าผันหลาม	บ่แห่งขาดยาม	ทำนาปลูกข้าว
จังหวัดอ่าวอา	พาลูกหลานเค้า	ไปปลูกป่าเอา	ไว้ใช้
อาหารการกิน	จากดินป่าไม้	ของเลี้ยงคานไ้	ฉายแสง
พืชผักพันธุ์ไม้	ปลูกไว้ทุ่งแกง	ปลูกฟักปลูกเพง	ปลูกแดงปลูกเต้า
พริกหนุ่มมะเขือ	ผักเครือผักเข้	ก็จักคี่เอา	เมื่อช้อย
ปลีเช่นตัว	คี่เช่นถุกน้อย	บ่ตกค้าค้อย	ชาวคน
ปลูกกันเตื่อะให้	ไม้ดอกไม้ผล	ทุกบ้านตำบล	ปีคนละคัน
ใจใส่ดูแล	คอยแนส่งบัน	บ่หือสัตว์คน	โต่นถ้ม
ลูกหลานชาวไทย	บ่ให้นั่งง้ม	ป่าบ่แหลกหล้ม	หมดไป
เขตอนุรักษ์	เป็นหลักสศไส	ปิดป่าทั่วไทย	ป่าไม้หอมห้วย
นับเป็นโครงการ	รัฐบาลด้วย	สงวนป่าควย	สงเคราะห์
ป่าเศรษฐกิจ	ช่วยคิดปลูกเพาะ	ที่ล้อมโทรมได้	ป่ากิน
ป่าคือชีวิต	บ่คิดข่มขืน	มีป่ายาวขึ้น	คู่มืองคู่บ้าน
เขตป่าชุมชน	ควรได้ค้อยด้าน	คนตัดสอนฮาน	ทั่วทิศ
ธรรมชาติงาม	ยามมีมลพิษ	ป่าคุดจับได้	แควนคี่
ภูคอยป่าไม้	แหล่งได้เสื่อหมี	ฮ่อมห้วยคี่รี	มีสัตว์ห้องเดิน
จุดค้นพ่อเฮย	บินเสยถ่าเหล่น	ถ่าธารโตเฮน	ขึ้นจ้อย
แอ้วพักผ่อนกลย	หญิงชายใหญ่น้อย	หือหายโคกสร้อย	ฮารมณ
งามผาเนิบง่า	เดือนถ้ำสุขสม	กบเขี่ยครระม	จักแจจันจว่า
น้ำตกตาดสูง	หมอกมุงเหมยฝ้า	เฮนสายลมพา	แคว้พัก
เอื้องคองงามตา	พาโตมมันต	ผ่อสัตว์ถ่าเหล่น	ในคง
ไร่อากาศพิษ	พาจิตไหลหลง	ฮวก, ถั่ว, ฝั่, คง,	ฮาง, บง, โหญ่, หน้อย
อำหานี้เสี่ยไฟ	ไปเป่าหิ่งห้อย	ทำलयคงคอย	พรว้าพร้อม

ช่วยกันรักษา	ป่าสิ่งแวดล้อม	บัตัดบันป่า	ทำลาย
ป่าคือชีวิต	ผิขข้อกฎหมาย	หากคนหญิงชาย	จุดไฟเผาไหม้
รักมรดก	ตกเหนือออกได้	ธรรมชาติใน	เทศห้อง
วิ่งวนอวอ	บรรดาพี่น้อง	ช่วยกันปกป้อง	ป่ายัง
ถึงยามหน้าแล้ง	บ่แห้งน้ำขัง	บวก, ถ้อง, หนอง, วัง	เปี่ยมฝั่งเขื่อนนั้น
หัวไร่ปลายน	ปลูกป่าไว้หมื่น	รัฐจ่ายพืชพันธุ์	ต้นไม้
ห้าสิบล้านคน	คนไทยเราไซ้	คนละต้นได้	ปลูกแทน
ที่คิดไปใช้	โซ้อย่างหวงแหน	ป่าฆ่าคนแคลน	ปลูกแทนไว้ได้
นักศึกษา	ประชาชนเหนือได้	ปลูกป่าทั่วไป	ช่วยค้า
ช่วยกันรักษา	ธาราแหล่งน้ำ	แมกไม้เดือนดำ	คอยคง
เขตวัดบ่ละ	พร้อมพระณรงสงฆ์	เถรชื่อกองค้	ร่วมปลูกป่าด้วย
ร่วมปลูกทุกปี	บ่มีแต่รังส้ว	แทนที่ฟันควย	บันใช้
ชาวไทยภูเขา	เคยเผาป่าไม้	ถากถางไร่อื่น	เลื่อนลอย
ควรเสนอแนะ	และหื้อถดถอย	หยุดถางคงคอย	จัดสรรเขตหื้อ
ส่งเสริมพืชผล	รัฐควรเขี่ยมาเขือ	ปรึกษาหารือ	อ่านคิด
ป่าไม้เพิ่มพูน	สมบูรณ์ทั่วทิศ	ผูกมิตรกันได้	ดูแล
สวนครัวปลูกไว้	บ่ได้ผวนแผ	ฝักแคบฝักแค	แนไว้ยามถัน
หัวข่าจักโค	ปลูกไว้สวนหัน	ถึงยามใช้มัน	บ่ไร่
คนตัดป่าชาย	ทำลายต้นไม้	ช่วยกันปราบได้	แลดู
ป่ามีบ่แห้ง	บ่แห้งอดสู	หน้าฝนคลองคู	มีน้ำปลูกเข้า
หน้าหนาวบ่หนาว	ถ้าไปแหละเจ้า	เพราะป่าบังเงา	กันไว้
ต้นน้ำลำธาร	คว่านคงป่าไม้	รักษากันได้	คงดี
ปลูกป่าเนื่องนับ	บ่อับหมองศรี	เพราะว่าป่ามี	คุณอยู่มากกว้าง
สวนสมุนไพร	ควรได้ปลูกสร้าง	ช่วยประหยัดทาง	สิ่งทรัพย์
ทุกยุคสมัย	ทำนได้อ่านนับ	เป็นโอสได้	หลายราย
ป่าคือชีวิต	ต้องคิดชวนชวน	ทุกคนหญิงชาย	ปลูกป่าเด้อเจ้า
ปลูกป่าอาบุญ	น้อมทูนเกียรติเกล้า	สมเด็จพระรา	ห้วงรัก
พระชนมพรรษา	เก้าสิบห้าหก	ยึดหลักท่านเจ้า	โปรดปราน
สงวนป่าไม้	ในทุกถิ่นฐาน	ต้นน้ำลำธาร	คู่บ้านเมืองเจ้า
คำวจินคาพรหม	บังคมก้มเกล้า	ขอถวายเอา	เทิดพระ

ชาติ,ศาสนา
กลอนชอโย

มหรรษะ
ฮ่าไว้เหอฮี้

คือมิ่งขวัญเกล้า
เพ่าน้ำควางคำ

ชาวไทย
ก่อนแล

กำธร จินดาหลวง

PAYAP UNIVERSITY

รางวัลที่ 1

ขอหัตถา	วันทานบถน้อม	มือแทนดอกส้อม	มะติหอมไกล
ไหว้องค์พุทธะ	พระติไตร	รัตนศรัย	โสงมบเส้า
คังครูอาจารย์	คำวสารแบบเข่า	ขอเป็นร่วมเงา	ม่อนไต้
ขอเขียนกลอนสาร	เรื่องกรป่าไม้	ตามแต่ที่ได้	ยินมา
ป่าเมืองเหนือนั้น	มันมีปัญหา	หมู่เรากล้านา	ต่างจากกล่าวผู้
เราเป็นเจ้าของ	เหมือนกันซู่ผู้	หาทางมาซู่	ช่วยค้ำ
ราษฎรร่วมมือหลวง	ห้วงหวงคั่นน้ำ	ภูคอยเดือนดำ	สำคัญ
ถ้ารามาเข้า	บ่มาช่วยกัน	ป่าเราตั้งวัน	หันจะเหลือหน้อย
คกปางภายตุน	ตุนเงินบาทถ้อย	ผลประโยชน์พลอย	เลี้ยงจ้ำ
ที่อยู่บุกขยา	เสื่อผ้าขำน้ำ	ก็พลอยขาดขว่า	ว่าวาย
บั้งจี้ยี่สนั้น	นับวันตุนหาย	เมืองทะเลทราย	จากกรายมาไกล
ขอหื้อช่วยกัน	ตั้งวัน ใจใจ	หื้อหนีจากภัย	ตัวร้าย
ปางก่อนเคิมมา	ถ้านนาเขตค้าย	ผ่อตามชื่อป่าย	นามมี
เป็นเมืองป่าไม้	คนได้สุขขี	ฟ้าฝนก็ดี	จุ่มเข็นคู่ด้าน
เป็นคนหนไกล	ใครมาแอ่บ้าน	เพราะสุขตำราญ	จุ่มขึ้น
แต่ก่อนออนหลัง	ยังม่วนครึกครื้น	ไฟไฟก็ขึ้น	มาแล
บ่าเดียวบ่าทำ	เหมือนปลาถูกแห	อิดใจนักแก	ออกแหบได้
คนหันแกคิ้ว	หน่วเงินบาทได้	บ่หันโกขภัย	ตอบทำ
ขอเตอะขอ	พ่อแม่พี่น้อง	ถูกหลานบู่ป้า	อาว้สูง
ทางภาคใต้นั้น	ศัคพื้นไม้สูง	ทะเลไม้จุง	ไหลดมหมู่บ้าน
อย่าหื้อเหมือนเขา	เราร่วมต่อต้าน	ไล่อันธพาล	รุกกล้า
คอยเหลือแค่หิน	คินขาดเสียน้ำ	บ่มีเดือนดำ	ถ้านา
ที่ถูกบุกรุก	ป่าถูกไฟเผา	พ่องโลกอันธา	ที่เขาหวงห้าม
คังราษฎรตั้งหลวง	อย่าล้วงเดินข้าม	กฎหมายมีปราม	ห้ามไว้
กฎหมายแท้ดี	คิบใครใจ	เพราะหันแกได้	เงินทอง
เสวยรู้เงินนั๊ก	ซักเงินมากอง	ค้อมค้อมมองมอง	น้ำตาข้อยแค้น
หันเขื่อหันตา	พาใจใครแถม	อะสืออะแสม	แถมขร้าย

บ่คิดไปขาว	ถึงคราวสุดท้าย	ลูกหลานพี่อ้าย	ภายถุน
เหมือนเอาโศกทุกข์	ไต่วงศ์ชะถูก	คนมาเมื่อถุน	น้ำตาข้อยหน้า
ปล่อยคนตั้งหลัง	ปลอมฝุ่นตุนหน้า	บ่เวทนา	คะค้อย
หมู่เราช่วยกัน	อย่าหันเงินร้อย	อย่าหลงเชื่อถ้อย	คำลม
ช่วยอนุรักษ์	ใจก็จักสม	ป่าไม้อุดม	ร่วมเย็นทั่วบ้าน
การฝายการเหมือง	รุ่งเรืองคู่ค้ำ	คูท่างินทาน	หลังจ้อม
หมู่เราคนเหนือ	เอื้อถึงแวดล้อม	จิตใจโอบอ้อม	อารีย์
เยี่ยหือเป็นรัก	เป็นศักดิ์เป็นศรี	คนจักยินดี	เหมือนกันจุบ้าน
ปัญหาป่าเหนือ	ช่วยเหลือคู่ค้ำ	ช่วยเหลือคังงาน	ปลูกไม้
ครบแก้วสิบปี	องค์พระเหง้าไ้	สมเค้งยาได้	เวียนมา
ฝายบ้านเมืองนั้น	หาพันธุ้รูกษา	ร่วมชาวประชา	ช่วยปลูกถววยเจ้า
หมู่เราชาวเหนือ	ช่วยเหลือถันเกล้า	ก็เหมือนช่วยเรา	กำแล้ว
คาปางภายถุน	บ่สูญคลาดแคล้ว	เปรียบเหมือนดั่งแก้ว	อินทา
สารพันนึก	นามว่ารูกษา	ที่อยู่ข้าวยา	เสื่อผ้ามีเสีง
ช่วยกันรักษา	เทอะไบหน้าเกลี้ยง	ขอบลงเพียง	เท่านี้
ตั้งวรรณนา	ขียากถ่าวชี้	ขึ้นไปอย่างอ้อ	เนอนาย
ขอบรรยาย	ขยายเท่าอ้อ	ขอบบเพียงเท่านี้	ก่อนแลนวยเฮย

วรินทร์ มุลยศ

รางวัลที่ 2

ขอพนม	บังคลกราบน้อม	ต่างดวงดอกส้ม	รูปเทียนบุปผา
ข้าวอนให้	กราบไหว้ทุกศา	พระรัตน	สามดวงแก้วเจ้า
รวมทั้งครุบา	อาจารย์เค้านั่ง	ทุกพระองค์เรา	ไต่ควร
ขออัญเชิญ	ท่านที่เคารพ	มาช่วยเต็มแดง	ปัญญา
ในการแต่งคิด	ลิขิตวาจา	ขอถือปัญญา	เขียนเพลงแม่กล้า
อันดับต่อไป	ลือชัชวอนข้า	ขอไขวาทา	ก้อนได้
ขอเจาะจง	เรื่องคงป่าไม้	ว่าควรจะได้	จุนเจือ
เนื่องจากป่าไม้	ในทางภาคเหนือ	ขาดการจุนเจือ	ช่วยเหลือเต็มแดง
โอกาสต่อไป	น้ำคงขาดแห้ง	เพิ่มความรุนแรง	มากไซ้
เนื่องจากปัญหา	การตัดฟันไม้	ในป่ากว้าง	คงรี
ขาดความชุ่มชื้น	ต้นน้ำดีหลี	พองป่หวังดี	จุดเลนเผาไหม้
ประการหนึ่งแถม	พองหันแก่ได้	ทำไร้อ้อยลอย	โคลนล้ม
ป่าเป็นทิวแถว	จนมีแนวโน้ม	จะหมดขาดเลี้ยง	เหลือคอย
ตัดฟันบั้ง	บ่ยอมหนลอย	ทำไร้อ้อยลอย	ต่อไปแถมด้วย
ต่อไปป่าเขา	ลำเนาขุนห้วย	แห้งแล้งไปดวย	แน่ครับ
เนื่องจากผิวดิน	บ่ได้ดูดซับ	น้ำซึมรอดได้	ผิวดิน
การทำแบบนี้	ควรคิดวิต	ทำเป็นอาชีพ	ผิวดินข่มแห้ง
คงบ่มีฝน	ตกลงเต็มแดง	เพราะขาดแรงคิง	ดูดซับ
เมฆฝนลอยมา	บ่สามารถรับ	ตกลงสู่ได้	สุทธา
ทำหื้อแห้งแล้ง	เพิ่มขึ้นหนักหนา	เดือดร้อนประชา	ทุกหนแห่งกล้า
เกิดผลเสียหย	มากมายภยหน้า	ชาวไร่ชาวนา	เดือดร้อน
เมื่อขาดฟ้าฝน	มีผลสะท้อน	เดือดร้อนเพิ่มขึ้น	ไปนาน
หันตัวอย่างแล้ว	ทางภาคอีสาน	แห้งแล้งกันดาร	มานานก่อนนั้น
หมู่เฮาทั้งหลาย	ขออย่าคิดสั้น	พากันจรโรลง	ป่าไม้
ช่วยกันรักษา	ปลูกป่าเอาไว้	ต่อไปจะได้	สวาท
คุณค่าป่านั้น	มันมีมากหลาย	ขอบรรยาย	นำมากล่าวอ้าง
เพราะป่าทั้งหมด	มีส่วนเสริมสร้าง	เพิ่มความสมบูรณ์	ยิ่งล้ำ

จะช่วยควบคุม	การดูดซึมน้ำ	หือมืออยู่ได้	ผิวหนัง
เพิ่มความชุ่มชื้น	อยู่เป็นอาฉิม	ทำหือผิวหนัง	ชุ่มชื้นบ่แห้ง
ทำหือฝ้าผน	ตกลงเต็มแต่้ง	น้ำบ่ขาดแคลน	แน้ไซร์
ช่วยกันปรับปรุง	บ่รุงป่าไม้	ตามที่ได้	บรรรยา
ประโยชน์ป่าไม้	นั้นมืมากหลาย	หมู่เฮาฉิงซาช	สบายเสี้งถ้าน
หากใผค้ต้องการ	ปลูกเรื้อนสร้างบ้าน	ซ่อมหือเรื้อนซาช	บ้านพัก
ใช้เป็นเชื้อเพลิง	หุงค้มนค้หนัก	รักษาไว้หือ	นานนาน
พืชผลพันธุ์ไม้	ใช้ทุกประการ	ไว้รับประทาน	เป็นอาหารได้
วัตถุมคมี	ซ่อมบ้งเกิดโกถ้	ซาสมุน ไพร	แถมครับ
ประโยชน์ยังมี	มากมายซ่อมบ้ง	บ่สามารถแจ้ง	คุณฟ้ง
กลอนวาห้ง	เอวังเท่านั้น	จบเสียเท่าอี้	ก่อนแห่ล่นายเฮย
สบันงายหลามปลาช	ใบ้แห่ล้	ถ้าป่าไม้หมดไปแต่	

คงแย่เหมือนภาคอีสานเมื่อคราวก่อนแล่นายเฮย

จ.ศ.ศ. ถือชัย โทธารธรรม

รางวัลที่ 3

มวลดพฤษยา	นานาหมูไม้	ร่อยหรอแล้วใจ	จักได้โสกศลย์
ตัวขำมอนี่	จักซี่ไชน	เรื่องความสำคัญ	อรัญปากว่าง
พร้อมด้วยแต่งสาร	หลักการกล่าวอ้าง	อนุรักษ์ทาง	ป่าไม้
ขอได้จัจจา	ฟังคำมอนให้	แล้วจักบ่ได้	กังวล
พฤษยาป่าไม้	มีไว้บังฝน	รากฝอยแก้วโดน	ยึดดินไว้หมั้น
หกเราทำถาย	ฉิบหายว่าอัน	คอยขาดสิ่งอัน	เหนี่ยวรั้ง
น้ำไหลเซาะหิน	คอยคินก็บั้ง	น้ำไหลบั้ง	แรงกิ้น
ตำธารแม่น้ำ	ซำจักคั้นเงิน	น้ำไหลแรงกิ้น	หลังลงสู่บ้าน
จักได้ฉิบหาย	วังวายเสี้ยงถ้าน	สุดจักประมาณ	อ่านนัย
ยามเมื่อขาดฝน	ลับสนข่อยยับ	ค้ำใจบ่ได้	ทำนา
ทำสวนปลูกไม้	ตายไปนักษนา	ฝนทิ้งช่วงกา	พาหื้อหม่นเศร้า
สาเหตุก็มี	อย่างนี้แท้เจ้า	ช้อนว่าหมูเรา	ตัดไม้
ทำหื้อป่าเขา	โล้นเอาเนไซร์	พื้นคินบ่ได้	ชุ่มชื้น
ภาวะฝนแล้ง	น้านแห้งแสนเชิญ	ทุกข์ยากกล้าเคิญ	เป็นที่หม่นไหม้
สัตว์ป่ามัน เหย	ที่เคยอยู่ได้	ในกลางพงไพร	ป่ามัน
ก็จักสูญพันธุ์	ทุกวันแน่จัน	นึกแล้วว่าอัน	หวังใจ
วอนขอพวกห้อง	พี่น้องร่วมใจ	อนุรักษ์ใน	พงไพรป่าห้วย
อย่าได้เผาผลาญ	ใจพาสแสรังสัว	ตัดต้นไม้ควย	แค้นละ
อย่าได้แผ้วถาง	กลางดงป่ามะ	และทำไร่อัน	ไปแทน
ช่วยอนุรักษ์	ใฝ่มักหวงแทน	ปลูกป่าทดแทน	ทั่วแดนแห่งห้อง
ถ้าหันว่าไผ	มีใจเจตนต้อง	คิดจักใฝ่ป้อง	ลอบลัก
ช่วยเป็นหูตา	จักจายูหัก	ซักมันสู่ห้อง	ตระวาง
ช่วยเคียนหมูมิตร	คิดคักเผาถาง	ว่าคิดในทาง	บ่คิน่อเจ้า
พี่น้องทั้งหลาย	หญิงชายหนุ่มเจ้า	ที่ไปถ่านา	ป่าไม้
คังไฟคัมแกง	ดูกรแรงแท้ไซร์	ถูกแล้วจุงได้	คัมเลย
หากบ่อย่างนี้	จักซี่เป็คเผย	กลัวว่าจักเลย	ถูกถามบ่จ้อย
ที่อรักไม้ทลง	หวังหวงไม้หน้อย	รักดงป่าคอย	ถิ่นห้อง

อย่าหันแก่ตัว	อย่ากลัวพวกห้อง	หือทำถูกต้อง	คิงาม
ช่วยอนุรักษ์	ชักนำทำตาม	ป่าไม้ยังคงาม	ตามทำใฝ่อ้าง
ช่วยกันชี้แจง	ช่วยแบ่งแบ่งสร้าง	ช่วยชี้้นำทาง	แม่นยำ
แค่เยาวชน	ทุกคนแน่ชัด	ทำรัฐแห่งห้อง	เมืองไทย
สอนคนบ่รู้	ฮือเข้าใจ	รักษาดงไพร	ร่วมใจปกป้อง
ประโยชน์มากมี	อย่าควืออย่าต้อง	จงคิดใคร่ครอง	เนื้อให้
ไม้หนุ่มดูแล	ไม้แก่ตัดใช้	เป็นประโยชน์ได้	ยืนนาน
รัฐบาล	จัดการถูกต้อง	เจ้าพี่น้องร่วมดูแล	ก่อนแดนนายเฮย
		วชิระ	อินทราชา

รางวัลชมเชย

วณัง	เชิญฟังคำว้อย	ม่อนจ๊กรำถ้อย	ร้อยกรองจี
ถ้านาค่าวไซ้	ฟังไว้คิหลิ	ซึ่งบทกวี	ม่อนนี้มอบให้
พี่น้องทั้งหลาย	ฉิ่งชายไกลใกล้	เชิญเก็บเอาไป	ไผ่ลิด
ชาวเหนือล้านนา	ท้าวสารทิต	จูงกิดรอดด้วย	ควยทัน
ตัวขำม่อนนี้	จักซีใจปิ่น	ยังบทประพันธ์	โคลงฉันทคำวสร้อย
เถิงม่นสญา	ปัญญาจะหน้อย	แต่อาศัยรอย	ปราชญ์ไว้
คือพญาพรหม	สั่งสมเอาไว้	เอาเป็นแค่ได้	ไฟทาง
ค่อยเขียนค่อยคิด	บีดขี้ดขวางขวาง	บีดเขียนบีดวาง	จิ้งร่างออกได้
ม่อนชกมือสา	วันทากราบไหว้	ฝูงเทพาไท	ไควฟ้า
รุกขเทวดา	ฤทธาข่า	บัดนี้โลกกล้า	อาหาร
เพราะว่าป่าไม้	คงไพรสิงขร	มีคนตัดทอน	เลยร้อนเอาใหม่
ป่าไม้ภาคเหนือ	ที่เหตือนับได้	ชาวเปอร์เซนต์ใน	หนึ่งร้อย
สิ่งแวดล้อมหลาย	ฉิบหายบ่น้อย	เพราะไม่ใหญ่หน้อย	สูญพันธุ์
หมู่สิ่งแวดล้อม	แวดล้อมคงคัน	เมื่อหมดป่ามัน	เอากันหายจ้อย
ก่อนเคยชินเสียด	สำเนียงบ่น้อย	เดี๋ยวนี้เย็นวอย	เงียบมิด
พี่น้องล้านนา	ควรมารำพิง	พินิจสอดค้น	กันดู
ม่อนไค้รำร้อง	วอนก้องสองหู	ขอพ้ออินดู	มูทุหมู่ข่า
ไม้ป่าฉิบหาย	ตายแล้ววันหน้า	จะเยยะใดจา	ทำนี้
เทวดาเหย	อย่าเฉยหลีกถี้	เชิญมาต่อหนี	ตีกา
ภาคเหนือเฉียงนี้	เกิดมีปัญหา	เพราะไม้นานา	พอดาจะเสียด
บ่มินบ่นาน	จักผลาญเดือนเกลี้ยง	หันแต่ดินเพียง	เที่ยงแท้
ย้อนบ่มีไผ	คนไหนจะแพ้	จักคิดช่วยแก้	แลคอย
สัตว์สิงห์สิ่งร้าย	หายแต่บหายสอย	สุดแต่ว่ารอย	พ้อยหาบได้
เหตุว่าป่าเขา	ลำเนาไกลใกล้	ถูกทำลายไป	ไควพิศ
จะมีไผหา	จักมารำพิง	เคยคิดอย่างนี้	มีกา
คิดถึงเรื่องนี้	มีไผพ้องหา	จักมีอยู่กา	ฤทธาข่าได้
ถ้านานาภาคเหนือ	เหลือจะร้อนใหม่	บ่หันคนใด	ไผนค้ำ

แหล่งน้ำชุมชน	ชัดเจนขาดน้ำ	จักไถตากจำ	ทำนา
ผืนดินแห้งแล้ง	แห้งมีปัญหา	ติดตามตวยมา	เลขพาโศกใหม่
บ่มีนภาคเหนือ	จะเหลือภาคใต้	มีหวังบรรลัย	ใหญ่หนัก
ขอมีคำขอ	พออนุรักษ์	รักษาคือคุ้ม	รุมรา
การล้มป่าไม้	เป็นภัยหน้าหนา	จุดเหล่าน่าคา	ป่าเมี้ยนเนื้อเจ้า
บ่มีนชาวเหนือ	จะเหลือแต่เศร้า	เมื่อป่าหมดเรา	เหล่านั่น
หือคือคาวยาว	สาวไปถึชั้น	ยามฝนใหญ่อัน	มันมา
เมื่อขาดคั้นไม้	คงไปรพศึกษา	ฝนตกลงมา	จะพาหตั้งข้อน
ถูก้วมเคหา	พากันถ้อนข้อน	หมดผืนอากรณี	หมอนมุ้ง
ถูกรักเมียแพง	แตกแหงชว่นฟุ้ง	สูญหายหายบหญิง	รุ่งรัง
ไม้หินดินทับ	ทรัพย์สินหมดหวัง	ก้อนหินดินพัง	มีหวังมีวขเสียด
เป็นทะเลทราย	ฉิบหายกันเสียด	หมดตึงเสียด	เครื่องใช้
จัวควายหมูหมา	อุตุท่าหเสียดไว้	อย่าหวังจะได้	คืนมา
ข้าวของมีไว้	หายไปพริบตา	ท่วมไรท่วมนา	พาทุกซัยากัน
จะร้องหาผ	ช่วยในยามอัน	จุงคือครองหัน	กันนัก
คือผ่อหือดี	น้องที่รัก	อย่าถักโค่นป่า	ทำลาย
ไรสวนมีไว้	อย่าได้ขยา	ล้มป่าทำลาย	เคลื่อนย้ายภายหน้า
จุงหือจ้อจำ	กลอนคำม่อนข้า	ไ้รจนา	ว่าไว้
หือช่วยกันมา	รักษาป่าไม้	คงสภาพได้	ไปนาน
ช่วยกันปลูกไม้	ไว้เพื่อลูกหลาน	จะได้ขึ้นบาน	ในกาลภายหน้า
กวักกลอน	สุนทรม่อนข้า	แนะเรียนเชิญมา	เท่านี้
คำวสารศรี	จบลงเท่าอี้	ฝากชมเรา	ก่อนแลนชายเฮย

ดวงคำ ปัญญาภูล

รางวัลชมเชย

กราบเชิญชวน	บอกมวลพี่น้อง	ช่วยกันปกป้อง	ต้นไม้รักษา
เพื่ออนุรักษ์	พิทักษ์รักษา	ขุนเขาพนา	รักษาใหญ่หน้อย
อย่าได้เผาผลาญ	ตัดฮานคว่างจ้อย	จนเหลือแต่คอย	หัวล้าน
ทำไร่เลื่อนลอย	ป่าคอยโค่นค้ำ	เผาผลาญวอดเสียง	หมดไป
ป่าขาดต้นไม้	ห้วยขาดน้ำไหล	เหลือแต่เปลวไฟ	กลั่นไอให้ขมแห้ง
แอ้วป่าดำคง	ใจจงเจตน์แกดั่ง	จุดเผาไฟแดง	ทิ้งไว้
ฝูงสัตว์ก็ตาย	ป่ายแถมต้นไม้	ทนร้อนบ่ได้	ว่าวซ
เกิดเป็นภัยร้าย	แผ่กว้างขยาย	เผาผลาญวอดวาย	เลียหายบ่หน้อย
ประโยชน์ส่วนรวม	ฉิบหายกว่าจ้อย	โปรดลองคิดคอย	ผ่อเตื่อะ
ขอพี่น้องเรา	อย่ามาเอะหะอะ	อย่าหันมดไค้	เป็นเอา
ต้นไม้ใหญ่หน้อย	เมื่อถูกไฟเผา	เหี่ยวเฉาตายลง	บ่คงอยู่ไค้
เมื่อน้ำกายถูก	จักเกิดร้อนไหม้	บ่มีอันไค้	ช่วยไค้
ต้นไม้หมดคอย	ห้วยพลอยหมคน้ำ	บ่มีสิ่งกำ	บังเงา
พืชผลล้มลุก	เหี่ยวแห้งอับเฉา	เพราะขาดร่มเงา	แดดเผาเหี่ยวแห้ง
ฝนบ่ตกลง	ดินผดั่งแข็ง	แหงแดดทอน	ร้อนถ้ำ
น้ำบ่ตกนา	ปลาบ่มีซำ	ลำนน้ำหาดห้วย	ขาวพอน
หนองบึงใหญ่หน้อย	ดินแตกสทอน	จะนั่งจะนอน	ที่ไหนก็ไค้
ขอพี่น้องเรา	บ่ว่าหนือไค้	ร่วมใจร่วมแรง	ช่วยคิด
ตลอดเวลา	ช่วยกันสัถนิต	ร่วมปลูกป่าขึ้น	เสริมตวย
เพื่อหื้อต้นไม้	แผ่ก้านงามสวย	ปลูกเพิ่มเสริมตวย	หลายมือหลายค้ำ
บ่ว่าเด็กขา	ประชาชนชาวบ้าน	ราชการเมือง	ทั่วทิศ
เรามาร่วมแรง	ร่วมใจไค้ซิด	ช่วยปลูกป่าซ่อม	รวมแรง
หลายคนหลายขะ	หลายสร้างหลายแปง	ร่วมเสริมเพิ่มแรง	จะคิ่บ่หน้อย
ช่วยกันปลูกฝิง	ยังขยายเป็นถ้อย	นานนานมาคอย	รดน้ำ
สืบลูกสืบหลาน	บ่สุดเสียงซำ	ต้นไม้ใหญ่กำ	เขียวขาน
น้ำฝนบนฟ้า	ตกต้องตามกาล	บวกรหนองคลองธาร	ละหารหาดห้วย
จักมีน้ำไหล	ชื่นใจไปคิ้ว	สวยเย็นใน	ชุ่มเนื้อ

ช่วยกันดูแล	รักษาฝึกเพื่อ	เพื่อเด็กรุ่นน้อง	ภาณุ
สัตว์ตัวใหญ่	บ่หื้อหายสูญ	ช่วยเหลือเกื้อกูล	รักษาต่อเฝ้า
นกเอี้ยงกาแก่	นกละเล่นเป่า	สัตว์ป่าเมืองเฮา	จ้าคนัก
ขอพี่น้องเรา	ช่วยอนุรักษ์	กลัวมันขาดเลี้ยง	สูญพันธุ์
สัตว์ป่าสี่เท้า	ควรเราช่วยกัน	บ่หื้อสูญพันธุ์	ช่วยกันต่อเฝ้า
อย่าหันแต่กิน	เลี้ยงห้องคาบข้าว	ผลพองขิงเอา	แล่นเนื้อ
เรามามันคาย	จักหายเฝ้าเชื้อ	เผื่อวันข้างหน้า	สูญพันธุ์
ภาณุปนุ่ห้าย	จับได้หัน	เมื่อมันสูญพันธุ์	หาจับได้
ผมขออรวาน	พี่น้องเหนือใต้	ช่วยสถาบันวิจัย	เป็นคิด
ช่วยกันรักษา	รุมราชีวิต	สัตว์ตัวใหญ่	ในไพร
ตามสถาบันวิจัย	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่แก้วกว้าง		
ขอหมู่เราอย่าคร่ำ	มาช่วยกันอนุรักษ์ป่ากันฟ่องเตื่อหน้า		

จูเจริญ

คือใจ

รางวัลชมเชย

ขกมือสา	วันทากราบนบ	ตั้งสิบนิ้วครบ	ต่างดวงบุปผา
ชาวเหนือพี่น้อง	ทั่วห้องรัฐา	อภิวันทา	सानสากราบไหว้
หญิงชายทั้งหลาย	ตั้งไกลและใกล้	ภาคเหนือแดนไทย	แคว้นนี้
แต่ก่อนอนหลัง	คำยังกล่าวชี้	ป่าไม้ที่นี่	เงางาม
ต้นสูงเสียดฟ้า	เมฆฝ้าขับตาม	เราผ่อกูงาม	ยามแสงแดดต้อง
ต้นน้ำลำเหมือง	ไหลเรียงซ้องจ้อง	บ่มีบกบาง	เหือดคง
คุมเพยอุกหนา	ปักษาเข้าอึด	เซาะกินหน่วยน้อย	อัมพา
ฝูงนกใหญ่น้อย	ลอคสร้อยบินหา	รุกขผลา	เลี้ยงท้องใส่ใส่
บูนม่วนจันใจ	ดวงหทัยแท้ใบ้	ภาคเหนือถานไทย	เขตค้าย
ทำไร่ไถนา	ธารามากร้าย	เราชะช่างได้	กำเคี้ยว
น้ำไหลต้งตั้ง	ฝายคั่งแกเกลียว	เขี้ยวงามดี	เป็นศรีแก่บ้าน
เคี้ยวนี้เมืองเหนือ	เกลือไว้เป็นถ่าน	ต้นน้ำลำธาร	แตกยะ
เพราะการทำลาย	มากมายตัพพะ	เผาป่ากันเหี้ยน	เป็นเพลิง
คนจำพวกนี้	ลำบากเหลือเกิน	ช่างพามะเอิญ	ฉิบหายวอดไหม้
พื้นไร่เลื่อนลอย	บีดโกตบีดใกล้	อะไรทำไม	พวกนี้
เอาเครื่องจักรกล	ใจผลกำก็	ไปลอบลักได้	ตัดฟัน
ไม้ต้นใหญ่่น้อย	บนคอบเต็มต้น	ลักลอบตัดฟัน	ป่าไม้พอเลี้ยง
พากันทำลาย	เสียหายเดือนเกลี้ยง	หันคำดอยดิน	เปล่งถึง
แม่น้ำหลายสาย	หคหายบ่มิ่ง	พอเขาจะขอดแห้ง	เงินทราย
ไร่นาปลาต้าง	พื้นล่างมีหลาย	มอกเปลืองแรงควาย	เยี่ยนาบได้
ส่งผลกระเทือน	เซเชือนแท้ใบ้	เพราะคนจัญไร	บอ้ง
लागเพื่อฝนตก	ใต่บกละตั้ง	ลวดไหลหลังท่วม	เพพัง
บมีที่ฮึด	บีดเรือนเป็นหลัง	คอยไปดเพพัง	ทะเลหมู่บ้าน
เป็นเพราะป่าเขา	หมอลาเลี้ยงถ่าน	บ่เหมือนโบราณ	ก่อนนั้น
คือมือที่ฮึด	ที่เดือนหือชั้น	จักหันเปล่งแจ้ง	แซงลาย
บ่อนุรักษ์	ข้อมจักฉิบหาย	เป็นอันตราย	ดูกลานทางหน้า
ฝูงอนุชน	คนมาเมื่อหน้า	ทำฉันใจจา	ท่านครับ

ป่าไม้หดย	กลับกลางววยวัน	ไปกับพวกผู้	ท่าลาย
หันแต่อำมิส	ดินข้างวางขาย	เลือรู้พอววย	ป่าไม้พอเสียง
เหมือนสูบบุหรี่	บมือเหมียง	คาไสเมียง ๆ	เท่านั้น
ลูกหลานทางหลัง	บได้ผ่อชั้น	หันป่าไม้อื่น	ทางใด
ซ้ำสิ่งแควดล้อม	โอบอ้อมจิตใจ	หาเป็นพิษภัย	จิตใจหายบหุ้ง
เตียงกาลทำนา	หว่านกล้าคาบุง	หุณป่าคุณลุง	เค็ดคร้อบ
ผลการท่าลาย	ทุกข้หลายตายอื่น	ทั่วทุกเผ่าผู้	ญิงชาย
รักษาไว้หะอะ	เจอะคั่งใจหมาย	จักสุขสบาย	คั่งเป็นคั่งข้า
ธรรมชาติสวย	จักรวยวันหน้า	อาชูวัฒนา	เทียงเท้า
เยื่อเหมือนโบราณ	ลูกหลานนั้นเกล้า	เป็นผู้สืบเส้น	สายใบ
จักสมคั่งคิด	จิตเจคน้ใจใส	ดมมโนใน	ทังไพรและเจ้า
ในน้ำมีปลา	ในนามีข้าว	พีป่าอาอว	ชุ่มขว้าย
เชิญชาวประชา	อาณาเขตค้าย	ช่วยกันผ่อเค้า	รุมรา
รักษาป่าไม้	วนารุกษา	โงงเขตอาณา	เมืองเหนือแคว่น้อง
เขียนมาถึงหลาย	บรรยายปลกปื่อง	ป่าไม้ล้านนา	ครั้งนี้
กลอนคำจา	เขียนมาบอกชี้	ขอจบเท่าอี้	วางลง
ป่าไม้ค้อยลง	จักงามภายหน้า	ประชาไพร่ช่วยกันดูแล	ก่อนแลนายเฮย

ทรงจันทร์

กิตติสาร

รางวัลชมเชย

สาธารณ	มือสามนอบน้อม	ยอดดวงคอกล้อม	ชะยอมหอมไกล
ไหว้สาคุณพระ	พุทธะศรีใส	รัตนศรัย	วิไลเลิศล้ำ
ขอเชิญหญิงชาย	ตทาท้าวหน้า	ฟังฮ่ำคำมา	บอกไว้
ช่วยกันรักษา	วนาป่าไม้	อนุรักษ์ได้	เมินไป
ที่อยู่อยู่ฟ้า	คู่เง้าคู่ใจ	แมวมเกลนโกลนไทย	สืบไปเที่ยงหมั่น
เพราะสิ้นน้ำใส	เกิดในป่านั้น	ไหลล่องตั้งวัน	คำเข้า
สิ้นน้ำนั้นเป็น	ความเย็นก่อเค้า	ชีวิตได้เค้า	เป็นไป
ป่าหน่อยโหญ่นัก	ที่พักอาศัย	เลี้ยงสัตว์คนใน	โลกไปใช้ไว้
คนสัตว์จะมี	ชีวิตอยู่ได้	ต้องกินอยู่ไป	ซุ่มมือ
จำเป็นอาศัย	ตลอดไปหาซื้อ	ปัจจัยสี่หื้อ	มีมา
สำนุงหมั่น	ที่อยู่เคหา	อามวารหญิงยา	ภุญชาน้ำเข้า
คู่อย่างได้มา	สืบชีวาเจ้า	จากป่าคงเวลา	ที่นั่น
ป่าชุ่มน้ำใส	รากไม้หลายชั้น	กั้นหน้าคินหัน	แน่นไป
ป่าลลความร้อน	ผ่อนถือเอินใจ	ป่าเย็นเป็นโอ	ดูคฝนตกได้
น้ำชุ่มในดิน	หากินใช้ไว้	คนเจริญวัย	ยิ่งล้ำ
ธรรมชาติงามตา	อากาศดีจ้า	นำอายุหื้อ	เมินนาน
น้ำแบ่งไฟฟ้า	พาเขื่อนเอชะการ	คนมีการงาน	บ้านเมืองเที่ยงหมั่น
ช่วยการเศรษฐกิจ	ศิทธิรัฐบาทัน	เงินหมั่นเข้าไทย	จ้าคนัก
เงินรัฐนักหนา	พัฒนาบ่พัก	สมศักดิ์แบบเบื่อง	เมืองไทย
เกษตรกรรมนั้น	เขาหมั่นถากไถ	หวานเพราะชำไป	ปลูกไทรงอกนั้น
สิ้นน้ำป่าไหน	อย่าได้เกิดกัน	อย่าหมั่นตัดฟัน	บันไม้
อย่าเผาป่าเขียว	เผียวไรคาไว้	สัตว์อยู่บ่ได้	คายไป
ผิดกฎหมายแล้ว	บ่แคดัวเสิชใจ	ผิดศีลธรรมใน	พระศรัยรัตนเจ้า
ถึงว่านาชุน	อุคหนุนของเจ้า	หื้อเงินค่าเรา	ถ่อไว้
มันเป็นแผนการ	งานเขาจุใช้	ตัดไม้หมดเสี้ยง	ป่าไป
บ้านเมืองร้อนร้าย	จะย้ายไปไหน	คนอื่นชาติใด	ช่วยไทยรอดได้
ตัดไม้โทษหนา	ตาห้สแท้ไป	ไมช่วยอย่างไร	บ่พัน

เมืองจมน้ำไหล	เย็นใจล้ำลึก	ไม้ใหญ่คู่ต้น	ตามพันธุ์
บุกรุกป่ายับ	ลึกลับพิศมรรจ์	โทษหนักของมัน	คอกนั้นเนอเจ้า
เป็นริบไปหมด	ลอร์ดของเจ้า	สัตว์ลากก็เอา	บ่วัน
เปรียบไปเหมือนตัว	แม่มัวหนีบเค้น	เขนขายชาติหือ	ต่างแดน
บ่คังใจแท้	แค้นเข่นเข่น	ต่างชาติคูแควน	หัวแดนร้อนใหม่
น้ำแห้งก็อดไป	ขุดไถบ่ได้	หากินทางใด	เมื่อนั้น
แก่งแก้งดินแข็ง	ทรายแดงแหลบชั้น	ถมแรงพัดคั้น	ร้อนมา
คู่คนเคือนร้อน	ทุกข์ก่อนข้างโศกา	ชาติประเทศนา	จะตุคซ้อขานี้
ของบสารศรี	วางลงเท่าอื้อ	ไหว้สาสวัสดี	ก่อนถนนายเฮย
สถาบันงาขมหลามปลายใบเบี		ขอหือหยุดทำลายป่านแท้แท้	
ที่แล้วไปช่วยกันปลูกใหม่กะอะหนา			

ทองอ่อน อรุณศิริ

รางวัลชมเชย

สภาการ	อาจารย์ผู้รู้	นักปราชญ์ทุกผู้	พ่อครูเคยสอน
ม่อนขอแต่งคิด	ลิขิตค่ากลอน	โปรดประทานพร	สุนทรแก่ข้า
หือเกิดผญา	วิชาเก่งกล้า	แต่งสารตำนานา	ม่วนเพราะ
เรื่องที่จะเขียน	ม่อนเพียรสอดเขา	ขอเขาเมาู้	สักวัน
เรื่องของป่าไม้	ใผใผก็หัน	ว่าปัจจุบัน	ป่ามันเหลือน้อย
เพราะมีบางคน	ทำคนนอกถ้อย	เยยะไร่เดือนลอย	บ่คิด
เผี้ยวต่อคู่ปี	เปลี่ยนที่บ่ซัด	ประพุดตอข้างอี	มินมา
จนป่าพอมือชน	โล่งเขินทันดา	ไม้พันชุนานา	จะคาจะเสี้ยง
พ่องลักคักขาย	ทำลายคนเกลี้ยง	ป่าสูงป่าเพียง	บ่เว้น
ถั่วป่าทั้งหลาย	หนีตายหลบเร้น	บ่มาวิตเค้น	หือยล
ป่าคือคั่นน้ำ	แหล่งกำเนิดฝน	คิงคูดเมจนบน	เป็นฝนหล่นได้
ป่าเป็นกำแพง	ต้านแรงลมได้	กันวาคภัย	คีนัก
ยามฝนตกมา	น้ำป่าทะลัก	ป่าจักช่วยหือ	บางเบา
มันจะซับน้ำ	ไว้ตามขุนเขา	เป็นการบรรเทา	น้ำเข้าท่วมบ้าน
ป่าหือร่มเงา	แก่เราแลมค่าน	ได้สุขตำราญ	เกินคุ้ม
ป่าหือหยูกยา	เสื่อผ้าห่มคุ้ม	แปงเรือนปกคุ้ม	หัวคน
อาหารผักไม้	กินใบแลกินผล	ป่าบันดาถดถล	หือจนหมดเจ้า
เมื่อขาดป่าไป	เมืองไทยเลยเศร้า	มีแต่ขบเขา	เดือคร้อน
ถัฟพะปัญหา	เกิดมาซบซ้อน	จนพอรบต้อน	บ่ทัน
หน้าฝนหน้าแล้ง	น้ำแห้งเหเหมือนกัน	รอฝนตั้งวัน	แต่มันเหนิน้ำ
พืชผักแห้งลาย	คินตายแตกอ้า	หือยหนองบึงนา	ขาดน้ำ
พองข้าพรรษา	ฝนฟ้าบ่ค้ำ	อากาศร้อนอ้า	มัวชัว
บางวันฟ้าร้อง	กึกก้องน่ากลัว	ห้องฟ้ามีดมัว	แวดหัวแวดเกล้า
ถูกเก็บลมฝน	ผสมกันเข้า	พัคบ้านเรือนเรา	ແทลกฮับ
เพราะบ่มีหยั้ง	ฮีนบั้งขวางรับ	ถึงกับนั่งเศร้า	กันไป
ฝนตกมาแล้ว	บ่แคตัวทุกข์ใจ	เกิดอุทกภัย	ท่วมไปบ่หน้อย
ชาวไร่ชาวนา	นั่งศาละหือย	น้ำไหลตงคอย	หลากถัน

สุเอาเคินทวาย	ทลายดวงหัน	ลงถมผู้กัน	ธารา
เกิดกับจับซ้อน	เคือคร้อนถึงปลตา	แม่น้ำคงคา	ก็มาเขินตื่น
น้ำไหลลบหัน	พากันเอ่อขึ้น	แล้วไหลพิกลัน	ท่วมซ้า
บีดเกิดจากลม	เคียวงมเพราะน้ำ	บางคร้งร้อนอ้า	หมควัน
เมืองขาดป่าไม้	เป็นกั้มหันด์	ป่าไม้สำคัญ	เห็งมันคู่ล้าน
ทั้งรัฐทั้งหลวง	ก็ห้วงชาวบ้าน	เลขวางแผนงาน	เอาไว้
ปิดสั้มปทาน	งคการทำไม้	บ่ท้อใผได้	ท่าถาย
บ่ละหลักเว้น	ทีเป็นกฎหมาย	มีนโยบาย	ปลุกไม้พะยะกล้า
ชักชวนชาวไทย	กันไปทั่วหน้า	สร้างป่าขึ้นมา	แลมกรัง
ไผเคยเผาผลาญ	ป่าเขาหื้อยัง	ป่าจะได้ตั้ง	คิ้วหัน
รัฐปิดป่าไม้	เพื่อไทยสุขสันต์	ราษฎรเลิกตัดฟัน	ช่วยกันปลูกหน้อย
บ่เมินเมืองไทย	สคิสเปล่งป้อย	ทั่วไร่ปลายคอย	เป็นไม้
น้ำบ่ขาดนา	บู่ปลาบไว้	ปลูกหยงก็ได้	ผลดี *
สยามถิ่นแคว้น	คงแสนสุขี	ป่าเขียวขจี	บ่มีโศกเศร้า
ในน้ำมีปลตา	ในนามีข้าว	ร้อนก็มีเงา	ร่วมพัก
ไอเสีชรอดนต์	พ่นควันพิษนิก	ป่าจักคุดหื้อ	ใหญ่หันกันเจ้า
รักสิ่งแวดล้อมดี	ต้องพร้อมใจกัน	ปลูกป่าหื้อมัน	ใหญ่หันกันเจ้า
สิ่งแวดล้อมดี	ชีวิบ่เศร้า	จิตใจของเรา	ก็ถัก
เขียนมาหลาย	บรรชามานัก	ขอพักคร่าวสร้อย	ซอโย
ผิคคำใด	อภัยจิมเจ้า	เท่านี้วาดวางลง	ก่อนแลนนายเฮย

ศาสตราจารย์ พรมไชยา

2. เรื่อง “การต่อต้านและป้องกันโรคเอดส์” จัดประกวดโดย ศูนย์ควบคุมโรคติดต่อเขต 10 เมื่อ พ.ศ. 2535 มีผู้ส่งผลงานเข้าร่วมประกวดจำนวนมาก จำนวนที่ได้รับรางวัลมีดังนี้

รางวัลที่ 1	วชิระ	อินทราชา
รางวัลที่ 2	ดวงคำ	ปัญญากุล
รางวัลที่ 3	ประดิษฐ์	เป็งเรือน
รางวัลชมเชยอันดับ 1	สาคร	ไชยา
รางวัลชมเชยอันดับ 2	อ้าย	ทนันชัย (เข้าห่มแดง)
รางวัลชมเชยอันดับ 3	ชัยวิเศษ	ศิววรรณ
รางวัลชมเชยอันดับ 4	ดวงแก้ว	เจริญศร
รางวัลชมเชยอันดับ 5	พวงเพชร	ยามยาก (พวงพยอม)
รางวัลชมเชยอันดับ 6	แสงกล้า	พวงมาลา
รางวัลชมเชยอันดับ 7	คำอ้าย	ศุ่ยดา
รางวัลชมเชยอันดับ 8	คำอ้าย	ยะมะโน
รางวัลชมเชยอันดับ 9	คำหล้า	เงินอินดีะ
รางวัลชมเชยอันดับ 10	บุญยัง	มณีภาศ

รางวัลที่ 1

ภัยใหญ่หลวง	ปวงชนที่น้อง	ผู้ที่เกี่ยวข้อง	โลกีย์วิสัย
ในขณะนี้	มีโรคสมัย	มหันตภัย	บรรลีย์แก่กว้าง
โรคเอดส์นั้นเหย	จักแยกกล่าวอ้าง	เพื่อเป็นแนวทาง	ระงับ
รู้จักป้องกัน	มันดังกับ	บันบ่หว่งอัน	ยามนอน
อย่าละคู่ให้	ไว้บ้านกอดหอมอน	ตัวเอาทุนรอน	แต่ส่อนแอ่วเทสั่น
ค้นหากำม	เอดส์เซลุ่เส้น	ทุกซั๊กถ้ำคีตัญ	แน้ไซร์
หลงผิดคิดชา	เข้มมาร่วมใจ	ระวังเอดส์ได้	มาแอม
ก่อนแต่งงานนี้	และมีลูกแวม	เอาเมียคู่แอม	ไปตรวจก่อนเจ้า
จุงได้พร่าสอน	ว่าวอนถูกเค้า	เตือนใจตัวเรา	จิมัน
ลุงอนามือ	ก็คไปถ้จัน	ข้าหาว่าอัน	บ่เกย
หากไม่บ่เว้น	จำเป็นเจ้าเหย	ควรวใจเ้เศย	จักเผยบอกหือ
เพื่อจักป้องกัน	เอดส์มันหย่องหือ	ผู้คนกล่าวสื่อ	แม่ซ้อง
คัดเก็บคัดผม	มีคคมเนอ์น้อง	มันจ่างถูกต้อง	กำยา
เชื้อโรคเอดส์นั้น	มันจักถามหา	ด้วยอาจคิดมา	จากคนอื่นผู้
อย่าใจรั่วมกัน	ไซป็นผู้	ขอถักกอยดู	ถี้คัก
บ่รู้ไผเป็น	ซากเย็นซิ่งนัก	ก้อมักบ่ได้	ระวัง
ส่วนวัยรุ่นนั้น	วัยอันซิงซัง	แสนที่รุงรัง	บ่หวังป้ายหน้า
มีการขึ้นครุ	อดสูแต่ข้า	บ่ไซวิชา	ต้องรู้
ขึ้นครุสพสม	นิชมเล่นซู้	จิตใจชอบสู้	กำม
ชายวัยรุ่นให้	จุงได้หันเห	อย่าได้รวนร	ใจเหวเกี่ยวข้องกับ
เปลี่ยนค่านิยม	อารมณ์เจคน์ต้อง	อย่าได้รลอง	สิ่งร้าย
บ่เตือนใจค้น	ผลที่สุคทำย	โรคเอดส์แปลป้าย	ราทิน
จักเสียญาติมิตร	ชีวิตทรัพย์สิน	ตกต่ำคิดดิน	มลทินแปลเป็อน
วัยรุ่นหญิงเหย	ขอเผยเอ๋อเอื้อน	จักเป็นศรีเรือน	เมื่อซ้อย
เราเป็นแม่หญิง	ตัวคิงร่างน้อย	อย่าได้ไผ่หือย	มัวเมา
รักนวลแ่งเนื้อ	บ่เอื้ออื่นเขา	สงวนตัวเรา	บ่เมาต่ำค้อย
ด้วยโรคสมัย	เป็นภัยบ่หน้อย	หือได้ถักกอย	ต้องแก้

เอดส์เป็นแล้วตาย	ใจหมายชะเง้อ	เป็นแล้วก่อแค้น	บ่ตัน
ปล่อยตัวเงินถ้ำ	ชอกช้ำโศกศัลย์	ไว้ตัวนั้นมัน	สุขสันต์เมื่อหน้า
แม่ฉุยจะงาม	โง่เงาแต่หน้า	งามใจนั้นกา	เลิศล้ำ
ทำคำมอธรรม	ระทมชอกช้ำ	โรคภัยจ่อจ้ำ	ตวยมา
อย่ามัวคลั่งไคล้	หลงไหลคั่นหา	เป็นเอดส์ขึ้นมา	หยุดยาบ่ได้
ผู้ชายถูกสาว	เปิบปิวแต่ใจ	เพื่อหวังเงินไทย	จ่ายซื้อ
เขาเอาไปขาย	หื้อขายแข่งขี้	ชื่อเสียงเนาอื้อ	โลกีย์
บ่ถูกใจแล้ว	บ่แคล้วบุบตี	เป็นโสภณ	โศกที่หม่นเศร้า
ขอท่านดังหลาย	อย่าขายลูกเค้า	เพื่อหวังแต่เอา	สิ่งทรัพย์
ถูกสาวแสนเซียว	เป็นเอดส์ขึงกับ	บ่นบ่ก่อนได้	เป็นคน
คนหนุ่มนั้นแล้ว	งคเรถ้ำบ่สน	เลิกสัปคน	แอ้วจนตื่นตื่น
เลิกเข้าช่องเสี้ย	เกล้าเมียบ่หอกเหล่น	จิตใจชุ่มเย็น	แต่ดี
เอดส์ก่อหนีเมิน	เงินก่อจะนั้ก	ถูกรักบ่ได้	กั้จวด
บ่ตกคำจ้ำ	โลกหล้าสกล	ขอหื้อทุกคน	พินภัยใหญ่หน้อย
คนเป็นแล้วหนอ	ขอจังก้าวถ้อย	ช่วยกันเผ่ากอย	อยู่ซิด
หื้อถ้ำถังใจ	จ้ำใจผูกมิตร	บ่คิดเบื้อหน้า	คูแคลน
กั้รอยู่ใกล้ซิด	คิดยากเหลือแสน	บ่ได้คูแคลน	แทนตุขมอบได้
อช่างใดก็ดี	กั้รที่อยู่ใกล้	ควรระวังภัย	พ่องเคื่อะ
จูงอย่าทำตัว	พันพันลอะเทอะ	จักเพอะเอดส์หัน	โรคา
ใช้ปัญญา	นำพาต่อต้าน	เอดส์จัดกัน	บ่มาเยือนก่อนแห่นายเฮย

โดย นายวชิระ

อินทราชา (กำสะลอง ป่าลาด)

รางวัลที่ 2

ทั่วโลก่า	ผู้จำสะพาน	ต่างคนต่างหย่าน	พ่านเอตส์เหลือหลาย
เพราะโรคเอคส์นั้น	มันขาบหาย	เป็นแล้วทุกราย	ค่ายกั้นพร้อมหน้า
เหตุบมีข	รักษาโรคกล้า	เมื่อติดต่อมา	เดือคร้อน
เป็นอนุสนธิ์	ส่งผลสะท้อน	เลขหนักหน่วงซ้อน	อูรา
ไวรัสเอคส์นี้	บศิราสา	เท่าที่รู้มา	รักษาบได้
วิงวอนชาวเหนือ	จดเจือออกได้	จงระวังภัย	โรคนี้
ม่อนได้แฉ่งกลอน	สุนารบอกชี้	เหือรู้ถ้แจ้ง	แดงคำ
โปรคกับไปคิด	พินิจเจคน้ง่า	โนมโนธรรม	จำถึงแก่เด้า
เพราะเป็นว่าเถือ	อย่าว่าพระเจ้า	จูงได้บรรเทา	ยังคิด
เปรียบเคียมคั่งงู	อสรพิษ	มีฤทธิ์แรงกล้า	เพียงใด
โบราณว่าไว้	อย่าไปไว้ใจ	มักหุมมีภัย	ต่อไปวันหน้า
ข้อนี้ฉันใจ	ไวรัสเอคส์กล้า	ก็อุปมา	คั้งนั้น
ชาวเหนือด้านนา	อวอาพั้งจัน	ควรจำจื่อหมั้น	ศีติ
ระวังค้วไว้	ปลอดภัยดีหลี	ป้องกันก่อนดี	โรคนีบต้อง
ลุงอนามข	มีไคว่ท้วห้อง	สยามแดนทอง	บไว้
กันขังสงสข	สวมใส่เอาไว้	ข้อมป้องกันได้	ไปวัน
ผิวมีขคูซ้อน	ทั้นอนร่วมกัน	ก่อนเทศัมพันธ์	ใช้มันเคือจะเจ้า
เพื่อจกป้องกัน	คิดพันลูกเค้า	สายโลหิตเรา	ถูกรัก
หากมมันคนใด	ที่ได้เหือฟัก	ผู้คิดเอคส์อัน	ฉับใจ
อ่าอี่พั้ง้อง	จะค้องหันใจ	บค้องกลัวภัย	ไวรัสเอคส์ค้อง
ถึงอยู่ร่วมกัน	สัมพันธ์เหือข้อง	บได้จวมลอง	ร่วมรัก
ทางเทศัมพันธ์	อย่าหวั่นใจนัก	เอคส์จกบค้อง	เอนาข
แถมอย่างหนึ่งนั้น	เคยหันมาหลาย	ขังวัยรุ่นจาย	มากมายบ่าเนือข
ชอบไปม้วสุม	ซุมนุมนไฟห้อย	ฝิคแบบแนวรอย	ขังนัก
คิ้วถ่ารขั้นครุ	หุมจุมชวนชัก	ชอบมักเหือวข้อง	พันท้ว
วัยรุ่นเคือวัน	บมีเกรงกลัว	สนุกเมามัว	ทำคิ้วค้ำค้อข
บางคนเป็นสาว	รุ่นราวสาวหนือข	บคิดครองถอย	พรั่ารู้

แดกหน้าสาวมา	ถามหาก่าซู้	ดุ่มหลงถึงहु้	บูบา
บ่อคู่ค้ำน้ำ	ทำไปค้ำเงา	กั้นเสียได้มา	เอาใหม่มาได้
กั้นหันพ่อชาย	เดินกำขเข้าใกล้	บ่คิดตรงไป	ถี่ชั้น
พรหมจารีซ้	สตรีสาวนั้น	จักมีค่าอัน	ชายเคี้ยว
สงวนหัวไว้	อย่าไปแถมเสีย	เสียตัวครึ่งเคี้ยว	เอาคืนไซ้ไค้
ขามมือผิควหวัง	มานั่งร้องไห้	เจ็บปวดทรวงใน	ไซ้บ่อย
ดูญาติความสาว	กลืนคาวค้างพริ้ว	บื้อเหม็นสาบสั้ม	ทีถุน
เหม็นแฉะพี่น้อง	เพื่อนห้องตระกุก	บ่หันเป็นคุณ	ยุคหนุนน้องหน้า
จับบางคนมี	บุตรธิดาเค้า	บุตรธิดาธา	ตุกรัก
กำลั้งใหญ่มา	หน้าคำดีฮัก	บ่รักษ์พ่อเฝ้า	เคี้ยวคาย
หันแค่สิ่งทรัพย์สิน	กลับส่งไปขาย	ปุ่นอินดูนาย	พ่อชายถ่องไค้
บ่คิดถึงเขา	จะทุกข้โลกใหม่	ด้วยสาเหตุภัย	เฮคตั้นัน
ชาวเหนือหมู่เฮา	เข้าข้าที่จั้น	ไปลิดสอดคั้น	ฉันใด
ควรคิดถี่ชั้น	พ่อมันใกล้ใกล้	ไปถึงโรคภัย	ไว้ก่อนเนอเจ้า
แหล่งโสภณี	บ่ดีไปเข้า	จุงได้บรรเทา	รังลด
สุวานารี	ควรดีขังค	หื้อหมดปลอดเสีซง	ถ้านนา
วงนา	เคือนมาท้อ	เท่านั้นหากพอควร	ก่อนแท้...
		พ่อหนานดวงคำ	ปัญญากุล

รางวัลที่ 3

แดงตุริยา	ส่องมาจากฟ้า	ฟังตัวม่อนข้า	จึกเกล้าใจจ่า
ในโลกมนุษย์	พรุสวาท่า	โรคเอดส์นั้นนา	ม่นเขื่อนถึงบ้าน
หากคนใดเป็น	เวรกรรมเสี้ยงถ้าน	ทุกข์ทรมาน	เจ่นล้ำ
เข้ของอันใด	ได้มาเสี้ยงซ้ำ	ฉิบหายววยขว้า	ว่าววย
กอนเป็นไปแล้ว	บ่แคล้วคางค้าย	ห้าปีเนอนาย	คิงค้ายว่าอัน
เป็นคักคนใด	อย่าได้คักคั่น	หื้อต่อผู้มัน	โรคร้าย
ตั้งสอนลูกหลาน	อย่าพาลเอวฮ้าย	อย่าคิคคอบล้ำ	กั้นนา
พาหมู่ไล่ทุบ	บุบหุคี่ตำ	เข้าช่องเข้าบาร	พาคิคเอดส์ได้
สาวโสมณณี	มีหลายแต่ไป	หากใครตองไป	ตักครั้ง
ถึงเพียงชกครุ	หากสูญพลาดหลัง	จิคใจบ่ตั้ง	เนอนาย
หื้อป้องกันไว้	บ่ได้เสี้ยหาย	ใส่ถุงเนอนาย	บ่ได้กั้วหย้าน
ลุงอนามัช	ใจกันทุกบ้าน	หากจะตำราญ	เป็นครั้ง
ถ้าจะหื้อคิ	ควรคิจะยัง	แบ่งจิคใจตั้ง	เนอนาย
บางคนชอบนั๊ก	มีคู่ฮักหลาย	สับเปลี่ยนบ่อจาย	บ่คิว่าอัน
บ่ว่าฉุใจ	อย่าได้คิคคั่น	คิคเอดส์ตักวัน	บ่ฮู้
เกิดเป็นแม่ฉุจ	บ่จะทำตัวผู้	เป็นจึกเกล้าฮู้	ขวัญนาย
สงวนตัวไว้	บ่ได้เสี้ยหาย	ขอหื้อน้องนาย	ช่วยกันค้อค้ำ
หื้อสงวนตัว	เอาคิ้วค้ำบ้าน	จึกสุขตำราญ	แต่ให้
ฮักประเพณี	คักคิศรีเฮาไว้	จักอยู่กันได้	ไปยว
ถ้าบ่หุคยัง	ยังขายลูกสาว	บ่คิคไปยว	จะคิคเอดส์ได้
จะมาเสี้ยใจ	ภายในแต่ไป	อย่าคิคทำไป	อย่างนั้น
ปากันขายคิ้ว	เนอนายน้องจัน	อายุจะสั้น	เนอนาย
คิคเอดส์ไปแล้ว	บ่แคล้วคางค้าย	บ่หายเนอนาย	คินมาบ่ได้
บ้านนอกในเวียง	เสี้ยค้องเสี้ยงได้	กั้นเป็นวันไป	อย่าคร้าน
บ่ถ้าหวงแหน	เงินแสนเงินล้าน	ทำงานอยู่บ้าน	เนอนาย
งานอื่นที่อื่นพ้อง	พี่น้องคังหลาย	จะสุขสบาย	เมื่อเฮาแก่เกล้า
หากฉุใจเป็น	ใจเฮ้นเนอเจ้า	บ่ควรคิเอา	ถูกน้อ

โรคเอดส์นั้นน่า	จะมากะค้อย	ติดถึงลูกน้อย	ในครรภ์
เชื้อหลักเคียงเคื้อะ	เค็กเมะอิงกัน	บ่ถือเจื้อมัน	นั้นแคไปได้
โรคเอดส์นั้นน่า	บ่กั้วมเคไป	มันแต่ออกไป	โวยล้ำ
หากญาติไคเป็น	ใจเฮ็นอย่าซ้า	จักค้ายวอคขัว	โวยนา
กำรหุบกอดเนื้อ	ผ้าเสื่อค่งขา	อาบน้ำอนกา	ควยกันก็ได
อยู่ร่วมกินกัน	คิงวันใจใจ	บ่เป็นอันไค	ลักเจื้อ
หื้ออาหารคิ	มีผักและเนื้อ	ช่วยกันกอบเกื้อ	กันไป
อาหารกุ่มื้อ	หื้อก้าลึงใจ	หื้อเนะนำไป	หาหมอเนอเจ้า
บ่ว่าน้อยหนาน	ลูกหลานด้านค้ำ	จุงหื้อฟิงเอา	ไปใจ
ถึงคี่คี่	คี่จ่าเอาไว้	หื้อละช่วได้	ทำคิ
งดสิ่งเสพคิค	สู้คิคหลักหนี	ถึงคี่บ่คิ	หลักหนีหื้อได้
ช่วยบอกค้อยกัน	วันคอกออกไค	หื้อไคทำไป	ค้ำมัน
โรคเอดส์นั้นน่า	ซ้าจักกล่าวจี้	เคือคร้อนป่นปี	คิงวัน
คี่สำคัญนั้น	อันร่วมเพศกัน	เคืออยู่ในครรภ์	ตงสารแต่ไป
เผ่าพงส้วงสา	ถ้าอคบไค	หื้อไคจุงไป	แต่นั้น
โรคเอดส์นั้นน่า	มันมาหลายจัน	เคือคร้อนอยู่กัน	คิงวัน
นิจยานี้ไซร์	ใจเข็มร่วมกัน	ทางคิคค้อมัน	จ่าไว้เนอเจ้า
ไคแต่งค้วสาร	ไปค้ำแบบบ้ำ	ขอบบลงเอา	เท่านี่
โรคเอดส์นั้นน่า	ไคมากถ้วจี้	จยเสีขเต่าอี	วางก้าก่อนแห่นายเฮย..

ประดิษฐ์

เป็งเรือน

รางวัลชมเชยอันดับ 1

ขอมือสา	วันทานบิณฑม	ป้อครุคว่าก้อม	พร้อมถักรรบก่า
ม่อนขอแ่งคิด	ลิจิตคว่าสาร	ออกป็นผลงาน	รื้อท่านอ่านแจ้
เรื่องโรคเอดส์หนา	ปัญหาหน้าเศร้า	มันคุกคามเฮา	เดี๋ยวนี
ซึ่งทางคุณหมอ	เป็นกีกถ่าวจี	ว่าโรคอย่างอ้อ	นอนาย
หากไม่ป็นแล้ว	บ่แผล้วค้องค้าย	เฮคส์จะทำตาย	ร่างก่ายเดื่อหน้อย
โดยภูมิคุ้มกัน	เฮานั้นจะค้อย	โรคอื่นจะพลอย	แจรลช้อน
เกิดแผลฝี่หนอง	สุพองแสบฮ้อน	เป็นคุ่มป็นก้อน	ผดมา
เริ่มจากแก้วแฮ	คยและหลีบซา	ทุกข์ทรมมา	เหมื่อนว่าตีแกล้ง
บางพ่องค้องเสี่ย	ฮ้อนเพลี่ยคอมแ่ง	บ่มีบ่านเฮง	จะลูก
นอนรอควมค้าย	ร่างก่ายป็นคู้กข์	ความสุขสร้างเสี่ยง	หมดไป
ทางแพทยักัก้าน	ค้ำนกำรแก้ไข	บ่มียาไค	ปราบได้ตรงเป้า
แต่ก็ยังมี	วิธีหนึ่งแจ้	ค้อป้องกันเฮา	ถูกทิส
เพราะเอดส์ตีมา	ผลาญพร่าจีวิต	มันคิดค้อได้	ทางกาม
และทางเลื่อคเนื้อ	แพร์เจ้อฮ้อนหลาม	ชขายลูกตาม	ไปค้ำนแหล่งหล้า
กำรสู่สมกัน	ผูกพันหลายหน้า	ฮ่วมเข้มฉิตยา	กันใจ
หากคนหนึ่งมี	เจ้อนี้ซุกไว้	จะคิดค้อได้	ทันที
แต่เจ้อจะพิก	อยู่สักห้าปี	อากำรจะมี	อย่างตีบออกฮ้อ
หากฮักครอบคร้ว	ฮักค้ออย่าค้อ	เฮาค้องฮ่วมมือ	กันไว้
อย่างเข้มฉิตยา	ออย่าฮ่วมกันใจ	เลื่อคจะบ่ได้	กระเช้น
และบ่ฮ่วมจู้	กับผู้ตีป็น	งคกำรตระเวณ	ถ้ำส่อนเหนื่อได้
กลุ่มผู้คิตยา	ถ้อย่านเข้าไกล	มันเสี่ยงโรคภัย	ได้นัก
ส่วกันเมี่ยกัน	ซี้คมันโนฮัก	ออย่าถักนออกทู้	ศีลธรรม
นอกใจคบจู้	บ่อยู่ประจำ	จ่างป็นตัวนำ	โรคเอดส์เข้าบ้าน
แถมเรื่องหนึ่งหนา	ตี้นำค้อค้ำน	บ่าวหน้อยแตกพาน	ชอบนัก
ค้อกำรขึ้นครุ	ควยหมู่จวนจ๊ก	ตีมหลักกำรป้อง-	กันภัย
ระวังเนื้อน้อง	จะค้องเสี่ยใจ	คิตเอดส์เข้าไป	โทษไหล่เข้า
สาวหน้อยสาวจี้	บ่ตีกันหล้า	ปล่อยค้อม้วม้ว	หลั่งไค

แต่ต้องฮักนวล	ตวงวนตัวไว้	อย่าเห่อไผ่ได้	ทำตาย
เสียดหัวเหียงครึ่ง	พกดพดั่งถึงค้าย	ถ้าหากป้อจาย	เป็นแอดส์อยู่หัน
ป้อ แม่ ลุง อา	ถ้อย่าก็คั้น	หันแก่เงินพัน	บ้าน , รบ
ส่งลูกสาวไป	ชายได้อัดอัด	ละหมดถิ่นบ้าน	ล้านนา
เร่ขายความฮัก	เหมือนผักเหมือนปลา	คิดเฮคส์กลับมา	หน้าคำกำสร้า
ที่สุดคือค้าย	ก่อนวัยของเจ้า	ฮักลูกหลานเฮา	อย่าคิด
แต่หากลูกหัว	เพื่อนฝูงญาติมิตร	ไปคิดเฮคส์เข้า	เมื่อใด
ป้อแม่ป้อน้อง	จะต้องเข้าใจ	ปลอบโยนเขาไป	อย่าได้ว่าเข้อ
เขาน่าสงสาร	ศึกษ์ผ่านหลายข้อ	เฮาอย่าหน้างอ	ค่าชะ
โรคเฮคส์น่ากลัว	แต่ป่น่าจะ	อย่าละเขาสร้า	คำหัง
ควรปลอบเขานี้	หือมีความหวัง	บตีไปจึง	รังเกียจเขาเข้า
หากฮู้ป้อกัน	ผู้ค้นเนอเจ้า	เฮคส์บ่คิดเฮา	จำไว้
แปรงฟันมีคโค้น	อย่าโอนกั้นใจ	เฮคส์จะบ่ได้	แพร่พันธุ์
ถ้าใจห้องน้ำ	กั้นเข้าฮ่วมขัน	เฮคส์บ่มีวัน	คิดพันเฮาได้
แต่หากจะมี	ไมครีซิคใกล้	ฮ่วมเทศเมื่อใด	ขอร้อง
ลุงขงอนามข	สวมไว้ป็น้อง	จะจ่วยปกป้อง	กั้นเอง
บ่ควรเคียดจะ	แต่จะต้องเกร็ง	จาดเจื่อนักเลง	ต้องเก่งใจกว้าง
หากฮักซี้หคั้น	ฮักคนเคียงข้าง	จ่วยกั้นปิดตาย	โรคนี้
คำวถ้านนา	ม่อนข้ากล่าวจี้	ของบเด้าฮี้	วางลง
ทุกคนจง	ใจคี่เน้อเจ้า	เด้านี้ว่าดวงลง	ก่อนแลนวยเฮช.

สาคร พรหมไชยา

รางวัลชมเชยอันดับ 2

กราบหลุมศพ	วันคาทอลิก	บ่ได้ต้อคละ	พระศาสนา
ขอก้มกราบน้อย	พร้อมกราบมือสา	องค์พระติมา	วันตาก้มเกล้า
กราบพญาพรหม	บรมครูเจ้า	ได้สืบตำนาน	คำวจี้อย
ศึคพลาตตรงไหนด	อภัยข้าม้อย	บ่สู้เรื่องถ้อย	มันคิ
โรคเอดส์เคี้ยวนี้	มันมีศักดิ์ศรี	โรคเอดส์ราวี	โง่มคี่ค้อค่าน
โรคยาบ่หาย	แพร่สาขทั่วบ้าน	เอดส์ทรมาน	ปีบ้อง
เบื้อหลงแสงสี	คนครีนกร้อง	ถ่าส่อนร่วมห้อง	หอน
ผมขอจีเณะ	และจ๋วยแกไข	ถุงอนามัย	มีไว้ค้อค่าน
บ่ใครใจกัน	บอกปิ่นเปือนบ้าน	โรคทรมาน	ก็สู้
ลูกคัวเมียกัน	อช่าผ่นร่วมซู้	นอกใจชอบซู้	เมียแปง
เอดส์คิดไปแล้ว	น้องแก้วกั้นแขนง	คิดถูกเค็คแดง	จักกั้นแขนงเจ้า
โรคกรรมพันธุ์	สืบกันร่วมเข้า	ขออย่าไปมา	โลกนัก
ได้ม่วนกับลำ	ขอน้ำจี้จัก	หื้อฮักลูกหย้อย	เนอนาย
หื้อฮักลูกเจื้อ	เมื่อยังบ่ตาย	เอดส์อันตราย	คิดสายถูกเต้า
โรอินกัญชา	สุราน้ำเหล้า	คมกาวมันเมา	บ่คิด
สิ่งคี่บ่ดี	ทลิกหนีประพฤติ	หื้อฮักใจเจ้า	เนอนาย
ขอเลือนปิ่น้อง	ทั่วห้องตั้งหลาย	เอดส์อันตราย	กั้วค้ายบ่เผ่า
สุรานารี	มีมารวมหง่า	หันสาวก่อเอา	บ่คิด
เทื้อวลำส่อนกัน	เล็งฮันจิวิต	เอดส์คิดสืบสร้าง	กันนอ
เอดส์ตั้งสะค่าน	ผมวานวอนขอ	เอดส์ตั้งแต้นอ	ผมขอค้อค่าน
ขอกับลูกหลาน	วงศ์วานกูบ้าน	เอดส์ทรมาน	ยิ่งถ่า
ปิ่น้องจาวไทย	จ๋วยได้กล่าวข่า	จี้น้าถูกเต้า	ตางคิ
เคือนเขาบ่ซู้	หมู่เมาแสงสี	ละครคนตรี	เกิดมีค้อค่าน
ขอเลือนลูกหลาน	วงศ์วานเปือนบ้าน	เอดส์ทรมาน	ท่านครับ
โรคเอดส์ตั้งมา	ค้ายคาบ่นับ	มีคัพทั่วบ้าน	เมืองไทย
บ่าวสาวอีน้อง	ผู้ค้องสงคัย	ผมขอเจริญไป	ตรวจไว้ก่าแก็ง
ไปตรวจคลินิก	คักซื้อเอ็งเผ็ง	ขอบอก ไปเทิง	ถ่าวจี

เพราะเป็นผู้ดี	ป้อมมีงวงไว้	จี๊แนะนำบอกได้	อ่าวอ่า
ขอเคียนปี่น้อง	หัวห้องวงศา	คิดเข็มฉีดยา	มีมาบ่หน้อย
เพราะเลือดบวกกัน	ตีบพันรู้จ่องห้อย	คิดสายควยฮอย	เข็มนั้น
ผมจักขอเคียน	เขื่อนบ้านถ้ำชั้น	หื้อมันฮู้ฮู้	ความจริง
ขอบอกปี่น้อง	หัวห้องจายหญิง	โรคเอดส์มีจริง	จายหญิงอย่าใกล้
โรคเอดส์นี่นา	ดังมาจากใต้	บ่มียาไอ	ชนะ
เอดส์รามา	เข็งวางธรรมชาติ	พระเจ้าช่วยบ่ได้	สักกราย
โรคเอดส์ซ้ำซ้อน	แนก่อนความตาย	บ่ว่าหญิงจาย	สายกันนอเจ้า
ก่อนเอดส์จะคิด	คุ่มทิดเริ่มเข้า	เป็นคุ่มตันเอา	ไควเนื้อ
โรคซ้ำซ้อนกัน	ตีบพันรู้มีเจื้อ	ช่วยเหลือบ่ได้	สักคน
ขอบอกปี่น้อง	หัวห้องแห่งหน	หัวทุกตำบด	ทุกคนต่อค้ำ
โรคเอดส์ดังมา	ลือชาหัวบ้าน	ยุ่งรัฐบาล	เดี๋ยวนี้
รัฐบาลไทย	ท่วงไชบอกจี้	กลัวมันแพร่ฮื้อ	ไปนอ
ต่อค้ำซ้ำซ้อน	ยังก่อนวอนขอ	ช่วยกันชลอก	บ่อขอต่อค้ำ
ตั้งสอนลูกหลาน	วงศ์วานเขื่อนบ้าน	ช่วยรัฐบาล	ท่านคิด
ถ่าหาอดที.วี	ก็มีหัวทิด	ญาติมิตรเขื่อนบ้าน	คูไป
ถ่าขออกสไตค์	ได้มาแก้ไข	บ่มียาไอ	มีไว้ต่อสู้
ผมแต่งคำวสาร	วานมากถ่าอยู่	ก็เพราะเอ็นดู	ปี่น้อง
ผมเข้าหมิ่นคง	กราบลงขอร้อง	ปี่น้องหัวห้อง	เมืองไทย
กลื่อนขอไช	ฮู้ไว้เต้าฮู้	เดี๋ยวก่อนແหล่	นายเฮย.

เข้าหมิ่นคง (อ้าย ทน้นชัย)

รางวัลชมเชยอันดับ 3

ถูกดำเนินมา	วันสาครราบน้อม	ถึงศักดิ์สิทธิ์พร้อม	ทั่วไทยสยาม
ขอเป็นนิมิต	บดิลขวากหนาม	ลิขิตไขความ	คิงามแม่่นค้อง
คุณครูอาจารย์	ประสานบ่ข้อง	ถูกตำทำนอง	โล่งคึด
ฉันทลักษณ์เกณท์	เป็นที่เล่นซัด	ล้มคึดถูกค้อง	ถ่านวน
ข้อความเขียนไว้	บ่ได้ส้นผวน	รวบรวมประมวล	กระบวนทั่วข้อ
เชื้อเอช.ไอ.วี	มากมีป็นป้อ	ระบาดคึดนอ	ทั่วแคว้น
คนโคคคึดมัน	ปัญหาภัยกับ	เป็นเอคคึดมัน	เนอเฮา
ภูมิคุ้มกันลด	เมินหมคดมองเฆงา	บ่มีบรรเทา	โรคเข้าผู้ได้
จะคิดรักษา	ปัญหาแก้ไป	บ่มีซาไค	โรคนี้
ตั้งค่ายกับค่าย	บ่ทหายหลักดี	เป็นไปจะอี่	แน่นอน
จะขอบอกไว้	บ่ใช่มาสอน	ขอฟังดังวร	ทุกค้อนกล่าวอ้าง
รักษาบ่ทหาย	เหลือลายค่านข้าง	ป้องกันแนวทาง	ง่ายล้ำ
บ่ข้งเกี่ยวพัน	หมู่ฮันซากซ้า	สำค้อนจรจ้า	ฉิ่งจาย
ฉิดขาสพาคิด	พิชค้อร่างกาย	เอคคึดอันตราย	ซ้าทมายร่วมเข้า
ขอหมู่เฮานา	เลิกลาถิ่นเหล่า	มันปามัวเมา	คึดคึด
แล้วบริกำร	สถานขายรัก	ม่วนน้กอวดอ้าง	คิมพคึด
สวรรค์แค่นั้น	เมื่อมันทหายหนี	ขุมอเวจี	มืออยู่ค้อนหน้า
อคคึดมันทหวาน	ถูกทถานจายเข้า	อย่าฟังคองกา	เรื่องนี้
บ่มีวันขวาช	จะหมายอ้อมคึด	เวลาเหลืออี่	แถมเมิน
นารีสาวน้อง	เกียรติค้องสรรเสริญ	ฟังปล่อยคึดเกิน	เพลคึดเพลคึดเกี่ยวข้อง
ไม้บ่ลีผ่า	ป่าบ่คึดค้อง	ฟังบั่นมุลคอง	เดวม้าง
ห้องขายลูกสาว	เป็อนคาวคึดค้าง	หวังใจอวดอ้าง	เงินคอง
คนเฮาแม่ซัด	ใช้คึดคึดข้าวของ	ซ้อขายจ่าจอง	คึดคองแบบเป้า
ขอเอาศีลธรรม	น้อมนำสู่เข้า	จิดใจคนเฮา	อ่อนน้อม
หลักศาสนา	สอนมาพร้าพร้อม	หื้อเฮาโอบอ้อม	ห้าคึด
ข้อปฏิบัตี	เค่นซัดสร้างศรี	ปราบโรคไพรี	ศิกิเดคคึด
มวลมนุษยน่า	ศีลธรรมเจดจ้า	หลายศาสดา	สอนไว้

หากมีปัญญา	ปัญหาหาใคร	บ่ทวนมาใกล้	เศศรี
โรคเอดส์ว่าร้าย	จักคล้ายหายหนี	เพียงคนเขามี	ศีลธรรมค่อผู้
แต่หากคนใด	พลาดไปหลังผู้	ขอป้อเอ็นดู	อย่าช้า
กลัวเอดส์เอนาย	อย่าหมาขความถ้ำ	กล่าววาทวิค้ำ	ตัวคน
กำยใจเขานั้น	มันทุกข์ลับสน	ปลดอบขวัญมกล	อย่าบ่นจ่มล้ำ
คบหาอุ้อเฮย	บ่เฉมของข้าม	แปงกำยใจงาม	อ่อนน้อม
เขาจักสบาย	ใจกำยพรำพร้อม	มีคนโอบอ้อม	ปรานี
ตั้งคมมนุษย์	พิศุทธิส่องศรี	เขาก็จักมี	ไมตรีชื่อหือ
บ่ทำเดหวไหล	แอ่วไปคั้งค้อ	เหมือนมีข่าวลือ	กล่าวช้า
ประขระบาย	กระจายเอดส์ช้า	เพราะทุกข์จ้อจำ	มัวเมา
น้ำใจเฮนี่	หากมีหือเขา	ถี้จักบางเบา	บรรเทาทุกข์ได้
อช่ารังเกียจเขา	ถึงเขาอยู่ใกล้	บ่มีพิบภัย	ว่านถั่ว
บ่ร่วมเลือดกัน	ปัญหาคลาดแคล้ว	จิตใจผ่องแผ้ว	สบาย
บ่ร่วมครรกัน	บ่มีเชื้อสาย	บ่ร่วมเพศกาย	บ่หมายคิดค้อง
สัวเดียวเมียเดียว	กลัวมเกลี้ยวไม่ข้อง	อยู่ในทำนอง	ก่อนแก้
บ่มีโรคา	โคมารุมเร้า	คิดค่อผู้เข้า	คนดี
ควบคุมโรคร้าย	หือคล้ายหายหนี	หมดจากธานี	สุขใหญ่กว้าง
หนึ่งธนวาคม	ขอสมใฝ้อ้าง	ขจัดหนทาง	เอดส์ร้าย
ร่วมธณรงค์	ประสงคัยกย้าย	หยุดเอดส์ลงปาย	เปียงปอ
สารคำวขอ	จบลงเทอื่อ	เท่านี้สู่คาฟิง	ก่อนละนายเฮย.

ชัยวิเศษ คีตุวรรณ

รางวัลชมเชยอันดับ 4

สาธุสา	บรรดาเพื่อนป้อม	อันอยู่ร่วมห้อง	แหลมทองใต้อี
คาฟังก่อนเคอะ	นำโสภโสภี	เนื้อเรื่องมันมี	ที่จักกล่าวอ้าง
เรื่องเอสฉิบหาย	วอควายแผ่กว้าง	หากขวางยังทาง	ไผ่คิด
เป็นโรคร้ายแรง	ขามมันผลงฤทธิ์	ชีวิตหมิ่นสิ้น	วายพลับ
คนใดคิดแล้ว	บ่แคล้วอาสัญ	หาษาปราบมัน	แสนยากเนอเจ้า
แพทย์ทั่วโลกเขา	ค้นหาเงื่อนไข	หาษาบรรเทา	โรคนี
บ่ปะเนอเฮา	คำมเขากด่าจี้	เป็นโรคอย่างอี	ถิ่นคน
เพราะสาเหตุนี้	คือป้องกันต้น	บ่ไปชุกจน	เววนถูกต้อง
กับหนุ่มสาว	ร่นราวเข้าห้อง	ต้องตัดกำพอง	ไผ่มีก
บ่ไปจูจี้	ยินดีร่วมรัก	กับเขาดังอัน	เสียเลย
ค้อนใจชีวิต	ร่วมกับกันเอ๋ย	บุคคลที่เกย	คิดเชื่อเอสฉนั้น
หรือระวังตัว	อย่ามัวไผ่ฝั้น	อยู่ใกล้กับมัน	และให้
เครื่องใจไม้สอย	คอยระวังไว้	หรือจ้คแบ่งให้	ไผ่มัน
เราทำอย่างนี้	เป็นกำรป้องกัน	คือจ้คปราบมัน	เท่านั้นแหละเจ้า
เปลี่ยนคำนิชม	สาสมบ่เศร้า	ฝูงวัยรุ่นเรา	นั่นแหละ
กำรขึ้นคอครู	เป็นผู้นักแนะ	เป็นแก่ะคลี่ได้	คือจริง
ค้อนคอไปนี่	วัยรุ่นฝ้ายหญิง	เสมอหน้าปึง	ไหลหลังยาวกว้าง
ขอถือสงวน	รักนวลเสพสร้าง	อย่าปล่อยใจว่าง	ทอดซัด
เป็นเหยื่อปูปล่า	แมงคารวบริค	มากัดเนื้อเจ้า	ไปตาย
ถ้าเอสเข้าแล้ว	มีคำชกับคำย	มึงมัวว่าววย	ความหมายหมดเสียง
อนาคตก่าล	ยังจักเถียนเกลี้ยง	คิดใจเอนเอง	เตื่อให้
คนบ้านคิงหลาย	อย่าหมายจ่ายใจ	ขายลูกสาวได้	เอาเงิน
นำก็คอกแฉี	เสียแน่เหลือเกิน	ขายลูกเอาเงิน	เป็นบ่อดอ้าง
อนาคตก่าล	ถูกยังมากกว้าง	พื่อขมาคุมวาง	กว้างละ
ค่อไปหาหนุ่มกำ	อย่าประมาทะ	หรือทะเรื่องเหล่า	มามา
อันของเสพนี้	มีแต่ปัญหา	ลับปีะนานา	คำมมาหาษาหญิง
บ่มีคางกลัว	ปวดหัวสะคั่ง	อี่ปู้อี่ลุง	บ่นับ

ปากปิ่นจำเหลือ	เออ ๆ คว้า ๆ	นับจำปากอู๋	ตำมมา
กันไค้คิมแล้ว	ตึงบักถั่วเขา	อันว่าคนเมา	มันเป็นอย่างอัน
ผลที่สุด	มันก็คิดสั้น	มีใจคู่ตัน	คิดนึก
เข้าช่องนางโลม	ตำมความชอบมัก	อันนี้และเจ้า	คนฟัง
หัวเอลส์เหล่านั้	อยู่ห้องกักขัง	ปากันออกรัง	ผู้ยังชี้เหล่า
มันจักไท้กลัว	ตำมสายเลือดเจ้า	บ่มีวันเขา	พักยัง
เป็นก็สักเดือน	มาเมินหลายครั้ง	ไผ่บ่เจืออัน	ฟังคัน
ส่วนคนผู้นั้น	ไผ่ไผ่ก็ทัน	เขาว่าสำคัญ	มันดังอย่างอัน
มีเนื้อตัวกาย	ผอมคั้นเสียหัน	หากมีผิวพรรณ	จู้จ้า
คนอันล่ำสัน	มันสังเวชล่า	เกือบจำบ่ได้	นอเฮา
อยู่เมินบ่จ้า	เหมือนฟ้าแผลเผา	และผ่าลงเอา	ชีวิตเขาหัน
นี่แกและเนอนาย	เจ้าสายคู่ฝัน	อย่าหลงกับมัน	แต่คัก
โรคเอลส์ภัยพาล	จ้างผลาญความรัก	หือปุดขาดบั้น	พินฮาน
แพทย์ชวลิต	ผู้อันวยการ	แย่งตำนังงาน	ควมคุมเป็องบ้าน
วิคฤประสงค์	ฉรงค์ต่อต้าน	โรคเอลส์บ่วงมาร	บุกรุก
โดยจากองค์การ	หน่วยบรรเทาทุกข์	แย่งคริสตจักรอัน	นอร์เวย์
ไผ่อย่าพลาดหลัง	ละหลังหนีเสีย	ไกลห่างจากเมีย	เป็ยอันเนอเจ้า
วาทะกล่อ้นจำ	ไซ้มาแก้แห่ง้า	จบใจความเอา	แห่งนี้
ก่อนบพาสิบหก	ของกกล่าวจี้	ไซ้ตำไรไล่หนี	ปอนงม
ทับปีะตาอะ	โชคตากศวยตำม	เข้ายอดคนงาม	ทุกคนทุกผู้
ประสงค์ถึงไค	ควงใจชอบผู้	จงไหลเหลืออมจู้	มากดั้น
อวสาน	ไซ้ตำรผ่านพัน	ยุคเจ็อนสั้น	พอดี
ขอลวติ	เท่านั้นเท่าอี	ก่อนและคุณเหย.	

ควงแก้ว

เจริมุตา

รางวัลชมเชยอันดับ 5

พนมภัก	สุนทรคำวใจ	ขอยอมมือไหว	มาลัยไวหาร
ขอก้มกราบพระ	บ่ละกล่อนดาว	องค์พระประธาน	ขอวานก้มเกล้า
องค์พระภูมิ	ไหว้สาท่านเจ้า	เป็นอัมฉัตรเงา	โลกนี้
กราบพญาพรหม	ตะสมคำวใจ	กล่อนสารม่อนอี่	เดิมมา
ได้สืบคำวใจ	ม่อนได้ใจจำ	คำวอำล้านนา	ไหว้สาทั่วห้อง
เจ้าจักษขยาย	คำมลายขัดข้อง	หื้อเป็นทำนอง	คำวใจ
โรคเอดส์แพร่หลาย	ชิบายก้อนไก่อ	ปี่น้องเหนือใต้	ฟังกอย
มุขอแม่แก้ว	แพร่แผลแม่สอย	แม่วียงบนคอย	อมก้อขบอคำน
เซาะหางานำ	นำเอดส์บักบ้าน	ร่วมเพศเมียมาร	ลูกน้อย
เอดส์แพร่ขยาย	คิดตายเสียบอ้อย	สืบคิดลูกหนี้อย	อวนนาย
โรคเอดส์เคี้ยวนี้	มันมีแพร่หลาย	เจียงแสนเจียงฮาย	ฉุ้งจายแพร่เข้า
แป้น่านเมืองเทิง	ตากถึงเนอเจ้า	เจียงใหม่พะเยา	หัวหิศ
โรคเอดส์น่ากลัว	หัวเมียญาติมิตร	อย่าคิดแอ้วเล่น	กลางคืน
ป้อแม่สอนไว้	อย่าได้ขัดขึ้น	อายุบ่ขึ้น	ยังขึ้นแอ้วสู้
สิ่งเสโรอิน	ยาฝิ่นแอ้วอู้	แอ้วชองลงคู	อู้ไว้
หญิงบริกำร	ขอวานลูกให้	อย่าไปร่วมใกล้	หลับนอน
ล้มแล้วปลุก	คู้กขบถ่ายถอน	จึงแต่งเป็นกลอน	ขอวอนค้อคำน
โรคขาบ่หาย	แพร่หลายทั่วบ้าน	มันทรมาน	ยังนั๊ก
ไปนอกใจมีช	เสียดังลูกรัก	หื้อฮักกู่ข้าง	สามมี
ไปเที่ยวซำซ้อน	พักค่อนคิหสิ	อู้เอดส์มันมี	บดไปใกล้
เป็นรณรงค์	ขาตงบ่ได้	บ่มีขาใด	ชนะ
เขวชนไทย	หื้อได้เกียดจ๊ะ	เว็นประจวบค้อง	ศตวี
คั้นจี่เริ่มแก้ว	มัวเมาแสวงตี	ละครคนตรี	เดิมทีเริ่มตั้ง
ร่วมเข็มฉีดยา	เมามาสะหลัง	เอดส์จันแพร่ยัง	เดี้ยวนี้
ลูกอนามข	เป็นได้บอกรู้	บ่ชอบไต้อี	กั้นนอ
สวมหมวกกันน็อก	แอ้วซ้อกแล้วบ่อ	ฉุ้งจายบ่ป่อ	ขอใจ้อย่างอี่
เพราะเอดส์แพร่หลาย	ขยาขป่นปี	กันไว้มันสิ	ปี่น้อง

เมื่อผู้สีก้าว	ตัวเมียบือนป่อง	จิตใจบุ่นข้อง	หมองมัว
ไปเที่ยวฆ่าซ่อน	พักสอนใจแก้ว	ตัวเมียบอบครีว	เวียนหัวเค็กลง
ไปตรวจคลินิก	คึกจ้อเอื่องแก้ง	ขอบอกไปแดง	ก้าวใจ
เพราะเป็นฐิติ	บ่มีงวยไว้	จี้แนะบอกได้	อาวอา
โรคเอสเค็ยวนี้	ขอจี้บอกจำ	ตึกเข็มจิดยา	มีมาบ่หน้อย
ฉิดขาร่วมกัน	ฉิดพันข้องห้อย	สืบสายควยฮอย	เข็มนั้น
เข้าจักบอกเค็ย	เป็อนบ้านฐิตัน	เอสคิตสืบอัน	มีมา
ไปขียา	โหว้สาเทอื่อ	เทานี้สูกันฟ้ง	ก่อนແທ່ນายເອທ

พวงพยอม ยามยาก(พวงเพชร)

รางวัลชมเชยอันดับ 6

เล่าก็อ้อฮา	ใจจ่าบอกซัด	ออกโทรทัศน์	ไผ่ไผ่กั๊กัน
ตางวิทยุ	ออกข่าวบอกรับ	ประชาสัมพันธ์	เนื่องนับป็นปี
แถมหนังสือพิมพ์	รายวันหันหน้า	สารคดี	ทั่วทิศ
ออกคร่าวเรื่องราว	โรคฮ้ายมีปัด	ไผ่คิดแปลเป็อน	ว่าววย
กันเป็นไปแล้ว	คิงยาบ่หาย	สถานอันตราย	ค่ายแน่นเออกล้า
หมอมเมืองหมอไทย	แพทย์แผนก้าวน้ำ	ระดับปริญญา	จ้างเตอะ
คิงยาบ่หาย	โรคฮ้ายเลอะเทอะ	หากคิดแปลเป็อน	คนโต
โรคตีว่านี่	กล่าวจี้จ่าไซ	โรคเฮดส์จ่าโต	เข้าใจนอเจ้า
มันมาเมืองไทย	หลายปีขวบเข้า	คำมคี่หมุ่เฮา	เขารู้
มันคิดแปลกัน	ไขป็นกระตู้	ม่อนน้อยจักอู้	บรรยาย
เพศสัมพันธ์นั้น	มันหากมีหลาย	มีจายกับจาย	โอ๊ยโลกจะป็น
ไม้ป่าเคียวกัน	ลงบ่อเข้าหมัน	ผิศศิศผิศธรรม	บ่งซัด
ผิศประเพณี	เก่าแก่แม่นคึด	สมัยก่อนหัน	บมี
ฝรั่งต่างค้าย	บ่อายบัคตี	แอ่วโสภณิ	หากมีบ่หน้อย
เมื่อผู้ว่าป็น	กอดเข้าเสร์วีสร้อย	ความหวังหูกุดลอย	ค้อคคะ
รอแค้นวันค้าย	บ่ประมาคี่ะ	งันจิตขาดขว่า	อินทรีย
เป็นศัพ ไปแล้ว	คนยังถอยหนี	หมอมห้ามคนตี	บ่หื้อไผ่โกถี้
เพราะกลัว ไปโจน	คนค้ออยู่ได้	จักป็นเกหกั๊ก	เฮดส์ปัด
ป็นค้ำแน่นหนา	ใส่ถุงซูดซิบ	กลัวคิดแปลเป็อน	มลทิน
เพราะเฮดส์โรคฮ้าย	กันค้อเกาะกัน	หมอมพญาอินทาร์	ยังยาบ่ได้
แควมีวีธ	ป้องกันค้อไหว	ป็น้องจาวไทย	ฟังเตอะ
เลิกเพศสัมพันธ์	ตำต่อนเลอะเทอะ	จิตใจเต็ยหมัน	พันพั
นั่งเคียวใจอັก	ยังถูกเมือค้อ	ภายในครอบคร้ว	อย่ามีปืมค้อย
ถ้าอยากขึ้นครุ	สำหรับหม่มหน้อย	หื้อไปฟังกอย	หมอมแนะ
ลุงขางมีชัย	อนามัขและ	หากอดบ่ได้	เอนเอา
คางค้อค้อ	ควรเชื่อหมอมเขา	อค ละ เลิก เอา	บ่ถอกกั๊กคั้งอัน
จิวิคโปรงใส	เนอเดือนไปถลัน	เฮดส์บมีวัน	โกถี้ซัด

เล็กเซโรอิน	ขาซ้ายมีบิด	อย่าคิดเข้าเส้น	เป็นภัย
มีคโคนมืดเคี้ยว	อย่า ใจร่วมไผ	ก็จักปลดอภัย	จากเอดส์ผู้
ป้อมแม้มั่งหลาย	ฟังนายจักอู้	ช่วยกันแลดู	ลูกซัก
อย่าขายลูกสาว	เข้าช่องหนองจึก	ไผ่หลงเฝ้าอู้	เงินค่า
เงินปันเงินร้อย	จีนจื้อขานาหน้า	ตุคค้ายลูกนำ	โรคเอดส์มาบ้าน
หากมีลูกจาย	จำใจปากค้ำ	ช่วยกันหัดทาน	จันนะ
เอดส์มันมีจริง	ใจจ่านยาเยะ	คักเตือนลูกค้ำ	เขาฟัง
ส่วนคนป็นแล้ว	อย่างฟังหมคหวัง	จิวิตจะยัง	อยู่แถมเมินเจ้า
ถือหมันหาหมอ	โสงขาหมันเข้า	ทำตามหมอเอา	ตั้งเคื่อ
เล็กคัมสุรา	เล็กแอ้วเลอะเทอะ	จิตใจเค็ยงหมัน	คังดี
กว่ามันออกฤทธิ์	เมินนานหลายปี	จิวิตยังมี	ยื่นขาวอยู่ได้
ญาคิมิตรเพื่อนฝูง	คัวเมียอยู่ใกล้	บ่คิดแปดไป	เคื่อและ
กินเข้า่วมกัน	ลอคหวั่นกระแจะ	นั่งชิตนั่งใกล้	รับรอง
บ่ติดเอดส์เค็	บ่ถ้าโสกหมอง	ห้องน้ำห้องนอน	ใจร่วมกันได้
แต่เพศสัมพันธ์	ถ้าคัวอยู่ใกล้	ควรคักอาด	อย่าเพื่อ
ถ้าหรับแม่จูง	คี่ได้ฮับเจื่อ	อย่าใจไผ่เอื่อ	คังครรภ
เพราะถูกในค็อง	คิคเอดส์เหมือนกัน	จากสายสัมพันธ์	เลือดแม่บวกรเข้า
วอนมิตรคังหลาย	จูงจายหนุ่มเก่า	ป็น้องไหยเฮา	ท้าวทิส
เอดส์เป็นแล้วค้าย	หมายปิคจิวิต	อย่าคิดเค็ยงได้	ไปลอง
ขอให้อมอง	ห่อโลกกว้างกว้าง	อย่าหื้อโลกร้าง	เพราะเอดส์รังควาญ
ก่อนแหกหน้าเฮช.			

แสงกล้า

พวงมาลา

รางวัลชมเชยอันดับ 7

สิบนิ้วพนม	บังคมกราบน้อม	พร้อมเคียนคอกส้อม	มธุรูปผา
ไหว้สาท่านค้ำ	องค์กษัตริย์ตรา	หน่อพระโพธา	ราชาจอมมั่ง
ทุกท่านดังหลาย	หญิงชายหนุ่มเจ้า	เจิญฟุ้งสำเนา	คำวจ้อย
เรื่องป้องกันค้ำ	ครอบครัวใหญ่น้อย	บ่ถือเอศดีห้อย	ลอยเอ็ง
เล็กเป็นเจ้าผู้	ลบทู้อำเกรง	กะหรีลำเพ็ง	อย่าเร่งเข้าใกล้
ข้อที่สำคัญ	นั่นจกบอกให้	กล่าวหนุ่มจิ้งไร	นี่ละ
กินเหล้าเมา	เข้าหาแ้ววะ	ไปเหมะสอคลปล้ำ	นำมา
หาเราผ่าเชื้อ	หัวเนื้อโตกำ	ติดเอศดีเข้ามา	บรรดาผ่าผู้
บ่สู้ขี้ขัง	บ่ฟังเป็นอู๋	ยังคู่ผู้มขู	อยู่เถียง
พองก็ปลั่งใจ	หวังบ่ใจพลีขัง	นึกใจใดเกลี้ยง	เรื่องไร
ลักเต้ในเนื้อ	เชื้อเหมือนไฟส	เอศดีกินตั้งโน	หัวใจนำหัดอน
ฝ้ายคังบิตสำ	มารดาอู้ออน	อู่มลูกปกนอน	ซ้อนเพื่อ
จับปอฉิบหาย	จ้วควายตายเชื้อ	ขายยาลูกเต้า	หายมาย
แต่ขังบ่ป็น	ทวนแก่ความค้ำ	เสียของบ่ควย	ปล้ำยแถมลูกเต้า
เหตุนี้และหนอ	สมขอกัมเกล้า	ไหว้สาทับเฮา	บั้น้อง
ขอได้ตั้งสอน	บั้นทอนปากตึง	กับลูกคู่อ้อง	ของโย
ห้ามปามเขาไว้	ลูกเต้าไปไบน	อย่าตามมาขัย	ปล่อยไปชอบผู้
เขาคิลเอศดีหนอ	จักขอเล่าอู๋	ถ้าพ่อถ้าดู	จะอู๋
ยาคิงบ่หาย	สามรายกระหู้	หมอเขาเล่าอู๋	บั้นมา
ว่าโรคอันนี้	เป็นที่ผวา	อู๋แล้วถ้ายา	ขนลูกคู่อื่น
จับได้คนจัน	คนถันวิ่งเค้น	หาเจ้ากินเย็น	แยแล้ว
รอแล้ววันคล้าย	ความหมายบ่แคล้ว	จักบอกใส่แก้ว	หูฟัง
ขอห้ามยกวัน	คนเส้นเอ็นหลัง	อู๋ได้ระวัง	ตั้งเพสว่าอัน
บ่ไปว่าค้ำ	คิดจักขวางกัน	อินคูหมูกัน	นั่นเล่า
เป็นห่วงนักหนา	ทุกวันค้ำเจ้า	กลัวโรคเอศดีเข้า	มาคน
กำรใจจิวิล	อยู่ซิดค้ำตัน	ถ้าหากว่าคน	เป็นโรคเอศดีหนี
อหากกินอันใด	บ่ไปจู้จี้	มันหากตั้งมี	ที่จี้

ถึงเขาจะเป็น	พระเพชรเถระ	จะตะอาดอัน	เพียงใด
ก็ตั้งเกลียดจ๊ะ	ตวะคว่างบ่ไหว	ถึงมอคมัวขไป	ไผ่คิงบ่กล้า
เข้าหยุบเข้ากำ	สหซนทหน่อกล้า	เพราะโรคเอดส์นา	ฮ้อนฮ้าย
จักบอกไขปั้น	โนชั้นสุดท้าย	หื้อท่านต่างค้าย	คนฟัง
ไผ่คืดโรคนี่	หมดทีจะหวัง	อยู่ได้จริง	บมีเนอเจ้า
ได้มดัด้าค้าย	บ่หมายแก่เค้า	หื้อจำกำเอา	เผ่าเจื้อ
เปลี่ยนค่านิยม	จักจมนั้นเนื้อ	ละเพศไผ่เอื้อ	อวี่
พ่อหม้ายแม่ฮ้าง	สาวหน้อยบ่าวจี้	สงวนการดี	อย่าควีนีหน้า
ไปแล้วแสวง	นอนแมงแสวงกล้า	คิดเอดส์เข้ามา	หาให้
พ่อแม่ลูกเมีย	จักเสียดักขไว้	เป็นโรคเอดส์ได้	ไปด้วย
ขอเคื้อนเอาไว้	ถูกไผ่ตวยตวย	อย่าหวังรำรวย	ขายถูกขัดได้
จักเป็นบาปกรรม	ควยคำตอบได้	ขายถูกเค้าไป	โตคือง
ช่องโศกณี	เลิกทีขอรื้อง	ในโงงเขตห้อง	เวียงไชย
ศึกข้อยู่ตามศึกข	อยู่คำมวิสัย	หากันกันไป	ตามหลักถูกต้อง
อาร์มกบท	อดมามากห้อง	หากหมดทำนอง	ล่องค้ำง
เหลียวผ่อเวลา	ปอดาบค้ำง	พักเสียดักข้าง	เคียงนอน
ไก่อ้นข้าวข้าว	นั่งหวากอดหมอน	ผ่อสตีนอน	ปอแม็บเป็นโหม้ง
หมอบเขียนกถ่อนสาร	เลื้อยคลานโหล้ง โหล้ง	จันปอบ่ายโมง	แต่เค้า
สืบหกข้อหา	ขอลาก่อนเค้า	ที่น้องเป็นเจ้า	คนฟัง
ขอเอวัง	อำลาเท่าอี	เท่านี้สวีตตี	ก่อนแห่หน้ายเกษ.

คำฮ้าย ลู้ยคา

รางวัลชมเชยอันดับ 8

ขอเชิญชวน	หม่อมวลพี่น้อง	ที่อยู่แห่งห้อง	เทศห้องโลก้า
พรรคพวกเพื่อนพ้อง	พี่น้องวงศา	เราพากันมา	รักมาถือได้
โรคเอดส์นี่นา	มันมาเกิดใกล้	เที่ยงจักษบรรลัษ	มีวัยม้าง
ถือป้องกันตัว	อย่ามัวร้องค้ำง	สำสอนม่วนเหดิน	กำบา
หันความสนุก	ซุกซนดวยเขา	เกิดคิดเอดส์เอา	บ่มียาแก้
คนโคถั่นมัน	ป็นคล้ายแก้แผล	โศบ่เส็งแล	ร่วมรส
อยู่เสือนเคียวกัน	รีบผันทลิกงค	ถือหนีอย่าไถด้	ค้วมัน
คำมที่ไค้สู้	อี่ปุไค้หัน	ค่ายรีบเร็วป็น	เนอเราเจ้าข้า
เป็นโรคร้ายแรง	ขันแข็งเก่งกล้า	สิ่งบ่มียา	ช่วยไว้
วัยรุ่นจุมจาย	ถือนายจุงใช้	ลุงยาก่อนไค้	ทำงาน
ป้องกันเอาไว้	อย่าไปกล้าหาญ	เอดส์เข้ามาพาน	บ่นานโสภเสร้า
เสพผืนกัญชา	สุรานั้นเกล้า	ร่วมเพศชายเรา	ค้วปุ
ไม่ป่าเคียวกัน	สัมพันธร่วมซู้	รู้แล้วอย่าไค้	ไปทำ
อย่าไค้ไปเกาะ	ไปเต๊ะไปตำ	คนใดเหลือกำ	ว่าวาก่อนเกล้า
สุภาพสตรี	นารีน้องหน้า	ก่อนเข้านอนใน	ร่วมฮัก
วัยรุ่นผู้ชาย	มีหลายมากนัถ	อย่าม้ก่ดวนถือ	เขาทำ
ถือเขาตอดไว้	ลุงยงประจำ	เพื่อบ่เพื่อน่า	โรคเอดส์คิดได้
ก่นนายบ่ฟัง	ยังกำบอกไค้	จักเกิดโรคภัย	เมื่อค้าย
สตรีสิ่งทลาย	อย่าหมายเรื่องร้าย	แอบคบพวกอ้าย	คนพาด
พ่อแม่ใจร้าย	ขายลูกขายหลาน	เป็นซักย์เป็นมาร	ผลาญภูมิลูกเค้า
ไปทำถือเขา	ซบเขาโสภเสร้า	ถูกรักนายเรา	คำก้อย
บุตรีบุคค้ำ	เลี้ยงมาแต่น้อย	บื้อยมีปมค้อย	จิว่า
ทำถือลูกฮัก	จักกั้นน้ำค้ำ	เคียวมันกั้นยา	ค้ายเสียวกว่าจ้อย
ทำนจักเสียวใจ	ทรวงในบ่หน้อย	ทุกซัยากลงรอย	บ่ซ้า
เพื่อนบ้านคังหลาย	ขาย ขาย ค้ำ ค้ำ	บ่ขายอี่เกล้า	ไปกรุง
เขาจักเกล้าร้าย	ฮายถือเพื่อนฝูง	ขายลูกเข้ากรุง	ลุงจักเสียวหน้า
เสียวสิ่งซศคักคี้	เสียวฮักลูกเกล้า	อย่าไค้ทำนา	แบบนั้น

อารีหิตี	ก็มีหลายชั้น	บิโซ่ยากกัน	อันใด
ถูกไปคิดเอคส์	เกิดเหตุเสียใจ	ต่างเทศในไทย	อย่าไปคิดบ้า
ขอท่านดังหลาย	สหายปู่ป้า	พิจารณา	เลิกเถะ
หมอบเขมแนะนำ	กำสอนศัพท์พะ	อย่าประมาทได้	เนอนาย
ขอบรรยาย	เพื่อนขรรณรงค์	ป้องกันโรคเอคส์	ไว้เสียเท่าอี่
เรานี้ก่อนมเกล่นายเฮย			

พ่อน้อยคำฮ้าย ชะมะโน

PAYAP UNIVERSITY

รางวัลชมเชยอันดับ 9

มาทันตภัย	เมืองไทยเคี้ยวนี้	จักไขก่ถ้าวจี	น่องปีตั้งทลาย
หือได้สู่วัว	บ่ได้เสี่ยหาย	โรคอันตราย	หญิงจายหนุ่มหน้า
เป็นแล้วบ่หาย	บ่ได้ค่ายเก่า	ค่ายเมื่อยังเยาว์	หนุ่มน้อย
ถ้าบ่ป้องกัน	หันร้อยตั้งร้อย	บ่เหลือรอดได้	ถักคน
โรคร้ายอันนี้	มีทุกแห่งหน	ตำมแหล่งชุมชน	ตั้งคนออกเข้า
บ้านช่องอนงโอม	โหวโอมน้องหน้า	อย่าไปมัวเมา	ม่อวันัก
เป็นแหล่งปัญหา	สีมาจูงจัก	หือคิดโรคได้	บ่รอ
โรคร้ายนี้และ	คำมภาษาหมอ	ว่าเอคส์นั้นอ	จักขอเล่าฮู้
หากยังมีไฟ	มีใจใครสู้	คิดหือตีดู	ตั้งชั้น
อย่าได้ทะเลทลวม	สวนนวมแถมจีน	มีจื่อว่าอัน	ลุงชาย
หือจ่าจื่อไว้	อย่าได้จิดจ่าง	ลุงอนามือขาง	มีทางจ่วยได้
จะหือมันดี	หนี่โกถ้อย่าใกล้	ครอบครว้ปลอกภัย	เค็มร้อย
บ่ได้สงสัย	ห่วงไขถูกน้อย	ตั้งคิดตำมฮ้อย	เกิดมา
โรคเอคส์อันนี้	มีแถมหนึ่งหนา	คือหมู่ฉิดชา	ผงขาวเข้าเดิน
เป็นข่าวเชื่อถือ	อย่าคือว่าเล่น	มีตองประเด้น	เท่านี้
หนึ่งเทศัมพันธ์	เสพสันต์ซอ่นลี	ตำสอนฮี้	กับนาง
สองหมู่ซี้แคป	ซี้ขาจั้นจ่าง	ตั้งชอบอำพราง	ใจซี้หมู่ฉิดชา
ก็จักมีหวัง	ระวังเนอเจ้า	มันจะคิดเอา	โรคร้าย
คนครอบครว้เป็น	อย่าเป็นโยกย้าย	หนี่ต้องค้าย	จวกไป
หืออยู่ฮ่วมฮัก	ฮู้จักเอาใจ	อยู่กันกันไป	อาดี้ห่วงซ้อง
อย่าทอดทิ้งเขา	ถึงเฮนเคะต้อง	แพทย์เป็นรับรอง	กู๋เจือ
อยู่ฮ่วมฮ่วมกัน	กอดหวนฟักเพื่อ	ผินแผ่นดินฮือ	ครว้ใบ
ใจฮ่วมกันเตอะ	บ่ต้องสงสัย	หีบจื้อนฮ่วมใบ	กันแกงฮ่วมถั่ว
บ่คิดแปลกัน	ซาสี่พินคิ้ว	กินน้ำฮ่วมบวย	ก็แล้ว
มันบ่เป็นฮยัง	ยังกาถักแก้ว	บ่คิดโรคได้	เนอเอา
อย่าไปกลัวถั่ว	จ่าเค็มหือเขา	ควรจ่วยแบ่งเบา	เอาใจโอบฮุ้ม
เพื่อหือเขาหาย	ผ่อนคลายความกุ่ม	ตั้งโรคร้ายรุม	เขานัน

อย่ารังเกียจแทนง	รุนแรงแบ่งเงิน	ตัดขาดนั้น	ตั้งคม
ถ้ากลัวลิดเจือ	อย่าไปเสพสม	กับหมูนางโคม	นารีนอกบ้าน
งคยาเสพเสค	ถือคิดท่านหย่าน	แถมสุราบาน	เหล่านี้
หลักเลี้ยงถือไกล	อย่าไปชุ่มจี	กับของอย่างอื่น	เนอนาย
วัยรุ่นแปลกเนื้อ	หนุ่มแน่นคังหลาย	ตั้งฉิ่งตั้งจาย	อย่าหมายดองเล่น
คนหนุ่มฉกรรจ์	ล้ำสันเนื้อเค้น	อย่าไปตระเวณ	สอคเขาจะ
ว่าคำสมมัย	สาววัยเอ๊ะเอ๊ะ	ก็ขออย่าได้	หคดอง
อย่าไปร่วมมิตร	คนคิดดองของ	อยู่ตำรำนอง	กองฉิ่งน้องหน้า
ถือฮักขานวล	ลงวนจันเจ้า	อย่าไปบูเบา	หลงคิด
เลิกกำรมั่วสุม	มันหุมเป็นปีด	ติดแปดเปื้อน	กำยา
เฮแป้นไฮเฮตี	เงินแม่มาดำ	เป็นบ่โลกา	ลขทานอกบ้าน
เคารหน้าบถือ	บ่คือบ่ด้าน	เงินคนโบราณ	ก่อนนั้น
ขอถือลูกหลาน	นงคราญน้องจัน	เอาเขียงอัน	เนอนาย
ความสวยของน้อง	บ่ต้องไปขาย	เยีอะหืออับอาย	ปาขายขี้หน้า
อยู่กับไส่สวน	พรวนดินถางหญ้า	บ่มีโรคา	โรคร้าย
ป้อแม่ของไผ	คนใดใจฮ้าย	ขายลูกเต้า	เข้ากรุง
ขอหืออีน้อง	ป้าวร้องเพื่อนฝูง	ค้อค้านคนกรุง	มุ่งซื้อถึงบ้าน
ป้อแม่คนไหน	หันภัยหลายด้าน	ตีกรรมาน	ลูกฮัก
ก็อย่าได้ขาย	เข้าค่ายสำนัก	เขากักขังเหมียน	หารูณ
นำคำอาบช้อย	เจ็ดเข้าหัวหมุน	กินหนงมีมือลูน	ปุ้นปล้ายเมื่อหล้า
ของบกถือนสาร	โหวกรม่อน้ำ	พรรณามา	เด้านี้
ก่อนจะจากกัน	รำพันกล่าวจี	ผู้ต้อ่านนี้	ทุกคน
ขอการวะ	กัมกราบสามหน	อย่าแอ้วชุกชน	ตำต่อนเนื้อเข้า
เล่าฮือชอบคุณ	ก่อนแหล.		

คำหล้า เงินอินตะ

รางวัลชมเชยอันดับ 10

ขอหักลา	วันตานอบนบ	ขอน้อมเกล้าพร	คนหึงดังหลาย
ถึงคิ้วน้อย	ความฮู้หลหาย	แต่ว่าปายใน	เบิ่งใจคำวสร้อย
เลขกำปากกำ	เขียนมาเป็นถ้อย	เรียงควยคำมสอย	บรรทัด
ขอยุ่เรื่องราว	คำข่าวสะพัก	เรื่องโรคเคคส์หื้อ	กันหึง
เจือออคส์ไผคิค	จิตถิ้นหวัง	เพราะเด้าตีหึง	ฮ้ายแมงบ่หน้อย
พ้องกำกัคเมขึง	ฮ้อนแสงคอบถ้อย	ว่าข่าวเลื่อนลอย	ทั้งนั้น
มวลหมู่สหาย	ฉุ๊งจายกู่จั้น	อย่าก็ค้อย่างอัน	บ่ดี
อันเจือออคส์นั้น	ถ้ำมันบ่หมี	เหตุใดจึงมี	ผู้ตีต่อต้าน
ญาคิมิครตังหลาย	สหายกู่บ้าน	หมอยเป็นวอนวาน	บอกไว้
เจือออคส์นั้น	ถ้ำคิคแล้วไซร์	ชากจะหายได้	ด้วยยา
ภูมิกุ้มกันน้อย	เลื่อมลอยลงหนา	ปล่อยช่วงเวลา	โรคฮ้ายแทรกได้
ข่าวมินักเหลือ	ตั้งเหนือตั้งใต้	บอกว่าตายไป	แล้วนัก
ญาคิมิครวงศา	น้ำออคส์ฮัก	หื้อเจือข่าวนี	มีมา
เพราะว่าเค้ขวนี	วิธีฮักษา	ยังบ่มียา	ฮักษาขาดได้
ข่าวแล้ปลวง	นำห้วงมเต้ไป	แม้ว่าฉุ๊งใจ	คิคแล้ว
กันตั้งค้อยม	บ่ถาก้าคแล้ว	จะคิคถูกหน้อย	แถมคน
เรื่องนี้มีแต่	แน่วแน่มผล	ขอหื้อกู่คน	สนใจจค้อง
เมื่อฮู้ภัยมี	อย่างนีอย่าฮ้อง	ควรรหาทางมอง	กันไว้
อันคางป้อกัน	นี้มันบ่ไร้	ยังป้อกันได้	หลายคาง
กำรป้อกันนี้	หมอยเป็นบ่ขาง	หมอยเป็นบ่คาง	ป้อกันไว้หื้อ
ขอเฮดงหลาย	อย่าไปด้านค้อย	ขอหื้อฮ่วมมือ	เป็นไว้
คางนึ่งนั้นกา	หมอยว่าห้ามไว้	อย่าฮ่วมแจ้มได้	ฉิคยา
ฉิคยาสพคิค	หื้อคิคนักหนา	เจือออคส์อางมา	ควยแจ้มฉิคได้
ฉุ๊งกำก้าฮี้	โสเกฉิเหนือได้	ห้ามอย่าได้ไป	ฮ้องมะ
กันว่าผลอใจ	เข้าไปขอแนะ	หื้อใจจูงอัน	อนามย์
คางตีคี้แล้ว	ขอหื้อห่างไกล	เพราะว่าบ่คักภัย	ของมันใหญ่กว้าง
แค่ถ้ำสงลัซ	ตัวเองบ่หล้าง	จะคิคเจือกา	นำคิค

ขอให้อุญจาย	ตั้งหลายทั่วทิศ	ไปอับตรวจได้	ตั้งวัน
จะตำคณินค	ดีเป็นบอกขาน	หรือตามโองบาล	บริกำรท่วหน้า
เป็นบ่ค้องถาม	จ้อนามแหล่งหล้า	ของผู้ที่มา	ตรวจนั้น
อับบริกำร	ผู้คนกูจัน	โดยบ่เลือกอัน	เพศวัย
ไปตรวจกันเคอะ	ถ้าว่าสงสัย	ถ้าทำนปลอกภัย	จิตใจบ่เสรว่า
กันว่าคนใด	หมอขีบเจือเข้า	หมอจะณะเฮว	หื้อคิด
ประคองใจกำย	หื้อใจจิวิต	อยู่กับเฮคส์ได้	โดยดี
อยู่กับพวกพ้อง	บ่ค้องหมองศรี	หมอเป็นนั้นมี	วิธีณะได้
สมเข็บคำวสาร	วอนวานเหนือได้	เพราะความท่วงไซ	เรื่องนี้
สุคท้ายคำวสาร	อู่ขานบอกรี้	ของบแต่ฮื้อ	ก่อนนา
มัวเข็มเจ็คข	ขอลาก่อนเจ้า	เท่านี้ตวดวงกำ	ก่อนแหล่งนาชเฮช.

บุญยัง มณีภาส

3. เรื่อง “ผู้แทนของหมู่เฮา” จัดประกวดโดย สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
เมื่อ พ.ศ. 2535 มีผู้ส่งผลงานเข้าร่วมประกวดจำนวน 102 จำนวน จำนวนที่ได้รับรางวัล
มีดังต่อไปนี้

รางวัลที่ 1	ว่าที่ร้อยตรีชาญชัย	พยัคฆ์มหาล
รางวัลที่ 2	ศิริพงษ์	วงศ์ไชย
รางวัลที่ 3	บุญทา	มุลคำ
รางวัลชมเชย	ชัยวัฒน์	จันทร์ทอง

PAYAP UNIVERSITY

รางวัลที่ 1

1. ชาวสองมีนา	เวียนมาแถมแล้ว	วันโต่องแคว้ว	เลือกผู้แทนกัน
ขอเชิญพี่น้อง	ที่ช่องเกี่ยววัน	ถึงวันสำคัญ	ช่วยกันหัวหน้า
ไปเลือกผู้แทน	ทั่วแดนเขตหล้า	เมืองไทยเฮามา	ศึกศึก
2. พ่อแม่ตั้งหลาย	ตั้งนายน้องรัก	ขอชักใช้ไฉ่คนดี	
เลือกผู้แทนนี้	ฮากแต่ศิลาถี	บ่สู้ไผ่ดี	ราสีไผ่กล้า
บ่เหมือนเลือกของ	เงินทองแผ่นดิน	เพชรนิลจินดา	คำรัตน์
3. จะเลือกคนตั้ง	เอาถังมาวัด	ว่าใครได้คนดี	
เอเชรรมพระพุทธร	มาเป็นลักซี่	คนชั่วคนดี	ธรรมมีวัดได้
คนชั่วบ่ดี	จับหนืออย่าไล่	จ้างปิ่นพินภัย	เคื่อคร้อน
4. พี่น้องจาวไทย	จักได้ทุกข์ช้อย	คนบ่อน้ำพิศธรรม	
ผู้แทนเข้าชู้	คนฮู้หนาน้ำ	ทำผิดศีลธรรม	ใจคำคว่นได้
หันน้องสาวงาม	คิดตามมวยไล่	ใช้เงินไทยหวานล้อม	
5. ผู้แทนสุรา	เหล้าขานอบน้อม	กอดขวดฮ้อมขามา	
ตลิวี่มคิด	พินสุราผา	จะไปเลือกเอา	ผู้แทนชี้เหล้า
บ้านเมืองวอดวาย	เสียวหนือเจ้า	ประเทศไทยเฮา	จะฮ้าย
6. ผู้แทนพนัน	สูมกันเล่นพ้าย	บ่คิดตอนสายการเมือง	
เล่นได้รุ่งฟ้า	จันคำปอเหลือง	บ่สนก้านเมือง	นันเนื่องป่นปี
เสียวหาเงินทอง	ขายของใช้หนี	บ่ใช้คนดี	เรียบร้อย
7. ผู้แทนคนพาล	สันดานค้างพ้อย	นักเลงบ่ห้อยคุษโว	
คำฮู้ร้อยดิน	ปอกปิ่นโทโส	เป็นนักเลงโต	พาโลแสบได้
พี่น้องตั้งหลาย	อย่าหมายใครได้	ผู้แทนจัญไร	เนอครับ
8. ผู้แทนเศรษฐี	มิกถลีถับ	นับจ่ายหื้อเงินต้น	
มอบหมาถววยวัด	ตำที่นัดกัน	คะแนนสำคัญ	ก้านันป่าวหื้อ
จักเงินเหลือหลาย	น้อมถววยขึ้นหื้อ	ประชาชนฮื้อ	ชอบนัก
9. ผู้แทนตี ๆ	ก็มีหลายพรรค	รักษาศิผู้เมืองไทย	
ตละชีวัด	อุกิสถายใจ	พัฒนาไทย	เจริญก้าวหน้า
บ่หันแก่คิ้ว	เมามัวชั่วบ้ำ	ยศฐานันดร	สิ่งทรัพย์สิน

10. หอบหุ้มคนจีน	ช่วยคนอาภัพ	รับช่วยสร้างสังคม	
ช่วยคนทุกข์ไร้	หื้อได้สาสม	แก้ไขสังคม	เจ้าพ่อนายจ้าง
ปราบอิทธิพล	คนแข็งกระด้าง	คัดดมหนวดงชั่วร้าย	
11. ผู้แทนคนดี	มีหลายเขตค่าย	หัวแหล่งหล้าเมืองไทย	
มีศีลธรรมะ	ไหว้พระข่มใจ	รักชอบวินัย	จิตใจผ่องแผ้ว
รักษาดีแผ่นดิน	ทรัพย์สินเพชรแก้ว	รักษาคงแนว	ป่าไม้
12. เกิดทูลจอมวงศ์	องค์พระท่านไท้	กษัตริย์จอมเกล้าภูมิินทร์	
ชื่อศักดิ์แต่ไชร์	บ่ได้โง่งกิน	บ่มีมลทิน	จื่อเสียงเลื่อมเสร์้า
พ่อแม่ดังหลาย	ตั้งนายน้องหน้า	หื้อเลือกเอา	ไว้เคอะ
13. ผู้แทนบัณฑิต	ทั่วทิศเปือเลื่อะ	ความรู้กว้างปัญญา	
ผู้ดีชั่วฮ้าย	ทวยถูกปิ่นหา	ออกกฎหมายมา	นำพาคั้งขึ้น
จ๋วยปวงชาวไทย	หื้อใส่ฮะอื่น	หื้ออยู่สุขเย็น	จิ้นฮ้าว
14. รักสามัคคี	บ่มีแตกร้าว	อยู่สุขทั่วหน้าชาย - หญิง	
เลือกผู้แทนนั้น	เลือกพื้นใจจริง	อย่าหลงลืมคิง	ผีถึงฮายกได้
ชื่อเสียงชายเสียง	เหล็กเลียงฮ่าไคล์	เขาจ่ายเงินไทยฮ่ารับ	
15. วันที่ชาวสอง	มีนแรงฮับ	วันรับเลือกตั้งเมืองไทย	
ขอเชิญพี่น้อง	สละกายใจ	มีกำลังงานไค	พักไว้เน่อเจ้า
ไปเลือกผู้แทน	เป็นศรีจอนเหง้า	ไว้ฮ่าเกอเฮา	เคื่อะเน่อง
16. ขอจบบทความ	ความคำเรียกร้อง	ประกวค้าวฮ้อยลานนา	
ขอวันสา	อภัยเน่อเจ้า	เท่านั้นว่าควางลง	ก่อนและนายแหย

มหาจันทร์คำ เชื้อนควบ
บ้านป่าป๋วย อ.บ้านไธสง ตำบูน
นามจริง ว่าที่ร้อยตรีชาญชัย พัยศรภัยพล

รางวัลที่ 2

แสนศิใจ	คนไทยพี่น้อง	ทั่วโงงเขคเือง	เพื่อนห้องใกล้ใกล้
ทุกคนทั่วทิศ	มีจิตผ่องใส	หมู่เฮาคนไทย	จักได้เลือกตั้ง
ชาวสองมีนา	ขออย่าสะหลัง	โปรดคอยระวัง	วันนั้น
ขอเชิญหมู่เฮา	ทุกเหล่าทุกชั้น	อย่าคิดหมิ่นต้น	ดูคาย
เลือกคนดีไว้	บ่ได้สูญหาย	มีนโยบาย	ชวนชวายถูกต้อง
มีความรู้ดี	คลุกคลีเกี่ยวข้อง	รู้ถำรปกครอง	เก่งนัก
มีความจริงใจ	ไปไหนคนรัก	มีหลักถำรเข้า	คนดี
อยู่ตั้งถักพรรค	มีศักดิ์มีศรี	นโยบายดี	เข้าที่เก่งกล้า
รู้ถึงปัญหา	ประชาทั่วหน้า	ทุกคนสรรทธา	ทั่วแคว้น
ตั้งใจทำงาน	หลักฐานแน่นแฟ้น	มีใจหนักแน่น	จริงจัง
บ่เกยชั่วช้า	เบื่องหน้าเบื่องหลัง	หนักนีนรุงรัง	ทำดังต่อหน้า
ชื่อสัตย์มันคง	อาจองเก่งกล้า	มีกิริยา	นอบน้อม
ผู้จำพาที	บ่มีอ้อมค้อม	มีจิตเจตนาค้อม	ครรถอง
บ่ใช้เงินซื้อ	บ่หื้อเข้าของ	บ่แจกเงินทอง	สิ่งของเสื่อผ้า
มีถำรงานใด	ต้องได้กันหน้า	ช่วยมวตประชา	พี่น้อง
หากมีปัญหา	อวอวเพื่อนพ้อง	หาทางปกป้อง	นำทาง
ช่วยแก้ช่วยคิด	ใกล้ชิดแก้ต่าง	บ่ปล่อยตะวาง	เงินย่ำงาเนาหน้า
ขอน้อมเชิญชวน	หมู่มวตเจ้าข้า	พิจารณา	ถึชั้น
ผู้แทนหมู่เฮา	เลือกเข้าไบนั้น	ต้องคิดถายชั้น	เสหนา
พ้องอุคีเตี	บ่แก้ปัญหา	เข้าในสภา	หายหน้าไปจ้อย
คือนมาหาเสียง	เทียบเคียงกล่าวถ้อย	โครงการเลิศลอย	ยิ่งถ้ำ
หาว่าจะมา	ปรึกษาช่วยถ้ำ	บ่มีอึ้งอ้ำ	อำพราง
เหตุถำรณ์ใหญ่่น้อย	จะคอยขัดขวาง	จะหาหนทาง	สะตางหื้อได้
ถำรงานทุกที	จะมีใกล้ใกล้	รับรองจะไป	ทุกครั้ง
คราวนี้แล้วนา	ขออย่าพลาดหลัง	ชาวสองที่จั้ง	มีนา
ขอหื้อจำไว้	อย่าได้ลังถ้ำ	หมู่เฮาประชา	อวอวใหญ่่น้อย
เ็นป่าวร้องกัน	เนืองนังกถ้ำถ้อย	พากันไปถอย	นักนัก
ในวันนั้นนา	ประชาตักถัก	ตั้งหลักเลือกตั้ง	ทุกคน
หื้อจำจ้อยไว้	อย่าได้สับสน	บัตระประชาชน	ปะป็นบ่ได้
บัตระไสบัตระมัน	ยืนยืนอยู่ใกล้	คนอื่นนำไป	บ่ดี

ก่อนเลือกผู้แทน	วางแผนซ้ำซ้ำ	แล้วจึงตั้งหน้า	ถ้าไป
คิดหือถึงขั้น	อย่าทวนอย่าเินเว	ประชาธิปไตย	เลือกไว้เคือะเจ้า
เลือกเอาคนดี	บ่มีมองเสร์้า	พี่น้องหมู่เฮา	ช่วยคัก
ชาวสองมีนา	ขออย่าผิดนัค	แนชค่ออย่าได้	ถึมมา
ขออ่าถา	คงไว้เทื่ออี	เทื่อนี้ผู้กัันฟัง	ก่อนแนท่นายเฮช.

ศิริพงษ์ วงศ์ไชย

PAYAP UNIVERSITY

รางวัลที่ 3

สาธุชมา	ฟังร่าพี่น้อง	หัวโขงเขตห้อง	เมืองไทยรัฐา
ณ โลกานี่	โจคดีแล้วหนา	เพราะถึงเวลา	ประชาเถือกตั้ง
เลือกผู้แทนดี	มีบาทบาทบัง	เข้านั่งสภา	พริบพริบ
ชาวสองมีนา	เตงมาเตงรับ	สองห้าสามห้า	เนอนาย
ถึงวันนั้นไซ้	ไผอย่าลุกบวช	หมู่เฮาฉุยจาย	จงไปเถือกตั้ง
บ่ต้องหว่านไผ	สงสัยสลั่ง	เอาถ้อมันตั้ง	ครั้งนี้
อย่าหลับทับสิทธิ์	เบือนบิคทลิกลิ	เหมือนคราวก่อนก็	เดิมออน
คนใหญ่แล้วไซ้	อย่าให้ไผสอน	จีหืดแมงจอน	ไผสอนมันเดิน
ประชานิไปไส	บ่ใช่ของเหล่น	อย่าปล่อยโอนเอน	ท่าวถัม
เกิดเป็นคนไทย	อย่าไปเหงง้ม	ช่างโคนเขาคีม	จูงคัง
สิทธิ์มีไว้	ใจห้อมันขลัง	ปล่อยเห็นจูงคัง	มันยังมาค้อย
เกียรตยศศักดิ์ศรี	บ่มีสักหน้อย	ลองคริตรองกอย	ผ่อคื้อะ
บ่หือบฮือ	เขาจ๋าคือเซอะ	งะเงอะตื้อบื้อ	เนอเฮา
สิทธิ์เสียนมีไว้	บ่ใช่ของเขา	ไผจักซื้อเอา	เฮาคิงบ่หือ
เงินทองแก้วแหวน	ล้านแสนหมื่นคื้อ	มากมาขเท่าฮือ	ก็แล้ว
พิจารณา	อย่ากาทักแคว	ทำให้ผ่องแผ้ว	เนอนาย
สิทธิ์เสียนนี้ไซ้	อย่าได้สื้อขาย	จักป่าวุ่นวาช	เยยะขายจ้หน้า
พวกโจรพวกมาร	หน้าบานคอยถ้ำ	ทุ่มเทเงินตรา	ล่าซื้อ
เขาหันเฮาเงิน	เรรนขาควมื่อ	ซักเยียดเบียดหือ	เร็วไว
หยุดก่อนพี่น้อง	คื้อมองถำรณโกถ	เขาหวังเข้าไป	กอบโกยวันหน้า
บ่ใช่ควม	จับมปากกล้า	แกลิ่งโพนทะนา	อวคสู
คืนเถิดชาวไทย	อย่าไปลุดคู้	ลุกขึ้นต่อสู	ภัยพาล
รวมพลังกันไว้	จับได้ล้างผลาญ	ขจัดโจรมาร	กินเมืองกินบ้าน
เฮามาช่วยกัน	แข็งขันต่อค้ำ	ขับไล่โจรมาร	เศษยักษ์
เลือกเอาคนดี	ที่มีกลุ่มพรรค	วางหลักก่อตั้ง	มันคง
ที่จักบรรลุ	วัตถุประสงค์	สร้างสรรค้มันคง	ดำรงเตรียมสร้าง
มินโฮบอา	วางไว้มากกว้าง	เพื่อเป็นแนวทาง	เร่งรัด
เลือกคนซื้อไส	จิตใจเคร่งครัด	ถือตั้งจี้คมัน	คุณธรรม
สำหรับข้อนี้	ควรคิดจ้ำ	เลือกคนอธรรม	กำเคียวก็หยุ่ง
ปากันเมหนงใจ	หว่านไผสะคั้ง	อิริงคั้งนุง	เคือคร้อน

ถึงผลที่สุด	ก็หยุดสะต้อน	นรคตกช้อน	ประชา
เลือกจ้านเลือกช้อน	เคือคร้อนนักหนา	มันเสียเวลา	อิหาเลี้ยงได้
เลือกคนดี ๆ	คราวนี้หื้อได้	เนอเฮาจาวไทย	พี่น้อง
ถ้าบ้านถ้าเมือง	เรื่องปากเรื่องค้อง	มันตั้งเกี่ยวข้อง	ตัวเฮา
อย่าได้ทอดทิ้ง	นอนนิ่งปล่อยเขา	จักเสียทีเฮา	บ้ายลูนปุ้นเกล้า
อย่าปล่อยขั๊กยัमार	แล้วพาดคอยฉ่า	เพื่อหวังเข้ามา	มุงร้าย
บ้านเมืองสับสน	แล้วผลสุดท้าย	ก็จักจอด پای	เอวัง
คราวนี้พี่น้อง	เฮาค้องชิงชิง	รวบรวมพลัง	ระวังค้อค้าน
อย่าปล่อยญาติผี	ควีเมืองควีบ้าน	ก่อความรำคาญ	แฉมช้า
พี่น้องชาวไทย	ผมใคร่ขอข่า	เอ็นช้าช้าอ้าง	ดังไป
เลือกเอาคนฮู้	ค้อฮู้แกใจ	เข้าออกนอกใน	ชื่อโตไปรงแจ้ง
บ่แกล้งแหกค้ำ	มาขานสนสร้าง	จันจันร้ายแรง	ถูกยึด
คนดีบ่ดี	คูที่ประพฤติ	ข้อมหันตีแจ้ง	แดงค้ำ
ธาสุทรยศ	โคงก็คอกอบก้ำ	โลกาธรรม	ระข่าเสี้ยงถ้าน
ไว้ธรรมไว้ศีล	กินเมืองกินบ้าน	โจรใหญ่ภัยมาร	มุงทรัพย์
ผมเอ็นประสาน	โปรคขานตอบรับ	พริบพริบเลือกตั้ง	ผู้แทน
ถ้าคะแนน	คนดีหื้อได้	เนอนายท่านให้	อย่าไปหลบไปหลีก
แต่แหล่นายเหย.			

น้อยเต้จะ ฅ บวกแห่ง (บุญทา มูลคำ)

รางวัลชมเชย

กล่อนวาทา	กำจ่าบ่แล้ว	ก้อยฟิ่งตอะแก้ว	อันแนวคำวสาร
ตัวข้าม่อนน้อย	จักก้อยใจการ	หื้อฟุ้งวงศัวาร	ยังสารคำวสร้อย
ชาวปายมีนา	คิดมาต่อห้อย	เงินของไตยคอย	ม่วนลื้อ
ไปเลือก ส.ส	ขอย่าขายซื้อ	สิทธิ์เสียงเฮาหื้อ	เขาไป
วันทูนเมื่อซ้อย	คำก้อยน้อยใจ	เขาลงทุนไป	กำไฮเมื่อหล้า
เขาจักกอบโกย	ควยเขาตางหน้า	หันเป็นข่าวมา	ถ่วงปิ่น
มีเงินทองสูง	ไต่บุงปอดัน	ปอเงินเงื่อนสั้น	ลายลม
เอาเงื่อนซ่อนไว้	จ่าได้หันปม	คำปากจ้ำคคม	บ่สมคืออ้าง
กันเขาเป็นไป	บ่ได้ก็ตสร้าง	เขาจะหาช่องคาง	ตอคด้วง
เฮาศักข์เค็งใจ	เขาบ่ได้ด้วง	เยีเซเหมือนกับด้วง	หอนสู
หนีหน้าสามแล้ว	เหมือนแมวกับหนู	อย่างเขีซคหนึ่ง	ตูเอาเงินจ่า
จักเอาทุนคืน	หมื่นล้านไปหน้า	ได้ลงทุนมา	จ่ายซื้อ
จ้างเขาไปกำ	กำเข้าคายมือ	บ่ใช้หมื่นคือ	แสนปิ่น
ห้าสิบหกสิบ	เขาหิยอันปิ่น	เอาคืนเป็นปิ่น	กำไฮดอกเบี๊ย
ศักข์ใจหนานาหน้า	กำพร้าขี้เปี้ย	เหมือนถูกคิดเมีย	ป้อน้ำ
จ่าเหยียบเตียบเอา	เฮาเป็นกำพร้า	เขาบ่อว่ายหน้า	มาใจ
เลือกคนดีไว้	บ่ได้หนีโกด	ขี้ผอยลมไฟ	อย่างใดอย่างอัน
หื้อก็คยวไป	อย่าได้ก็คตัน	อันของเถวทราม	คำจ่า
ขายสิทธิ์ของเขา	มัวเมาปิ่นว่า	บ่บักปอกหน้า	มากอย
คนคิงจ่องใจ	เหมือนไฟบ่มผอย	คันลมมาจอย	ไหม้ผอยลุกขึ้น
เหมือนน้ำวังใส	เติบบ่ใช้คั้น	เหมือนค้ำไฟฟีน	สว่างยะ
ได้เป็งได้ปิง	ได้อิงเตอกปีะ	บ่สวะคว่างได้	มายลา
จ้วยเฮาแน่นแต่	แก้ไขปัญหา	เข้าในสภา	จ้วยจ่าปากค้ำวน
ไปเป็นปากเสียง	แดนหมู่จาวบ้าน	อันการและงาน	ไผ่มีก
ผู้แทนที่ดี	ยังมีอยู่นัก	ก่อจักสืบสร้าง	มายแควน
อันเป็นซื้อลื้อ	ก้มผ่อหัวแก่น	จะเลือกผู้แทน	ควรแหงนผ่อหน้า
มฉิสีแสง	แมงคาเจ้าข่า	ยังมีแมงมา	มาบมีบ
กันเลือกคนดี	เหมือนมีขงตีบ	กำสิบหมื่นหัน	ปิ่นคำ
คนเข้าแก้ค้ำว	ไม้เต่าเป็งกำ	จะเลือกผู้นำ	จ่าไผ่สี่งด้วน
ผู้แทนผู้แทน	สุคแสนหน้าค้ำวน	ปิ่นศิริคาอู	เงินดำ

กันเข้านโปง	เหมือนไฟถูกน้ำ	ซำดักเงียบปั้ง	หายแดง
ลวดหาชวาบวับ	กับปลั่วดับแดง	ยากจักคืนแดง	เดียมแดงเตียบได้
เอาไปบ่มฝอย	ลมจอบใหม่	บ่หมักวันไฟ	กั้นแล้ว
อันคำวกำจ่า	บ่กาถ้ำคมแก้ว	บอกยังมีครแก้ว	ลอมแปง
เว้นใบแดง	เอาจ่างยื่นหื้อ	ขออย่าได้ขายซื่อ	สิทธิ์แม่หลังจ้ำหย.

ชัชรัดน์ จันทรทอง

PAYAP UNIVERSITY

4. เรื่อง “วัฒนธรรมล้ำค่าด้านนาไทย” จัดประกวดโดยภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยพายัพ เมื่อ พ.ศ. 2539 มีผู้ส่งผลงานเข้าประกวดจำนวน 100 ตำวน ตำวนที่ได้รับรางวัลมีดังนี้

รางวัลเกียรติยศ	กำธร	จินดาหลวง
รางวัลชนะเลิศ	ไม่มี	
รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1	สรจิตร	มุลยศ
รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2	ร.ศ. ชาญชัย	พยัคฆ์พหล
รางวัลชมเชยอันดับ 1	สนั่น	อิทธิชัยมงคล
รางวัลชมเชยอันดับ 2	รพีพรรณ	ปาวีฉณะ
รางวัลชมเชยอันดับ 3	วชิระ	อินทะราชา
รางวัลชมเชยอันดับ 4	สาคร	พรมไชยา
รางวัลชมเชยอันดับ 5	คำหกล้า	เงินอินตะ

รางวัลเกียรติยศ

1. วัฒนธรรม	น้อมนำของจัก	ที่เอคนไทยรัก	ชาติศาสนา
มหाराชา	องค์กษัตรา	ที่เป็งประชา	ล้านนาเขตห้อง
เอาวัฒนธรรม	นำเป็ร่มจ้อง	ในกำรปกครอง	ท่านให้
2. วัฒนธรรม	งามเหมือนดอกไม้	เสริมสร้างชาติได้	โดยดี
ในลกมนุษย์	สูงศุดสวยสี่	ก็เพราะเรามี	วัฒนธรรมสร้าง
เป็รหลักสากล	คนบนลกกว้าง	วัฒนธรรมนำทาง	สร้างรัฐ
3. วัฒนธรรมเคียง	คู่เวียง, วัง, วัด	สมบัติคู่บ้าน	ด้านนา
สยามเมืองฮัม	พิมพ์ใจนักหนา	ต่างชาติเมืองมา	เล่าจ้าววดอยู่
เป็นมรดก	ตกมาก่อผู้	เป็รบุญล้ำงู	ชีวิต
4. ก่าย, วาจำ, ใจ	สคไสท้าวทิส	คิดค้ำแต่่งแต่้ม	วัฒนธรรม
ทางด้านกายนัน	ฮึดมันประจำ	ด้วยวัฒนธรรม	กำรยกมือไหว้
แต่่งคิ้วพื้นเมือง	รุ่งเรืองแต่้ไสร้	คู่ล้านนาไทย	เศสค้อง
5. วัฒนธรรมภาษา	ล้ำค่าพื้น้อง	อยู่จำก็ค้อง	กำเมือง
สำเนียงไพเราะ	เสนาะบูนเป็อง	ต่างชาติต่างเมือง	ได้ฮินชอบผู้
เสน่ห์บ้านเรา	คนเขาฝึกอยู่	กำเมืองเฟ็องฟู	ม่วนล้ำ
6. วัฒนธรรมทางใจ	สคไสคั้งน้ำ	บึงวังยมน่านเจ้า	นที
คือกำรค้องรับ	นับเน็องไมตรี	ปฏิสันถารมี	ฮินได้รับค้อง
ช่วงค้อมวังเวียง	ฮินเสียงออกฮ้อง	ครุยะคนตรี	ม่วนนัก
7. ทะลื้อ, ขอ, ซึง	ซาบซึงแต่้คัก	ถายีหลงล้ำ	ชอมอม
เจ้างามมือกนี้	จะเอาโยแถม	ฟั้งเสียงอะแถม	เหมือนเป็จุมห้า
กำอยู่เว้าวอน	เจ้ามอนท้าวหน้า	ที่เป็รได้มา	ม่่วะ
8. เป็นมรดก	คกทอคมาและ	เรือนก้านเลตั้ง	งคงาม
พธัญชนะ	อักษรฝักงาม	ค้วหนังสืองาม	พื้นเมืองแห่งห้อง
ช่อฟ้าป้านลม	เหมาะสมหยันหย้อง	วิหารเจดีย์	วังวัด
9. ประเพณีงาม	ทุกขามผูกมัด	คนมาแ่อวหลัง	สงกรานต์
ปีใหม่เมืองนัน	ม่่วนจันค้ำกัล	ฝากเป็รค้ำนาน	ลูกหลานค้ำนแต่้
วันกัตัญญู	ปู่ป้าผู้เฒ่า	ค้ำหัวคร้วเอา	กราบนบ
10. ปิตค้ำมารดา	ลูกมาเคารพ	พบญาติกันเก็ยง	ทำบุญ
ขนทรายใส่วัด	จัดฟั้งเทศน์หนุน	พระสงฆ์ค้ำจุน	แต่้กำเง็องเหง้า
ด้วยเป็รเครือแต่่ง	ฟักมฟงเครือแต่้	มน้ำเครือเค็ยว	หน่วยเก๊า
11. ญาติต่างแดน	ใกล้ ไหลมาฮัดเฮ้า	เก็ยงกั๊วะโตกข้าว	คนเช็อง

โบราณว่าไว้	โผมาแอ้วเหมือน	พี่น้องร่วมเรือน	ร่วมเมืองร่วมบ้าน
ความสามัคคี	ตั้งศีลเคียงถ้ำ	ไผ่ถึงเรือนงาน	คือนรับ
12.ประสบทุกข์ภัย	ได้รับจาคทรัพย์	เมตตาช่วยเหลือ	ใจงาม
บ่ละฮึดแล้ว	ช่วงแก้วตั้งตาม	เขตอบภัยทาน	ผู้คดต่ำค้อย
บ่ขำมคนดี	บ่ข่มที่ค้อย	นับเป็นฮึดฮอย	ตะง่า
13.บ่ตีตีกลอง	แข่งยังเสียงฟ้า	ขี้มั่วแข่งอัน	คำวัน
ก๊วคนรามดี	แลห่อบ่หัน	ก๊วปู่ค้อยจัน	นั่นห่อหันได้
คนง่าวก้าโกถ่	คนท้าวก้าโกถ่	คนปัญญาใน	ถิ่นเข้ม
14.ก้าหัวขับไค	คิ้วใจคักแค้ม	ฮิทาก้าได้	เงินทอง
ก้าเก่านเหล่านี่	ท่านซี้จัดดอง	หื้อได้ไคร่ตรง	โบราณเก่านก้อ
มีขของตีไค	อย่าไปเปิดเสื่อ	หื้อเป็นหันลาย	ลับปีะ
15.มีคคมในฝัก	หลิวกมีนัยยะ	ซ่อนในใจอัน	ของคน
ไม้สูงกว่าไม้	หักเพื่อลมฝน	คนสูงกว่าคน	ก้านภัยคนหัน
อย่าตัดสินนามดม	หนดางก็คัตัน	เหมือนดังตัดบัน	อนาคต
16.เป็นวัฒนธรรม	กำสอนงามงด	ของลุงปู่ป้า	มานาน
ทางด้านวัตถุ	มุ่งมุขสถาน	ศิลปะงาน	จักสถานก่อสร้าง
โบราณสถาน	งดงามสถ้าง	งามโบสถ์เจดีย์	วังวัด
17.ทางด้านจิตใจ	สอนไว้เคร่งครัด	เป็นก้าเก่านก้อ	ถ้านนา
พระยาพรหมะ	โวหารภาษา	เป็นปรมา	อาจารย์บ่ขบ่ข้อย
หื้อเรารักหุม	จุ่มนุนคำสร้อย	ฝากเป็นแนวรอย	เน้นจ้ำ
18.งามประเพณี	เป็นศรีตะง่า	ปอยหลวงท้าวหน้า	คูเป็ง
เกียมคางจ่างพ็อน	คือนรับไคว่ถึง	พ็อนมวยพ็อนเจิง	จ้อยขอม่วนเหล่น
กถ้องสะบัดใจย์	สาวใหม่พ็อนเค้น	คบบ่าผาบควย	บ่ละ
19.เดือนดับเดือนเป็ง	ไปใต้บาตรพระ	ในกลางช่วงแก้ว	อาราม
รักสิ่งแวดล้อม	พร้อมใจห้วงหาม	รักวัฒนธรรม	ทุกคนเดือนค้อม
ประเพณีไทย	รวมใจโอบฮ้อม	บ่ได้เตตุม	คว่างไว้
20.ช่วยปลูกรักษา	รุกขาคอกไม้	ประดับเขตบ้าน	คาวา
โครงการกล้วยไม้	ผู้ไพรพฤษยา	คอกเอื้องนานา	คีนสูป่าห้วย
คือวัฒนธรรม	เลิศล้ำยิ่งด้วย	องค์ราชินี	แม่พระ
21.พระราชทาน	โครงการราชะ	ปลูกป่าปลูกสร้าง	ความดี
ปลูกวัฒนธรรม	ธรรมะเสริมศรี	ปลูกมิตรไมตรี	ปลูกที่ใจหมั่น
ปลูกสร้างนิสัย	ปลูกถ่ายแปงป็น	ศิลปาชีพอัน	งามงด

22.โครงการในหลวง พระผู้ทรงยศ	ปรากฏทั่วห้อง	ล้านนา
ช่วยอนุรักษ์	แหล่งน้ำธารา	ปลูกป่าล้อมบ้าน
ปลูกวัฒนธรรม	ทั่วถิ่นกันดาร	ป่าไม้
23.ชาวไทยภูเขา	โครงการหลวงได้	แนะนำ
สมเด็จพระย่าให้	สร้างแผ่นดินธรรม	ตามเบื้องบาทเจ้า
ปีกาฉจนนา-	สมโภชไทยเรา	รับรู้
24.พระราชทาน	ช่วยตั้งก่อภู	โรงเรียน
กำรศึกษานั้น	ส่งหมอเยี่ยมเยือน	รักษาโรคเสี่ยง
ถิ่นล้านนาไทย	คุณกษัตริย์เพียง	ทေး
25.ชาติ .ศาสนา	ที่ก่อเกิดสร้าง	วัฒนธรรม
กล่อนระบำ	เหล่านี้ว่าดวงลง	ก่อนแห่ล้นาเยช.

จินดาพรหม - สันกำแพง (คำธ จินดาหลวง)

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1

วงษ์	เจริญพิงคำว้อซ	คิ้วขำม่อนหน้อย	จักฮ้อยคำวสาร
กรบการวะ	นมัสการ	โหว่ดวงวิญญาณ	อาจารย์เก้าเหง้า
บรมครู	ผู้เป็นแบบเบ้า	ขอเป็นฮ่มเงา	ม่อนไห้
จักจำอักษร	สุนทรก๊อนไก้	โดยคำมแคไ้	สุวรรณ
ล้านนาถิ่นแคว้น	แคนดินสุขสันต์	หลายเผ่าปงป๋น	ม่วนจันถ้วนหน้า
ฮึดฮอดกอยหนุน	บ่ฮุดยู่หนุ่	ฮักษาฮีบชาว	ถล่าวจี้
คันไม้มีแก่น	แน่นเพราะเปลือกปี้	มีฮ่มแผ่กว้าง	บังโอบ
ฮึดฮอดฮักป๊ะ	นับอสงไขย	เมืองเหนือถิ่นไทย	ไ้ไ้ผลถ่าวฮ้าง
ช่วยกันจรจรโลง	ส่งเสริมสรรพค์สร้าง	คำมมรรคกาดง	เผ่าจ้อ
วัฒนธรรม	ล้ำค่าอะเคื้อ	เมืองเหนือถิ่นบ้าน	ถ้านนา
เป็นเอกฮิ่งล้ำ	กำฮู้กำจำ	กำจันรรจา	ภาษาคอบถ้อย
ฮู้ม่วนจำหวาน	เหมือนตาคุดฮ้อย	หน้าคำมีฮอย	ฮิมขว้าย
หน้าจันใจบาน	ทุกฐานเขตค้าย	เหมือนป๋นเมฆฝ้าย	ขวงคำ
ฮู้จำฮ่อนน้อม	พร้อมทั้งจดจำ	เจื้อพิงกำ	คนแก่คนเฒ่า
ฮู้ม่วนกำเมือง	รุ่งเรืองแบบเบ้า	ลูกหลานฮับเอา	ฮีบไว้
น้ำใจใสเฮ้น	แม่แจ้ฮวยากไ้	มีใจใ้ใ้เอื้อ	คางคิ
ฮักพิฮักน้อ	เพื่อนพ้องฮักคิสิริ	ฮูกมิตรไมตรี	กับคนทุกค้าน
เหมือนโพธิ์สะไร	แต่ไบกิงกำน	เอื้อเพื่อเจืองาน	เกี้ยวถ้อง
ฮับเขมมานเขื่อน	เหมือนญาติพี่น้อง	มีใจฮ่วงฮ้อง	เจอบาน
สีใจฮิ่งล้ำ	ข้าวน้ำอาหาร	ยกขึ้นเฮือนงาน	ถี้ขงฮักฮักฮัก
ผู้คนทนไกล	อยากไหลหลังฮ่อน	บ่ฮอกจากจกร	หลีกถี้
วัฒนธรรม	ล้ำค่าแบบนี้	มีมาก่อนถี้	โบราณ
แต่งคังงามนัก	มีหลักมีฐาน	ฮีบค้อค่านาน	ฮีบสานห้วงฮ้อย
สวนใ้ฝ้าค้อ	หม้อหอมฝ้าค้อย	บ่ละฮึดฮอย	เป่ล่าว้าง
จ้างยังบ่ค้าย	อย่าขางง้าง	หื้อคนเล่าฮ้าง	ถือนาม
เหมือนแก้วล้ำ	บนแหวนสยาม	เมืองถิ่นไทยงาม	ล้านนาถิ่นฮ้อง
ยามหันเม่นาง	เขวคางกำงฮ้อง	เหมือนถ้วงทรายทอง	ถ้องฟ้า
เหน็บเอื้องสามปอย	ฮ้อยป่วงระฮ้า	เหมือนลอยเมฆฝ้าย	ปายบน
ประเพณีฮานัน	อันสถาผล	ถ้วนเป็นมงคล	อ่าไฟใหญ่ถ้วง
วัดวาอาราม	ถ้วนงามถ้วง	ไพธรรมถ้องคาง	เป่ล่งวะ

เมืองคนใจบุญ	หมุนธรรมองค์พระ	ศาสนาเจ้า	โคดม
ปอยใหญ่ ปอยน้อย	คอยคุ้มคุ้มสม	ทั่วทุกสังคม	นิยมชอบผู้
ตลาด ตามกัวย	ช่วยกันทุกผู้	ช่วยใจจงใจ	เอื้อเพื่อ
ปีใหม่ปีนเมือง	รุ่งเรืองอะเคือ	เมืองเหนือถิ่นบ้าน	นานมา
พื่อนจริง พื่อนเลียบ	พื่อนคาบ งามคำ	คำหัวครุบา	อาจารย์ท่านเจ้า
งานบุญ สุนดาน	โบราณแบบเป้า	คำมสิดฮอยเฮา	เมินนั๊ก
ต่างช่วยเหลือกัน	ล้มพันรศึกคัก	เป็นหลักฐานมั่น	มาเมิน
เดวา อารักษ์	จักสรรเสริญ	คนที่จำเวิญ	เคินตางถูกต้อง
เสียงจ้อยคำวซอ	เคล้าคลอฟูถ้อง	สืบคำมทานอง	ม่วนล้ำ
งานลอยกระทง	ปล่อยลงแม่น้ำ	เข้าใจชอบผู้	เจยบาน
เสียงซึ่งตะลือ	เคล้าคลอเพลงหวาน	บ่งบอกตำนาน	บ้านเฮาก่าเกื้อ
น้ำใจคนเมือง	รุ่งเรืองโอบเอื้อ	ช่วยเหลือเจือจาน	ด้านฮ้อน
คนบ้านเมืองไหน	ใครมาร่วมฮ้อน	อยากไหลหลังฮ้อน	เฮือนจาน
คนเมืองล้วนล้วน	ฮ่วม่วนจำหวาน	หน้าจิ้นใจบาน	คอบขานเปล่งแจ้ง
ฮุ่นแต่คำดี	บ่มีเสแสร้ง	มีใจฮ่อมแปง	ใฝ่รัก
ไปอยู่ไหน	ใจยังจงจ๊ก	ฮักษาคอฮั้น	กันไป
ช่วยคุ้มช่วยก่า	อย่าทำใจไกล	อย่าหนีจากไฟ	ไปป่าทิ้งห้อย
วัฒนธรรม	ล้ำค่าเปล่งป้อย	ช่วยกันผ่อกอย	หลายชั้น
จะฮ้าย จะดี	มีคนเด้านั้น	เป็นตัวซี้คั้น	นำตาง
หากหมู่เฮานี้	มีใจจิดจ่าง	ปล่อยปตะละวาง	ปล่ร้างคอฮ้อย
แถมน้อยชักรวัน	หันแคฮูปฮ้อย	หากห่างฮิดฮอย	ปล่อยละ
จะกันคักคี่ศรี	หนีห่างธรรมมะ	วัฒนธรรมสิ้น	เปล้าคาย
“วัฒนธรรม” เฮานี้	ป็น้องดังหลาย	บ่ว่าญิง-จาย	อย่าหน่ายสรรคี่สร้าง
บรรพชนเฮา	คนก่าเต้าฮ้าง	เปล่งมรรคาคาง	อนาคค
สืบหื้อลูกหลาน	เมินนานเฮ้าฮัด	ปรากฏนั๊กค้ว	วงศ์วาน
ถ้านาถินนี้	มีหลักมีฐาน	สืบเหินเมินนาน	พะหมานบ่ได้
เฮาจาวล้านนา	ป็นฟ้าลุ่มไค้	อยู่คี่มีจัย	ตราบนี้
สังวรณนา	จียากถ้าวจี้	จบลงค้ำฮี้	วางก่า
คำวระบ่า	นำมาเลี้ยงหนี	ค้ำนี้วาควางถั่ง	ก่อนแห่หน้ายเฮย.

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2

กราบวันทา	ไหว้สาหม่อมมบ	ท่านที่เคารพ	ครูบา อาจารย์
จักได้แต่งตั้ง	ลิขิตไฉน	คำมแบบโบราณ	เป็นสารค่าวศร่อย
จะกล่าวบรรยาย	ขชายเรื่องน้อย	ขอคักฟังกอย	พินิจ
แดนถิ่นไทยงาม	เรื่องนามเลิศฤทธิ์	เมืองนิมิตรแก้ว	เวียงงาม
เคยมีเจ้าฟ้า	ประชาถิ่นหลาม	ประเพณีงาม	นามลือลั่นก้อง
อดีตปางหลัง	เวียงวังหอห้อง	ปราสาทหอทอง	เทียบพร้อม
คนล้านนาไทย	จิตใจอ่อนน้อม	นิสัยโอบอ้อม	ใจบุญ
รักที่รักน้อง	เพื่อนป้องตระภูถ	เมตตาการุณ	กำจุนช่วยป้อง
อักษรพื้นเมือง	รุ่งเรืองทั่วห้อง	ทั่วแผ่นดินทอง	แพร่พิศ
พระธรรมบาลี	มีสารพิศ	คำมวัดใหญ่หน้อย	ดมไป
เป็นเอกลักษณ์	พิทักษ์จิตใจ	คนล้านนาไทย	ยิ่งใหญ่กว้าง
หลายยุคร้อยปี	มีหลักฐานอ้าง	สมัยขุนนาง	พ่อให้
บ้านเฮาคณเมือง	รุ่งเรืองแคว้ไชร์	ทั่วแคว้นเหนือใต้	สุขบาน
ศิลปินนัก	งานจักเหลาสาน	ต่างก็ชำนาญ	กำรงานทั่วหน้า
งานแกะสลัก	งานปักทอผ้า	หมู่เฮา ล้านนา	เก่งนัก
ช่างคำ ช่างเงิน	ช่างเงิน ลงรัก	สลักวาดมด้ม	ลายไทย
หมู่เฮารุ่นน้อง	ควรซ้องสนใจ	ศิลปะไทย	สมัยก่อนอื่น
มีคุณค่าหลาย	ขชายเขตชั้น	ถึงปัจจุบัน	แล้วน้อง
ตั้งด้านคนศรี	ปี่ขลุ่ยก้องก้อง	หากมีทั่วห้อง	เวียงชัย
เพลงซอคำวจื้อช	ระห้อยม่วนใจ	ก้องสะบัดชัย	ก้องใหญ่ก้องหน้อย
พิณพาทย์บรรเลง	เป็นเพลงระห้อย	มีคำมงานปอย	มากนัก
สายลือ ซอซึ่ง	พียงอนุรักษ	ค่านักบ่หน้อย	ของเดิม
ขอเจริญพี่น้อง	เพื่อนป้องส่งเสริม	ดัดแปลงต่อเติม	ของเดิมเก้าน้ำ
พี่น้องสืบพี่น้อง	รื่นเริงรับเจ้า	ของล้านนาเฮา	ก่อนนั้น
ประเพณีหลาย	เรื่องฮาหลายจัน	เป็นเขตขอบชั้น	เวียงนวน
สงกรานต์หน้าแล้ง	น้ำแก้งขาดฝน	หมู่ประชาชน	ต่างคนม่วนเหล่น
ปีใหม่พื้นเมือง	น้นเนื่องตื่นเดิน	แอ้วลาดตระเวณ	เล่นน้ำ
เข้าวัดถวายทาน	อาหารช่วยกำ	แอ้วห้วยป่าถ้ำ	ธารา
ไปคารวะ	มาด่าปีด้า	คำหัวครูบา	อาจารย์แก่เฒ่า
พบปะสังสรรค์	น้นเนื่องเถียงเหล่า	คนเมืองหมู่เฮา	อึดเข้า

พระธาตุเจดีย์	มีหลายแต่เต้า	ตวงน้ำธาตุเจ้า	เอาบุญ
แท่นางแม่พระ	บ่ละหายบุญ	กุศลงานบุญ	กำจุนเจ้าข้า
ฤๅคะมหันต์	คินคั่นแตกอ้า	งานฉลองมา	ผู้ซัด
ปอยหลวง วิหาร	ตานกำแพงวัด	หัดยศเดรเจ้า	พระครู
ฟังเสียงก้องก้อง	ตั้งมองม่วนหู	ก้องใหญ่แหวคู	ตั้งตั้ง ตั้งตั้ง
พาพ้อก้องก้องวง	ตั้งมง หูอึ้ง	สายลือ ซอซิ่ง	ม่วนซัด
ขบวนคร้วคาน	สานกันเข้าวัด	ชัคเขียดเขียดกัน	ก้องแหว
ขบวนจ่างพ็อน	เคินจรเปิ่นแหว	พ็อนเลียบเปิ่นแหว	อกแหว แอ่นแอ่น
พ็อนเลียบงามคำ	ขี้มน้ำเปิ่นเปิ่น	ชะม้อยหาเฟิน	ขี้ม้อย
เคินชกย้ายแขน	รำแพนเลียบน้อย	ม้วนนิ้วอ่อนอ้อย	สวยงาม
พ็อนเจิงพ็อนเจียว	ไต่เคียวคิดคำม	พ็อนคาบคำราม	สนามต่อสู
นกงูรำแพน	ปีกแอ่นกูปู	นำผ้อมองคู	ม่วนนั๊ก
วัดสาหร่านฝน	หมุ่นคนคึกคัก	จ๊กจวนกันเข้า	ดวยคาน
เข้าพรรษาแล้ว	แม่แก้วลูกหลาน	เข้าวัดดวยคาน	ตัดมารขวางกัน
ละชั่วทำดี	มีจิตตั้งหมั่น	ตั้งสัจยาบัน	น้อมนีก
ฤๅคะทรง	น้ำลงไหลลือก	ต่างนีกว่าอัน	บุญมา
แต่งทรงไว้	เตรียมไปไหว้ตา	พระแม่คงคา	สมมาราบไหว้
เป็นประเพณี	มีท้าวเหนือไค้	จัดงานทั่วไทย	ใหญ่นั๊ก
คู่ขวัญบาศรี	ของคินน่ารัก	ขี้มคักกราบไหว้	แขกเมือง
กษัตริย์เจ้าฟ้า	นั่งแท่นคำเหลือง	เสด็จเข้าเมือง	รุ่งเรืองฤๅธิ์กล้า
มคมือเสกสรร	เรียกขวัญหน่อกล้า	ประเพณีมา	หลายยุค
คือนรับราชา	มหาประมุข	ประยุคค์ใช้ไค้	งามคิ
ควรรักษาไว้	ใช้เป็นศักดิ์ศรี	เมืองนพบุรี	ศรีเจียงใหม่เจ้า
ชุดหม้อหอมเมือง	รุ่งเรืองอยู่เฝ้า	ถิ่นไทยงามสา	ก่อนนี้
อย่าถือสูญหาย	ทำลาช่อนถี้	หาไหนอย่างอี่	มิกา
เงินจวนพิน้อง	จ่วยป้อรักษ	ของเก่าล้ำนา	หาไหนเหมือนไค้
ข้างนี้เมืองหนาว	ข้าวข้าวเมืองไค้	บ่เป็นพิษภัย	ทั้งนั้น
ขุคิมถ้วน	กัลยาพ้องจั้น	วัฒนธรรมแมนหมั่น	ถ้านนา
กราบอ้อลา	เนื้อหนทำอี่	เท่านั้นก่อนและ	นายเหย

รางวัลชมเชยอันดับ 1

วงนัง	เจริญฟังคำวจี้อย	คำมบทยาพถ้อย	เรียงร้อยภาษา
ไหว้องค์ปู่พระ	องค์กษัตริ์	น้อมนบครุบา	อาจารย์เก้าเหง้า
ข้าน้อยขอเขียน	วิเปียรไต่เต้า	ขอเบิ่งร่วมเงา	ม่อนไต้
มือกำปากกล้า	จักจำก่อนไถ่	ความสู้คดี	เขียนมา
ถ้ายทอดสืบเชื้อ	เพื่อกำการศึกษา	เป็นภูมิปัญญา	หมู่เฮาจาวบ้าน
หวังเบิ่งลูกหลาน	สืบสานหลายด้าน	ของศิโยราณ	บ่ละ
ของศีกษา	สุนทรวาทะ	ศิลปการอู้	จวนฟัง
กำขอคำวจี้อย	ตะก่อนอนนหลัง	เกยเต้าขานดัง	บ้านเหนือบ้านใต้
ม่วนในน้ำเตียง	อยากเคียงอยู่ใกล้	ป็น้องคน ไทย	อวดนั๊ก
ลายสือค้วเมือง	เรื่องอนุรักษ์	อักขระแบบเบ้า	โบราณ
หือได้สืบสู้	สู่หมู่ลูกหลาน	บ่เป็นตำนาน	หือขานกล่าวอ้าง
หมู่เฮาช่วยกัน	ปงป็นฮ่วมข้าง	มาปู้นแนวตาง	ชาติเจื้อ
สืบมนต์อักษร	กำปอนอะเคื้อ	มงคลก่อก่ื้อ	จิวา
ฮือชอยบ่ละ	สืบต่อชะค้ำ	มรดกล้านนา	หาตางเตื้อมคุ้ม
เป็นศักดิ์เป็นศรี	ความดีหือหุ่ม	ห่มหือจาวจุม	ป็น้อง
ฝ้านุ่งแต่งกำย	ญิงจายขอร้อจ	แต่งหือถูกต้อง	หมู่เฮา
ส่วนค้วจายนี้	ชุดคื่อวคเขา	เดื้อค้วงามเถา	ก้วยเฮงหม้อห้อม
ไต่เคียวสะคอด	กั้คักขาก้อม	ต่างชาติเขายอม	ชอบม๊ก
ญิงใส่จั้นขาว	สมสาวนำฮัก	งามนั๊กใส่เดื้อ	เบิ่งกวน
แขนขาวแนบซิค	คิคปีดสงวน	กำขานเมื้อนวล	ปล่่ายผมหมวดเกล้า
งามผ้าสะไบ	หือยไหวบ่าเจ้า	งามเหมาะกะกวนเอา	แบบเก้า
บุญประเพณี	ปีใหม่เมื่อเจ้า	คำห้วพ้อเฒ่า	อาวอว
ขนทรายเข้าวัด	ปล่อยนกปล่อยปล่า	คานผาธนา	บุญญาแต่ก้ว้าง
ไม้ค้ำสะหลี	มีแห่สืบสร้าง	กุศลนำตาง	พร้งพร้อม
ป่อยหน้อยป่อยหลวง	ดวงใจนบน้อม	กิ่นหวานคานค้อม	นำปา
เบิ่งก่อกอเก้า	นำศาสนา	ดีเบิ่งศรัทธา	วัดจาวบ้าน
บุญป่อยข้าวสงฆ์	หวังบุญมาบ้าน	อุทิศขอदान	ญาคิมิตร
บาทศรีสู่ขวัญ	สัมพันธ์แนบซิค	มีจิตใฝ่เอื้อ	อำนวย
ฮือเบิ่งม่วนล้ำ	สลาทดานก้วย	คั้งธรรมหลวงตวย	ช่วยกันสืบสร้าง
บุญสืบชะค้ำ	ภัยรอบข้าง	เพื่อปล่อยปลองว่าง	โศกคู้ก

งานบุญเอือนเย็น	หลายเงินหลายยุค	แผ่สุขโอบเอื้อ	คางบุญ
หือคานหยาดน้ำ	พระธรรมส่งหนุน	เป็นแก้วเป็นคุณ	เป็นทุนภษาหน้า
งานบุญขันโตก	โชคคีน้องกล้า	ของกินจักดา	ด้วยจ้อน
กำรเล่นม่วนดี	มีหลายท่าพ็อน	สองแขนรำช้อน	ไปมา
พ็อนเล็บอ่อนช้อ	ผ่องกองงามคำ	พ็อนน้อยใจชา	พ็อนคาบคมกล้า
งามพ็อนสาวไหม	เจิงนายน้องกล้า	ส่งเสริมล้านนา	ถ่อก้า
ตะปะคนศรี	มีหลายน้กล้า	นำมาอวดอู้	ของดี
ขลุ่ยซิ่งสะก้อ	ปีแนป่าคตี	ก้องกลองก็มี	เป็นศรีแบบเน้า
นำมาแก่กัน	สุขสันต์กายเสรำ	คนศรีหมู่เฮา	ม่วนแต่
กถ้องสะบัดชัย	เสียงได้ปราบแป	คู้กโสกล่ายแก่	หนีไป
กถ้องปู้จານี้	ตั้งไปไกล	เป็นเสียงคืบกับ	หือสุขเบ่งป้อย
จิงม้องมองเจิง	พ็อนเจิงเป็นถ้อย	แห่ม่าฮ่วมปอย	หัววัด
ตั้งกถ้องพร้อมกัน	เนืองน้นฟังชัด	เพื่อคักเสียงได้	รางวัล
กถ้องหลวงสะต้อน	ช้อนตีแข่งขัน	เป็นตีม่วนจัน	คนหมุบ่หน้า
กถ้องปู้เจตี	ม่วนตีบค้อย	เสียงตั้งฟังกอย	อ่าละ
ถ้านนาแดนศิลป์	แผ่นดินเมืองพระ	ปู้ทธศาสนาเกื้อ	บุญญา
ร่วมเฮินทั่วแคว้น	ทั่วแดนรัฐดา	มีพระครูบา	ศรีวิชัยเจ้า
เป็นเนื่อนาบุญ	นำหนุนคองเต้า	ด้านแปงฮ่มเงา	เป็งปีะ
พระธาคุเจดีย์	ศรีมังคะละ	สมัยเก่าเกื้อ	ถ้านนา
ป้างองคี่ปู้พระ	ศิลป์งามคำ	เล่าลืออุทธา	หาค่าบ่ได้
พระเจ้าค้นหลวง	ปวงชนกราบไหว	ขอโชคปอนชัย	จีวิต
อุโบสถวิหาร	โบราณสร้างคิด	วิจิตรแคงหย้อง	ลายคำ
ภาพวาดเล่าช้อน	สอนเรื่องกฎกรรม	เป็นสื่อชักนำ	ทำดีแมนหมั้น
มีสิ่งงานศิลป์	ใช้ดินแคงปั้น	ตะปีะครวอัน	ของใจ
เครื่องเงินแก้วแสง	ก็คแปงแคงไว้	หือถูกหลานได้	ชื่นชม
เพื่ออนุรักษ	อู้จักสร้างสม	ศึกษาสังคม	บ่าเก่าสรรค์สร้าง
วัฒนธรรม	นำมาอวดอ้าง	มาเสริมเติมวาง	เกี่ยวก้อง
บ่วระมวล	จวนปีนายน้อง	จ้วยกันปกป้อง	น้อมนำ
วัฒนธรรม	อำมาเต้า	เด้านี่สู้กันฟัง	ก่อนแห่นายเหย.

รางวัลชมเชยอันดับ 2

สารุก่าร	ก่อนจ่ารก็อนไก้	แดนรูปเตียนไค้	คัวยสองหัตถา
ไหว้องคัไครรรคณ์	องคัภษัคร่า	ไหว้ตั้งครุบา	อาจ่ารเก้าเหง้า
ม่อนผู้เขียนกล่อน	สุนทรแบบเบ้า	ฝีมื้อยังเขาว์	อ่อนน้อย
คารมคมข่า	เก็บนำมาฮ้อย	เป็นสารคำวสร้อย	ชอโย
หวังหื้อป็น้อง	มองค้อก่ารณัไกล้	ค้อล่านนาไทย	งามใสบ่เสร่า
อติตะก่าล	ล่านนากั้นเหง้า	หยังมาคุดา	เงินถ้ำ
วัฒนธรรม	เหมือนล่านเสาก้า	ใสบ่บั้นปล้า	ทำลาบ
ก่ามเมืองม่วนเพราะ	เหมาะสมใจหมาย	เจ้าจ่า น่ายนาย	ฉุิงจายชอบสู้
อิทธาศัย	บ่ใ้แข็งฮู้	เป็นคัมมุค	ขิงนั๊ก
นุ่งฉิ่นใหม่	ค้อไไหนลัฮัก	ปักดอกค้อมเกล้า	แชมมวอย
เป็กคับวชพระ	สลาคคานกัวย	ชากจันคนรวย	ควนกันเป็นเส้น
ปอยหลวง แห่กล้อง	คนองหกคั้น	ฟ้อนเจิงจัดเจน	ม่วนแต่
ก่ารหนักก่ารมา	แม่นเอาบ่มปี	ก็ช่วยกันแก้	บรรเทา
ไคร้หัวหยอกลื้อ	บ่ถือ เสา - เชา	น้ำใจหมู่เฮา	บ่เบาขาดแห้ง
ฟ้อนเล็บสาวใหม่	บ่ใ้เสแสร้ง	ค้อปุ่นคี่แขง	แม่นตัด
กั้นแขก เสาผี	มีสารพิค	บ่คึดแบบบ้าน	เมืองใด
เป็นเอกภคัษณ์	เป็นหลักยึดใจ	เฮาล่านนาไทย	ภูมิใจบ่หน้อย
ฟ้งล้าหะเสียง	สำเนียงกล่าวถ้อย	เหมือนสายลมจอย	ถึงไม้
ฮู้ม่วนจ่าหวาน	ป่านรสคอกไม้	เหมือนกันอยู่ไกล	กันรัง
ง่าเฮาหน้ายละ	สวะควางคินหลัง	ปายหน้าจักฟ้ง	ตีไหนกันเจ้า
ปอยบวชลูกหลาน	ฮิต ดานขันเข้า	ปีใหม่เมืองเฮา	ม่วนถ้ำ
เข้า - ออกวสา	บุญญาช่วยก่า	ละกั่มม่วนข้อง	เกษมี
กระทางลอยน้ำ	งานประจำปี	งามประเพณี	เป็นค้อวค้ออ้าง
ป็น้องวงศา	มาส่วนกันสร้าง	ค้ำมมักกาตาง	ก่อนนั้น
ปู้หม่อนปีต้า	มาหลายหลิบจัน	เป็นสรรแดงสร้าง	วางแนว
ลูกหลานรุ่นนี้	อย่าหนีเหยียดแหว	หนุ่มสาวรวมแหว	อย่าแหวถ่ามหลัน
ผสมกลมเกลี้ยว	ลูงเคียวค้ำมเส้น	อย่าไหวเจอนเฮัน	จั้งฮู้
ฮ่วมสร้างกฎเกณฑ์	เป็นหลักกระตุ้	นับถือค้ำผู้	มีกูน
ศาสนานี้	เป็นคั้วมศูนย์	สร้างสรรคัถ้องบุญ	เป็นกูนแก่หล้า
ศูนย์กถ่างเกิดก่าร	สืบสานไปหน้า	ถือศาสนา	นี้เส้า

ฮึดเกล้าป้างหลัง	นับตั้งแต่เกล้า	สืบตามแบบเนา	เดิมออน
บรรพชนนั้น	ส่วนกันตั้งสอน	มีใจอาวรณ์	ท่วงโยไว้หื้อ
เป็นคนหนไกล์	ใคร่มาพ่อหื้อ	ตามกำรำลือ	ก่อนนั้น
อีสานได้กลาง	ต่างประเทศนั้น	ใคร่หันฮึดบ้าน	เมืองเฮา
แม่นฮาดะไว้	ไปม่วนของเขา	เหมือนไฟบ่เอา	ไปมาหึ่งห้อย
เกียรติและศักดิ์ศรี	จักมีเหลือน้อย	หันไกล์จอยวอย	เงินล้ำ
เฮาบ่ฮักษา	ยังมาจ้วยซ่า	เหมือนกันบั้นปล้า	ทำลาย
เปรียบขามอนอนนั้น	มันทาวฮิมค่าย	ปะผ้าตัวบลาข	ปอขววยไกล์แจ้ง
เหมือนเอาฮักษา	เข้ามาเต็มถั่ง	บ่ก็คอกอยแขง	ท่วงก้อง
อนาคตกาล	ถูกหลานป็น้อง	เหมือนเสียดเครื่องห้อย	เงินคำ
ตกป้างสุดศรัย	บ่ทลายฉนำ	วัฒนธรรมค่าล้ำ	หายจ้อย
เหลือแต่ตำนาน	ไว้ขานขานกล่าวถ้อย	ละไว้เปียงฮอย	เฮี้ยป็น
เป็นคนหนไกล์	ไผจักบักพื้น	บ่คฝุ่นกำขึ้น	มาแขง
ส่วนหมู่เฮานั้น	หันจักกินแขง	กินหนูนเมื่อแขง	กินแขงเมื่อหล้า
ขอเจิญหนุ่มสาว	ฮาวอนน้ำป่า	ถูกหลานล้านนา	เฮานี้
ส่วนมือส่วนใจ	อย่าได้หลีกถี้	ละของเกล้า	โบราณ
ส่วนอนุรักษ์	แปงหลักสร้างฐาน	สร้างสรรค์ผลงาน	สืบสานแต่กว้าง
ของไกล์ฮูฮวย	แม่นนาขบ่สร้าง	มาปลั่งลงวาง	คว่างละ
ความสามัคคี	มีสัมพันธะ	ยอมปะจวบได้	มีภัย
ฮึดถ้านานี้	คือรวมจิตใจ	เฮาล้านนาไทย	ส่วนใจกอบกู้
สมานฉันท์	ช่วยกันต่อสู้	โบราณเป็นครู	แบบไว้
สั่งลูกสอนหลาน	สืบสานกือนไกล์	เป็ื่อเป็นแคได้	ไฟงาม
ล้านนาถิ่นแคว้น	เปรียบแหวนสยาม	มีเพชรเม็ดงาม	ติดตำฮูไกล์
เฮาถวรวงหา	ฮักษาหื้อได้	ค้วยหรัย	ไฟฮัก
ตั้งสรรณนา	มามินแต่คัก	ขอพักจอยจั้ง	วางลง
กล่อนวาทา	ไซมาเลี้ยงหนี	เด้านี้วาควางกำ	ก่อนแลนายเฮย

รางวัลชมเชยอันดับ 3

ยอห์ตถา	วันคานบ่น้อม	นิ้วมือหนีบด้อม	น้อมเกล้าเกล้า
ขององค์พุทธะ	ทรงพระเมตตา	เสริมสร้างปัญญา	คู่ข้าม่อนหน้อย
ที่ได้แจ้งก่อน	สุนทรคร่าวสร้อย	เป็นสิดแนวสอย	สืบไว้
วัฒนธรรม	ล้ำค่าแต่ใจรั	หมู่เฮาบได้	คุมลา
มีเอกลักษณ์	ทางด้านภาษา	ตัวเมืองล้านนา	คุณค่าหมั่นคือ
คนเก่าโบราณ	เขียนจารไว้ถือ	เป็นที่เลื่องลือ	แต่ดี
กำแพงเมืองเก่า	จำเอนวณนิก	ใฝ่รักฟู้อ	วอนกำ
ธรรมเนียมบอกจ้	เฮานี้จคงจำ	สวัตติน่า	ท้ายกำว่าเจ้า
เพื่อเกียรติศักดิ์ศรี	คิงามแบบเป้า	บได้มัวมา	ต่างพ้อย
วัฒนธรรม	นำความเรียบร้อย	ปดกคำด้อย	เนอนาย
ทุกสิ่งอย่างนี้	ล้วนมีความหมาย	แม่นเฮาทำลาย	ก่ออายหัวหน้า
เป็นความดีงาม	ทุกยามเนอข้า	หลายจ่นคนมา	บ่แคแล้ว
ระเบียบแบบแผน	แห่งเคนเนแล้ว	เกิดความผ่องแผ้ว	สังคม
คลายความโศกทุกข์	ถือสุขสะสม	เป็นที่นิยม	สมใจใฝ่อ้าง
วัฒนธรรม	น้อมนำอยู่ข้าง	จักเป็นแนวตาง	หลักฮ้าย
ความเป็นอยู่ดี	บ่มีขดค้าย	เชียบเหมือนตองฝ้าย	ตางดี
ถำรเด่นและพื่อน	ฮ้อนแฮนคี่หลี	ขับฮ้องก้อมี	คนครีพื้นบ้าน
สะล้อ, ซอ, ซึง	คิงม่วนเสียงล้าน	ใจจั้นเจยบาน	แตเินาะ
แต่งกำยงามคำ	อู้จำม่วนเพราะ	เสนาะม่วนอัน	คารม
เพลงซอและจ้อซ	ปือยมาประสม	เพลงกล่อมนิม	ประโลมลูกเต้า
พื่อนสืบล้านนา	มีมาแต่แห่ง้า	ฮิดของหมู่เฮา	ล้อนดื้อน
ยังมีแถมหลาย	มากมายเรื่องพื่อน	ฮ้อนชุกเกำหั้น	โบราณ
ฮิดเคิมแก่นั้น	หลายอันประกำร	เป็นของโบราณ	เมินนานเนอข้า
แสดงถึงความ	เจริญมากหน้า	ของเคนล้านนา	ถิ่นตอง
โบราณสถาน	ประสานลอคคล้อง	เป็นสิ่งเกี่ยวข้อง	กองกรรม
เป็นศิลปเลิศล้ำ	ดอกล้ำความจำ	เป็นวัฒนธรรม	ประจำเขตห้อง
มรดกล้านนา	นี้ถุกค้อง	จักขอใฝ่ปอง	บ่ละ
คังประเพณี	คิงมีสะปะ	บ่ละด้ออัน	อันใด
พ่อแม่พี่น้อง	เพื่อพ้องใจลี้ไกล	พังคร่าวซอโย	ถือใจผ่องแผ้ว
ล้านนารุ่งเรือง	เป็นเมืองมิ่งแก้ว	แบบแผนเป็นแนว	เรียบร้อย

ตั้งประเพณี	ก่อนมีบ่อน้อย	จักขอกถาวลื้อย	วาตี
เดือนเจ็ดจิมัน	ถืออันคันปี	เป็นประเพณี	ปีใหม่เริ่มคัน
ปีใหม่เมืองเสา	ปีเก่าล่วงปีน	หมดความกังวล	ตะป๊ะ
โนเดือนสามเบ็ง	ถึงวันมาฆะ	บ่ละว่าอัน	ฟังธรรม
เวียนเทียนที่วัด	เครื่องครัดประจำ	เกิดบุญหนุนนำ	ทำหื้อเบ่งบ่อย
เดือนหกปล่อง	ปอชหลวงและหน้อย	ก่อเป็นฮีตฮอย	แก่นั้น
เดือนสิบนั้นกา	บ่ค้ำค้ำเค้น	จักขอกถาวเอิ้น	เจิญฟัง
แสกลโลกมากัน	เริ่มต้นปลูกฝัง	เข้าพรรษาขัง	วิศาขิมค้ำย
ขันเข้าไปตาน	ใจบานบ่สัวย	ขอผลบุญตวย	บ่ลี
แสกเกี้ยวเดือนสาม	คิดค้ำค้ำจี้	เดือนสี่ว่าอี	ตวยไป
ตานเข้าใหม่นั้น	ว่าอันสคไส	ขี้เบ็งบอกไฟ	จิไปม่วนเหลิ้น
ประทีปโกมไฟ	ค้ำไปค้อเค้น	จิตใจชุ่มเย็น	แม่จั้น
มีเทศน์มหา -	ชาติชาดกนั้น	ฟังกันเมื่ออัน	ยามวัน
เดือนแปดสงน้ำ	พระธาตุหัวกัน	สิบเอ็ดเอาวัน	เข้ากล้าปลูกจ้ำ
เป็นประเพณี	บ่มีเหียงคว่า	วัฒนธรรม	ค่านัก
เก็ง, ยี่, สิบสอง	ไฟปองเต้คัก	ถ้วนมักแต่ได้	ทำบุญ
สลาภักดี	แม่ซัดบ่สูญ	ตักบาตรทำบุญ	ออกพรรษาค้ำย
ผ้าป่า, กฐิน	लगถินบ่สัวย	ตานคั้นเงินตวย	เนอให้
กำรกินกำรตาน	โบราณว่าไว้	เป็นกำรหื้อได้	ทำดี
เดือนเก้าบ่วัน	เน้นเรื่องเสียงผี	เป็นประเพณี	มีเขินแบบบ้ำ
วัฒนธรรม	ถ้ำค้ำเนื้อเข้า	สุดจะบอกเอา	โค่วครบ
สังโลกลิ้มละโกถ	ที่ใต้ปะบับ	ครบถ้วนแห่งห้อง	ถ้านนา
ลักษณะนั้น	คล้ายกันแต่หาน	คือพื้นฐานกา	ที่มานแต่ต้น
ความแตกต่างกัน	ไขปิ่นเงื่อนสั้น	ถ่างแห่งตำบถ	ถิ่นต้อย
लगพ่องค่างเสียง	ตำเนียงปากบ้อง	กำรแต่งนุ่งหย้อง	คร้วทรง
กำรเล่นครีกครั้น	พื้นบ้านเขตโขง	ความเชื่อค้อง	ต่างกันน้อยหน้อย
แต่ความสำคัญ	ลัมพันธ์จ้องห้อย	ถูกค้ำค้ำแนวฮอย	แม่แล้ว
เมืองเหนือถ้านนา	บ่คลาคลาดแคล้ว	เป็นถิ่นมิ่งแก้ว	เมืองคำ
วัฒนธรรม	ถ้ำค้ำเนื้อเข้า	สุขเพียงเต้าตู้	คนเมืองก่อนแห่ถ่านายเหย

รางวัลชมเชยอันดับที่ 4

ขอยกกัน	พุ่มพันธุ์คอกไม้	พร้อมรูปเขียนใต้	น้อมไหว้อำจารย์
พญาพรหมด้าว	จ้อมเข้าไวยากร	เจ้าดำรงบน	นิทานควาสร้อย
คิ้วขม่อมมีใจ	เลื่อมใสใฝ่ห้อย	ใคร่ देखตามสอย	ท่านให้
จึงจับปากกา	ขึ้นมาถือในไถ่	คำมั่วเรื่องได้	ตั้งมา
ขกอกลักษณะ	และหลักภาษา	กวีล้ำนา	ขึ้นมาแต่งสร้าง
วัฒนธรรม	ขอนำกล่าวอ้าง	เพื่อเป็นแควนาง	ก็อนคิด
คนเสาค่างมี	วิถีชีวิต	ตีคิดแบบเป้า	กันไป
แต่ละถิ่นนั้น	ยึดมั่นเลื่อมใส	มีกฎวินัย	ต่างไปคนด้าน
วัฒนธรรม	งคงามพื้นบ้าน	ก็คิดแผลงาน	กันนัก
ภาคเหนือเขามี	ของดีพร้อมพรัก	เอกลักษณ์พื้นบ้าน	ล้ำนา
เฮนابقือพุทธ	เป็นศาสนา	สืบทอดกันมา	ศรัทธาตั้งหมั่น
ข้าวงามน้ำดี	บ่มมือยากถิ่น	ถึงวันสำคัญ	พุทธะ
เข้า , ออก พรรษา	หรือว่าวันพระ	ก็จะแต่งห้อย	คร้วตาน
ต้มสุกถูกไม้	ของดาวของหวาน	จัดใส่ในพาน	ขอดานคู่เจ้า
อุทิศกุศล	ผลบุญน้ำข้าว	ไปหาญาติเฮา	(ดี) ถ่วงลับ
ตกอยู่หนไหน	ขอได้มาฮับ	สำหรับน้ำข้าว	ตั้งมวด
หลังเสร็จธุระ	งานนางนสวน	ป้อหลวงจะจวน	ศรัทธาจรบ้าน
ฮ่วมจัดงานกัน	ม่วนเงินเลี้ยงถ่าน	ได้แม่คร้วตาน	เข้าวัด
บ่ว่าป้อหลวง	สลาภักดี	หากจัดกันขึ้น	เมื่อใด
จะหันจ่างพ็อน	มืออ่อนเอวไหว	กลองสะบัดใจ	ดังไปก็ก้อง
เสียงปี่เสียงซึง	ตะลือฮอถ้อง	เนื้อถ้อยทำนอง	ม่วนถ้ำ
ซี้ใหม่สงกรานต์	เทศกาลเล่นน้ำ	ลดความฮ้อนฮ้า	ลงมา
วันเดือนหมาะถ้ำ	สิบสามเมษา	เฮาเข้าวัดวา	ดูมาพระเจ้า
ปถ้อนกบปล่อยปลา	คาตานขันข้าว	ประเพณีเฮา	บ่ละ
คะวันเข็นลง	ไปตรงน้ำพระ	คารวะแก่เฒ่า	ขอพร
หากเกยล่องถ้ำ	ฮ้าข้ามกำฮอน	ขอฮ่าแม่ฮอน	อภัยกันเสียง
ซำระก่ายใจ	หื้อไอสมคเก็ถียง	ถิมความฮุ่นถ้อง	โขดแต้น
งานประเพณี	ตั้งมแห่งแคว้น	ฮักษาเหนียวแน่น	ฮุ่นยง
อย่างฮี้เป็งนี้	บ่มีถิมหลง	ต่างเป็งกระทง	รูปทรงตรรค์สร้าง
ลอชขอขมา	บุชาน้ำกว้าง	ดีเถยเคินคาง	ซำมถัด

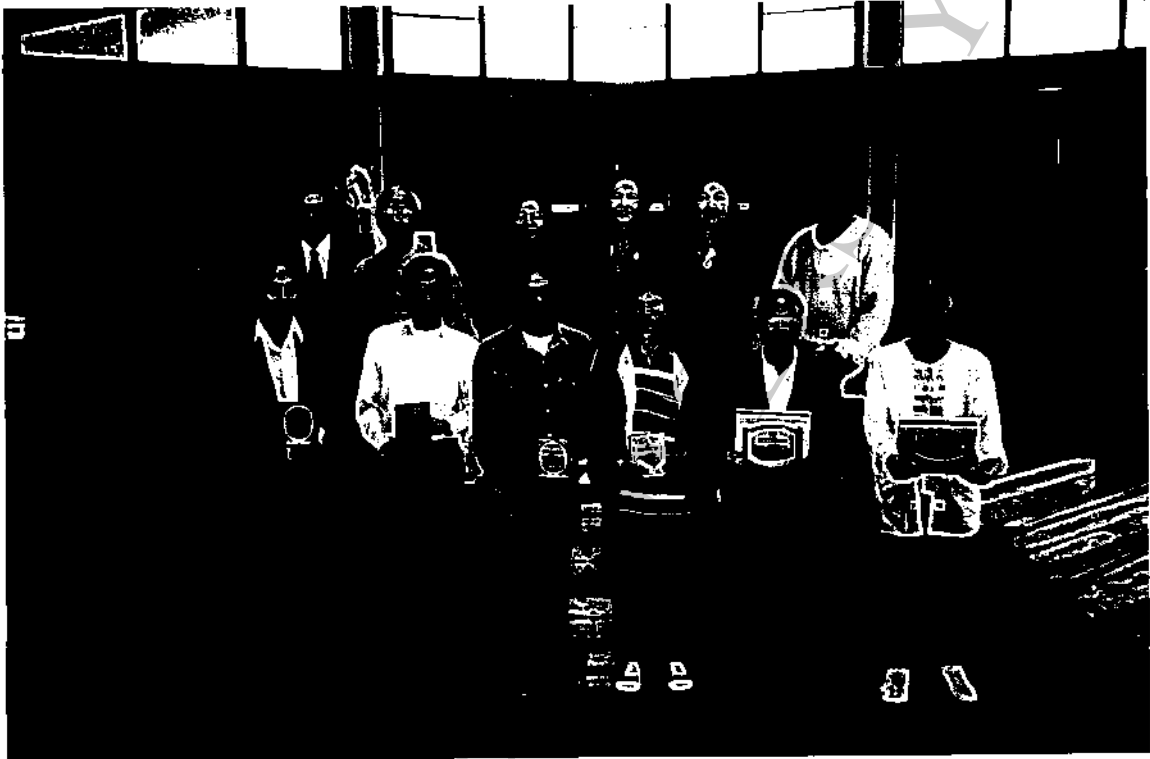
ใจอาบใจใจกัน	ใจีสาระพัด	เลี้ยงสัตว์พิชหื้อ	โหล่งมา
เข้าวัดฟังพระ	เป็นเทศนำ	อ่านธรรมตำรา	มหาชาติเสรำ
มีจิกองหวัด	ปู่จาพระเจ้า	ประเพณีเฮา	สืบไว้
งานหัดดกรรม	งคงม่นำใจ	อวดจาวโลกได้	ตบาช
มีเอกลักษณ์	ค้ำนกำรแต่งกำย	อย่างหมู่ป้อจาย	ใส่เสื้อหม้อห้อม
ฉิ่งนุ่งขึ้นคอ	เสื่อคอ,แขนข้อม	ผสมเกล้ามวยหอม	นำฮัก
กำอุ้พื้นเมือง	สำเนียงหวานนั้ก	เอกลักษณ์เจ้าเจ้า	ม่วนจัน
เฮาอยู่อย่างฮัก	สามัคคีกัน	มีความศุกพัน	เหมือนอยู่ฮ่วมเฮข้า
แบ่งหยอฮอเฮือน	ปลุกนากี้ขวข้าว	มีศพ , ปอยเฮา	บ่ละ
จะง่วยเหลือกัน	จักกำรตะป๊ะ	จนรู่ระเสี้ยง	เสร็จไป
ปวคหัวหัวฮ้อน	ไปนอนป่วยไไหน	มีคนหวังโย	เยี่ยมใจถึงไอ้อง
ดูข้าวเอาขวัญ	ง่วยกันปลกป้อง	ฮักใคร่ปรองคอง	เป็นนิจ
จริงใจต่อกัน	แข่งขันอย่างมิตร	มีจิตโอบฮ้อม	ฮารี
บ่างสาวปะฮัก	บ่ปลกปาหนี	ฮึดถือพิธี	ดีดีเก้าหง่า
คือไปสู่ออ	กับป้อแม่เจ้า	พินอบพิเทา	เป็นไว้
ขามอยู่ฮ่วมกัน	คับขันฮากไว้	ป้อแม่จะได้	เกื้อกุด
ปัญหาน้อยนั้ก	ก็จักสิ้นสูญ	ครอบคร้วตมบูรณ	เพิ่มพูนศุขหื้อ
ควยประเพณี	บ่มีด้านค้อ	คนก็บ่ลื้อ	เล่าฮ้อฮ
คนดีจากไป	อยู่ไกลเขตค้ำย	ขามบักปอกฝ้าย	คินมา
จะไปกราบนบ	เคารพไหว้สา	ลุงป่าน้ำอา	คืออยู่ไกลไกล
ก่อนไปก็ลา	กลับมามักไหว้	มารยาทไทย	นารัก
วัฒนธรรม	งคงมอฮิ่งนั้ก	เอกลักษณ์คู่บ้าน	ล้านนา
เป็นอยู่อย่างนี้	บ่มีปัญหา	ศุขสันต์กันมา	กั้ยุคกั้ค้ำน
เพราะว่าฮามี	ของมีคู่บ้าน	ดีคนโบราณ	แบ่งไว้
เฮาควรฮักษา	ฮู้ค้ำฮู้ใจ	อย่าหื้อไผได้	ทำลาช
หากสิ่งเหล่านี้	มีอันสูญหาย	ก็น่าเสียดาย	น้าอายุฮิ่งเจ้า
วัฒนธรรม	ต่างชาตินำเข้า	คอยสิ้นกินเฮา	กั้นั้ก
เฮาควรภูมิใจ	ในเอกลักษณ์	พิทักษ์กันด้วย	จีวา
ค่างล้านนา	ฮ้ามามอกฮี้	จบแค่นี้	ดูกันฟังก่อนแลนชายเฮย.

รางวัลชมเชยอันดับ 5

สิบนิ้วบังคม	ขอก้มกราบรบ	ท่านที่เคารพ	ครูบาอาจารย์
ม่อนจักแต่งคิด	ลิจิตก่อนสาร	ไว้เป็นผลงาน	สืบสานไปหน้า
เป็นวรรณกรรม	เลิศล้ำเจ้าข้า	ของคนล้านนา	จันแคว้น
ล้ำเนียงภาษา	อู้จำแนบแฟน	เสนาะหูผู้	คนฟัง
กำเมืองม่วนล้ำ	คั่งมีมนต์ขลัง	ต่างจาติเขาฟัง	ก็ยิ่งชอบผู้
วัฒนธรรม	ค้ำนกำฟู้อู	มีค่าควรดู	ยิ่งนัก
ถ้าหาอักษร	รุมราวบพิก	ก็จักแผ่กว้าง	ไปเมิน (นาน)
คนต่างแดนต้อง	แซ่ซ้องสรรเสริญ	ทั่วถิ่นเจริญ	มาเมินแก้วเง้า
ล้านนาเป็นศรี	งามคิบเต้า	ก็เพราะหมู่เฮา	บ่ละ
สืตก่าฮอยเคิม	สร้างเสริมสะปะ	ชนะใจผู้	มาเขียน
ล้านนาถิ่นนี้	บ่มีไหนเหมือน	บ้านของหอยเฮือน	สอาดสะอาด
ความสามัคคี	ก็คี่เสียงถ่าน	ยามเมื่อมีงาน	สะปะ
บ่ว่าปอขหลวง	ปอขน้อยบวชพระ	บ่ละข้างหือ	หมองมัว
มงคลสมรส	แต่งงานเมียผัว	ช่วยเป็นคนครัว	ตักน้ำหนึ่งเข้า(ข้าว)
เป็นประเพณี	คิงามน่อเจ้า	ขอหือหมู่เฮา	ฮึลไว้
วัฒนธรรม	นำมาถิ่นนี้	ขอเจริญคี่ไหว	ค่างฟัง
ของเมืองเก่าปิ่น	เคิมออนก่อนหลัง	ก็ยังรับฟัง	โด่งดังทั่วห้อง
สะด้อซอซัง	ม่วนซึ้งหล่องหล่อง	จิงหะทำนอง	แมนตัก
จั่งจือซอซอ	มีสารพัด	สมบัติเก๋นเกื้อ	โบราณ
ช่วยกันสืบไว้	เงินลูกเงินหลาน	หืออยู่ยาวนาน	สืบสานไปหน้า
วัฒนธรรม	ล้ำค่าเจ้าข้า	ขออย่าดูมลา	ขวังทั้ง
พื่อนสืบสาวใหม่	วิไลเพริศพรัง	ก้องเค่งถึง	เพลงแน
มีมาก่อนนั้น	บ่ผันเปลี่ยนแปร	ฟังม่วนนักเก	ยามแก่ลูกแก้ว
มีก่ารแต่งกำข	ฉิงจาขฮ้าวแห้ว	ผ้าต้องมัดแหว	ดอกก้อง
แม่ฉิงเกล้าผม	มวชยอฮ้วจ้อง	ผี่หื้อจ้องก้อง	แสนงาม
ไซหั้นก็ฮู้	บ่ต้องฮู้ถาม	คนถิ่น ไทขาม	ล้านนาแก้วกว้าง
วัฒนธรรม	นำมากล่าวฮ้าง	ขออย่าดูมวาง	ขวังละ
ค้ำนประเพณี	มีแถมสะปะ	คั้งปีใหม่แก้ว	ตกรานค้
ขนาราชเข้าวัด	จัดทำอาหาร	ทำบุญตุนตาน	สืบสานแบบเนา
ศักบาตรพระสงฆ์	องค์เณรเฒ่า	บือแม่ของเธอ	บ่ละ

จัดแจงแต่งค่า	ไปคราวละ	สองพระป้อเจ้า	มารดา
ผู้สูงอายุ	บ่ได้ลาสา	ไปขออุมา	รับปอนไม้เกลา
สนุกสนาน	เจยบานบ่เสรวิ	ตรวจเสเฮงมา	บ่่วนถ้ำ
บ่าวบ่าวสาวสาว	สันหนามเป็ยะน้ำ	อุ้มขันเจอกคว่า	ชดลง
ลาวเจ้าล่งอิม	พิมพื่อใจไเลหลง	แม่ยอดอนงค์	บ่มีขุนข้อง
วัฒนธรรม	ล้านนาท้าวห้อง	บ่เจื้อไปดอง	แอ้วเคื้อะ
ยังมีแจมหลาย	มากมายป่าละอะ	เดเลื่อจักกถ่าวอ้าง	พรรณนา
มารยาทพร้อม	อ่อนน้อมงบมตา	ทั้งกิริยา	เจียนเข้าผู้
น้ำใจบ่อับ	ศ่อนฮับขับสู้	ยามแขกมาจู้	แอ้วไก้
โอภาศกรย	หันไผเอ็นตัก	ก้มหัวลงไหว	หันที
เป็นเอกลักษณะ	เสมศักดิ์สมศรี	เป็นประเพณี	คิงามน่อเจ้า
เมืองเหนือล้านนา	ถึบนนกำแหง้า	ลกาอดถึงเขา	เดียนี่
วัฒนธรรม	บ่มาถ่าวจี	เป็นมาคังฮี้	เมินมา
สืบสานเอาไว้	เพื่อได้ศึกษา	ของเก่าล้านนา	มีค่าบ่หน้อย
พื่อนลาบพื่อนเจิง	มองเชิงก่องห้อย	ตะบักชัยกอย	ท่าเตี
ปู่เฒ่าเป็นจุม	คี่คังคุ่มชะ	ตบนาบคว่าเค้น	เป็นลาย
สนุกครึกครื้น	หกอินหลังทรงาย	ออกวาดลวดลาย	โลดโผนตื่นเค้น
สิ้นสำสิ้นใจ	บ่ใจของเล่น	หกชะเมนควย	บาทก้อง
เซ็ดหน้าชูลำ	อวอแป้น้อง	ยามแขกต่างห้อง	มาชม
ศิลปะนี้	งามดีเหมาะสม	เป็นคีนิยม	จิ้นจุมบ่หน้อย
ถ่าค่าลดไล	บ่ใจค่าค้อย	เป็นฮิดเป็นฮอย	ก่อนนั้น
ของเก่าเขามี	ลิตคี่ถึชั้น	อย่าตัดสะบั้น	ตุมลา
พินฟูเอาไว้	อย่าได้ลาสา	อักษรล้านนา	มีค่าบ่หน้อย
เขียนด้วยเหล็กจัน	โบลานแปนถ้อย	มาเป็นคิกอย	ขิงนัถ
อยากใคร่ศึกษา	ไปหาที่หัก	สำนักสงฆ์เจ้า	ในเวียง
เป็นสอบหรือผู้	อ่านอู้ผันเสียง	ตลอดสำเนียง	เรียบเรียงถูกค้อง
ถ่าไผลดใจ	เจิญไปแ่วข้อง	เป็นนทีทอง	น่อครับ
เป็นสอบหรือฟรี	ฮินคี่ฮ้อนฮับ	สำหรับหมู่ผู้	มาเขียน
วิไลสวนดอกครับ	ฮับสอบอ่านเขียน	เป็นสำนักเขียน	ขีดเขียนอ่านแคว้ม
วัฒนธรรม	นำมาเอ๋อเอ้ม	ขอพักลงแสมค่านี	แต่ฮี้ผู้กั้นฟังก่อนแหถ

คำหล้า เงินอินคี่

ภาพพิธีพื้นบ้านล้านนาถ่ายภาพร่วมกับนักจัดรายการคร่าวอ๋า ประธานชมรมฟื้นฟูวิถีล้านนาไทย และคณาจารย์มหาวิทยาลัยพายัพ ในโอกาสรับรางวัลชนะเลิศการแข่งขันประกวดคร่าวเรื่อง “วัฒนธรรมล้ำค่า ล้านนาไทย” ซึ่งจัดประกวดโดย ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยพายัพ เป็นการร่วมฉลอง เมือง เชียงใหม่ 700 ปี พิธีมอบรางวัลจัดขึ้นเมื่อวันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2540

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ศิวาพร วัฒนรัตน์
การศึกษา	ครุศาสตรบัณฑิต (การสอนภาษาไทย) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาและวรรณกรรมด้านนา) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
งานที่สนใจ	ภาษาและวรรณกรรม ศิลปวัฒนธรรม คติชาวบ้าน
งานวิทยานิพนธ์	การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเรื่อง “นางผมหอม” ฉบับล้านนากับฉบับอีสาน